

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Broj 29

Izlazi subotom

Zagreb, 18. listopada 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Kao razgovor	4
Moram reći	8
Bosno moja	10
Vijesti	14
Zgodopis	17
Hrvatski jezik	21
Bog nas je stvorio	24
Sudbna i sreća	26
Nova djela	28
Srpsko pravo na reč	31
Dani slobodne knjige	33
Antikorupcijski pogledi	35
Osvrti	36
Propovijed po ZAVNOH-u	41
Zdravodrugovi	44
ZAVNOH	45
Podlistak	47
Roman	53
Ukazanja	55
Ispovjednikov kutak	56
Ustaški hitrozov	57
Kolači	58
Čitatelji	59

General Ljubo Česić Rojs: „Građevinsku mafiju vode tri doktora“

ANALIZA MEĐUNARODNE PRLJAVE POLITIKE PREMA HRVATSKOJ

NEČASNI POSTUPCI
NA SVEUČILIŠTIMA

NI GOVORA, ZAVNOH
NIJE POSTOJAO

KRAH STRANKE ZA BIH
KAO REZULTAT
SILAJDŽIĆEVE IZDAJE

BJELOVARSKA MORA STIPE MESIĆA

TKO JE JAMIO, JAMIO!
TKO LI SU PARTIZANI?

Uskoro:

Interview generala Ljube Česića Rojsa, posebno dan za sve-
čani 30. broj Glasnika:

Znam kako ću razbucati građevinsku mafiju na čelu s tri doktora, Ivom
Sanaderom, Jurom Radićem i Petrom Đukanom.

U ČETIRI MJESECA DJEVOJCI (16) SU IZVADILI DVA TUMORA

OSIJEK: Martini Pirić (16) tijelo ubrzano stvara tumore. U četiri mjeseca dvaput su je operirali. Školski prijatelji pokrenuli su humanitarnu akciju.

Liječnici zagrebačke bolnice Rebro izvadili su Martini Pirić (16) iz Čepina kraj Osijeka čak dva tumora teška više od kilograma. Martini, učenici drugog razreda Srednje trgovačke škole "Davor Milas", zloćudni tumor u prsištu dijagnosticiran je početkom godine. Odmah su je poslali u Zagreb, gdje joj je prije četiri mjeseca tumor uklonjen, a potom su je uputili na kemoterapiju.

„Nakon kemoterapija pregledima je utvrđen još jedan tumor koji je težio čak kilogram i narastao u samo četiri mjeseca. Prije tri dana opet je operirana. Njeno tijelo ubrzano stvara tumore. Strahujemo za njen život, no Martina je iznimno optimistična - rekli su roditelji Marija i Marko koji žive od svega 1.500 kn pomoći, pa bolesnoj kćeri ne mogu osigurati liječenje kakvo bi joj trebalo, u inozemstvu. U pomoć obitelji priskočili su Martinini prijatelji iz škole koji su pokrenuli humanitarnu akciju "Srcem za Martinu" u kojoj prodaju proizvode koje sami naprave, a za pomoć mole sve koji mogu donirati novac za njeno liječenje. Novac se može uplatiti na žiro-račun u PBZ-u 2340009-3102724123 s naznakom "za Martinu".

Pomozimo Martini molitvom i koliko možemo konkretnom pomoći...

Mir i dobro!
Fra Petar Filić

PARTIZANE TREBA POBIJEDITI (3)

PRAVILO DRUGO:

NUŽNO JE SPOZNATI PARTIZANE

Rekosmo, nužno je spoznati partizane, oni su nam protivnici, neprijatelji. Ne griješimo li? Nije li trebalo reći komuniste, a ne partizane?

Ne, nikako.

Partizani nisu isto što i komunisti. Istina, često rabe iste metode, kako bi došli do svoga sebičnog cilja. Lažu, „mažu“, uzimaju, ubijaju. Izbjegavaju svaki rad. Diče se razvratom. Vole „pozlaćene kočije“. Boga ne prihvaćaju izgovarajući se da on niti ne postoji. Oni to bezuvjetno rade izborom, a komunisti, ipak, uglavnom zabludom.

Partizani nisu isto niti ono što su gerilci. Sam Titov Vrhovni štab to je otvoreno izrekao. Točno je, i oni prihvaćaju gerilsku borbu, za zasjede su, za nož u leđa su, ali uvijek iz konkretnih, svojih, razloga. Njih nikada ne zanima idejna strana borbe. Pred očima im je uvijek samo vlastiti „ćar“, kojega neizostavno očekuju i za kojega bi dali sve, pa i „vlastitu mater“. Materijalisti su do krajnjih granica.

Partizani nisu isto niti ono što su antifašisti. Dakako, borili su se i oni protiv fašista, ali tek od 22. lipnja 1941. godine, nikako i na 10. travnja iste godine. Kad im je vrhovnom poglavaru, Staljinu, zaprijetila opasnost od fašista, odmah su krenuli „protiv okupatora“. U Nezavisnoj Državi Hrvatskoj takve nisu trebali, pa su se morali svrstati uz jedinu, po njih, obećavajuću stranu. Inače ...

Tko li su onda ti partizani? To su ljudi koji su stalno u društvu zla, nevjere i brakolomstva, zavjere i zavisti, ne prežu od čedomorstva, sve, dakle, do te mjere, da se uvelike razlikuju čak i od onih za koje nikako i nikada ne možemo reći da nam nose išta što bi nam bilo milo, što bi nas radovalo i što bi nam „dušu“ krijepilo?

Slijede Tita Svetinju. Dao im je „vlast, mast i slast“. U Jugoslaviji, a evo i u Hrvatskoj. Za njih u cijelosti vrijedi uzrečica: „I poslije Tita Tito“. Mrze državotvorno hrvatsko. Spremni su (ne za Dom) u svakom času prodati se „za šaku dolara“. U prvom redu su do oltara, kad im to paše. Rado će vas sačekati u mraku, pa i da ste im brat, sestra, suprug, supruga, otac, majka, sin, kćer, kum kršteni, kum krizmani, ... Nema svećišta koju ne će zgaziti kako bi došli do love, položaja i jahti. Uspješni su poduzetnici - s tuđim parama.

Onda, kad je već tako, postoje li oni uopće? Itekako.

T. Drugan

ANALIZA MEĐUNARODNE PRLJAVE POLITIKE PREMA HRVATSKOJ (1)

Jeffrey T. Kühner,
Washington, polovicom 2005.

MOJOJ VOLJENOJ HRVATSKOJ

Kad ćeš strgnuti lance i progovoriti jednim glasom, ponosna i uspravna? Kad ćeš konačno shvatiti da se oluja sprema i potražiti sklonište? Kad ćeš prestati ropski misliti i uzeti sudbinu u svoje ruke?

Čekam, čekam i čekam.

AKTUALNA HRVATSKA KRIZA

Hrvatska se suočava s najozbiljnijom krizom od pobjede u ratu za nezavisnost 1995. godine. Možda tijekom nekoliko sljedećih mjeseci padne odluka o sudbini generala Ante Gotovine - i, što je još važnije - same Hrvatske. Zagreb pokreće najširu akciju njegova uhićenja. Vlada se nada da će ovo olakšati hrvatski ulazak u Europsku uniju.

Predsjednik Vlade Ivo Sanader i predsjednik Stipe Mesić su slanje generala Gotovine u Haag učinili svojim glavnim zadatkom. Obojica tvrde da je general "nevin". I zato, kažu, on se na sudu treba braniti od zloćudnih optužba glavne haške tužiteljice Carle del Ponte.

"Mi doista vjerujemo u mogućnost pobijanja optužbe", nedavno je izjavio jedan hrvatski diplomat.

Štoviše, opće je stajalište zagre-

Jeffrey Kühner

bačke političke elite da će dragovoljna predaja ili uhićenje generala Gotovine ukloniti i ovu posljednju prepreku hrvatskom ulasku u EU. "Gotovina onemogućuje naš ulazak u Europu, naše blagostanje i gospodarski razvitak", izjavio je bivši hrvatski veleposlanik u SAD-u Ivan Grdešić na banketu Hrvatsko-američke udruge (CAA) u Chicagu 2004. godine. "Ako je on doista domoljub i heroj, morao bi se odmah predati Haagu."

Gospodin Grdešić, kao i obično, griješi. Ali, što je još važnije, griješe i gospoda Sanader i Mesić. Ustvari, njihova politika popuštanja Carli del Ponte smrtonosna je prijetnja interesima hrvatske nacionalne sigurnosti i samoj opstojnosti zemlje. Slanje generala Gotovine u Haag, umjesto uvođenja Hrvatske u Europu, bit će smrtni udarac hrvatskom nacionalnom suverenitetu; država će time trajno dobiti status trećerazrednog dijela "zapadnog Balkana". Optužnica protiv Ante Gotovine je čaša otrova hrvatske politike. Ako je ispije, zagrebačka

će elita počinuti nacionalno samoubojstvo.

OPASNOSTI BEZUVJETNE SURADNJE S HAAGOM

Prvi je problem hrvatske politike "bezuvjatna suradnja" s Haškim sudom to što ona ruši pravnu teoriju, koja je nekoliko prošlih stoljeća temeljem međunarodnih odnosa - riječju, ono što znanstvenici nazivaju "teritorijalnim suverenitetom". Ta teorija kaže da države imaju isključivi suverenitet na svojim teritorijima, osobito u pogledu kaznenog gonjenja i kažnjavanja ratnih zločina, počinjenih na njima. Jedini izuzetak u ovoj prihvaćenoj teoriji su situacije kada država ne može procesuirati ratne zločince zbog pravnog bezvlašća, stvorenog dugotrajnim ratom, ili kada je državni teritorij pod stranom okupacijom (na primjer Njemačka i Japan odmah nakon Drugog svjetskog rata).

Razlog zbog kojeg su države u povijesti odbijale odreći se suvereniteta u procesuiranju ratnih zločina u korist stranog, međunarodnog suda u tome je što to implicira moralnu i pravnu podređenost. To je znak da ove države nemaju moralni legitimitet ili pravnu sposobnost procesuiranja zločina pred domaćim sudovima.

Države širom svijeta, zapravo, navedeno načelo smatraju toliko svetim da su čak spremne ući u rat kako bi obranile ovo svoje pravo. Tako je, na primjer, 1914. godine srbijanska vlada oštro

Australian Croatian Free General Ante Gotovina

Croatian Worldwide Association – Australian Chapter

General Ante Gotovina

prigovorila kad su joj Austrijanci poslali ultimatum sa zahtjevom za istragom ubojstva nadvojvode Franje Ferdinanda na srbijanskom teritoriju. Srbi su popustili svakom zahtjevu u tom sudbonosnom ultimatumu, ali ne i ovom zadnjem - pitanju časti, koje su razumjele i podržale mnoge strane države, uključujući Francusku i Veliku Britaniju.

U novije vrijeme čileanska država također je bila duboko uvrijeđena kad je jedan španjolski sudac pokušao suditi bivšem diktatoru Augustu Pinochetu na stranom sudu za zločine počinjene u Čileu tijekom sedamdesetih i osamdesetih godina. Čile je s pravom ustrajao na tome da se Pinochetu sudi pred domaćim sudom. Čileanska vlast na koncu je uspjela u svojim nastojanjima. Bila je to značajna pobjeda demokracije u toj zemlji.

Ali, umjesto da brani hrvatsku teritorijalnu ekskluzivnost, Zagreb je prokockao svoj teško stečeni suverenitet i ustavno pravo na neovisnost dopuštajući Haaškom sudu prevlast nad nacionalnim zakonodavstvom. Bivši pred-

sjednik Tuđman je, kao i svi veliki državnici, imao i vrlina i mana. Ali, jedna je od najvećih pogrešaka ovog navodnog ultranacionalista što je potkopao međunarodni položaj Hrvatske pristankom na suradnju s ovim sudom. Ali, konačno, on je to uradio samo stoga što su Zagrebu prijetile gospodarske sankcije i diplomatska izolacija.

Pa ipak, ta odluka dovela je Hrvatsku u situaciju da postane kolonijom Haaga i, što je još važnije, Bruxellesa. Prihvatanjem politike bezuvjetne suradnje s Haaškim sudom Tuđman je učinio ono što je vrlo malo nacionalnih vođa prije njega uradilo. Pristao je na poniženje demokratskih ustanova svoje zemlje, a njen civilizacijski usud prepustio je stranom neizabranom sudu, koji nije odgovoran hrvatskom narodu.

Većina samosvjesnih demokracija ne bi nikada dopustila da se njihov ustavni suverenitet tako nepotrebno i samovoljno krši - bez obzira na to koliko snažan bio međunarodni pritisak na njih. Izrael je, na primjer, vodio broj-

ne ratove sa svojim arapskim susjedima, ali i dalje drži pod okupacijom palestinske teritorije. Pa ipak Izraelci, i na ljevici i na desnici, jedinstveni su u protivljenju da se njihovi vojnici podrede hirovima međunarodnog suda.

Osim toga, i žestoki irački demokrati, usprkos stalnim zahtjevima da svrgnutom diktatoru Saddamu Husseinu i njegovim okrutnim baathističkim dželatima sudi strani sud, ustrajavaju na tome da se "Bagdaski koljač" suoči sa svojim žrtvama na iračkom sudu. Oni ne žele prepustiti provođenje pravde nekom opskurnom nadsudnom tijelu.

TUĐMANOVO NASLIJEDE

I pored svega, dvojbeno je bi li Tuđman dopustio da se generala Gotovinu ostavi na cjedilu, bez obzira na diplomatske posljedice. Iako je Tuđman poslao u Haag više vojnih dužnosnika, nego Račan, Sanader i Mesić zajedno, njihove optužnice nikad nisu ug-

rožavale dostojanstvo i legitimitet Domovinskog rata. Tuđman je imao mnogo lica - srednjoeuropski konzervativac, romantični intelektualac, obraćeni katolik i bivši komunistički aparatčik - ali on je prije svega ostalog bio hrvatski Bismarck: prvorazredni državnik koji je u krvi izvojevao nezavisnost svoje zemlje.

Augusto Pinochet

Tuđman je znao da je Hrvatska vodila pravedan rat za nacionalno oslobođenje, ne samo od velikosrpske komunističke tiranije, nego i od stoljeća stranog nasilja. Znao je i da Domovinski rat predstavlja opravdanu težnju hrvatskog naroda za potvrdom Bogom danih prava na život, slobodu i suverenitet. Znao je da eventualna hrvatska pobjeda u ratu za nezavisnost, osobito spektakularan uspjeh operacije "Oluja", znači veliku pobjedu snaga demokracije i nacionalnog samoodređenja. Vojska generala Gotovine oslobodila je velike dijelove hrvatskog teritorija, koje su bile pod okrutnom okupacijom srpske paravojske; on je također spasio desetine tisuća

okruženih Muslimana od pokolja u sjeverozapadnoj Bosni. Snage generala Gotovine zadale su odlučujući udarac genocidnom projektu Slobodana Miloševića o etnički čistoj "velikoj Srbiji", u kojem je pobijeno 250.000 ljudi (među njima i brojnih staraca, žena i djece), a blizu dva milijuna prognano iz svojih kuća.

Samo u Hrvatskoj Miloševićevi razbojnici ubili su blizu 20.000 Hrvata, etnički očistili više od 180.000, silovali bezbroj žena (često pred njihovom djecom i muževima, kako bi zastrašili stanovništvo), opljačkali desetine sela, uništili čitave gradove i tijekom tri i pol godine držali pod okupacijom gotovo trećinu zemlje. Sjajno vojno rukovođenje generala Gotovine okončalo je ovaj dugi hrvatski košmar. I, što još više zadivljuje, generala Gotovina ovo je postigao uz minimalne civilne žrtve. Ako je ikad bilo pravednog rata i svoje akcije, onda je to bila ova. Tuđman je sve ovo znao i stoga nikad ne bi pristao poslati generala Gotovinu u Haag da se suoči s namještenim optužnicama o „zapovjednoj odgovornosti“ za ovu operaciju, jer to ugrožava sve ono čemu je Tuđman težio.

Brojni međunarodni pravni stručnjaci i novinska izdanja – od Newsweeka preko Wall Street Journala i Jerusalem Posta do moga lista, Washington Timesa – provjerili su optužbe protiv generala i donijeli jednoglasan i jednoznačan sud: optužnica je ključna i duboko pogrešna. Pa

zašto se onda general ne bi dragovoljno predao i izborio se za pravdu na sudu?

GENERAL GOTOVINA NIKAD SE NE SMIJE PREDATI

Odgovor je jednostavan i general Gotovina savršeno ga je svjestan: optužnica je zamka po kojoj on – ali, uostalom, ni jedan drugi general u povijesti – nikad ne bi bio proglašen nevinim. Optužujući ga na temelju „zapovjedne odgovornosti“, koja uvodi ekstremno tumačenje da su viši zapovjednici odgovorni za zločine, koje počinje njihovi podređeni, čak i ako ih oni nisu naredili ili pak nisu kaznili, Haaški sud je letvicu podigao tako visoko da ni jedan general Gotovininoga ranga ne bi izbjegao osudu. Ovaj sud ga zapravo optužuje da nije Bog! On, naime, tvrdi da je, s obzirom na njegov položaj, general trebalo biti dovoljno vidovit da predvidi i spriječi svaki mogući (budući!) zločin koji će njegovi vojnici počinuti tijekom Operacije „Oluja“.

Činjenice pak nadmoćno dokazuju da je vojna akcija provedena iznimno brzo, za samo tri dana; civilni gubitci bili su minimalni

George Washington Memorial

(oko 150 srpskih civila), a i mnoge od ovih zločina nisu počinili Gotovini vojnici, nego osvetnički motivirani pozadinski paravojnici. Štoviše, tijekom suđenja Slobodanu Miloševiću, i sama Carla del Ponte otkrila je da su lokalne srpske vođe u Kninu, a ne Gotovine snage, naredile povlačenja civilnog srpskog pučanstva prije početka operacije. Najnovije činjenice pak dokazuju da je general Gotovina pokrenuo istragu o 300 pojedinačnih slu-

Tommy Franks (lijevo)

čajeva prijavljenih prijestupa svojih vojnika, te da je mnoge od njih i kaznio. On je, dakle, proveo kirurški preciznu vojnu akciju, s američkom potporom, koja je svela na minimum pogibije civila, vratio svojoj državi teritorijalnu cjelovitost i spriječio humanitarnu katastrofu. Umjesto tužbe za ratne zločine, general zaslužuje Nobelovu nagradu za mir.

Prema logici, primijenjenoj protiv generala Gotovine, svaki je vojni zapovjednik od početka povijesti „ratni zločinac“, jer je zločina bilo u svakoj vojnoj akciji. Vojnici Georgea Washingtona su, recimo, počinili brojne zločine: silovanja, bezobzirna ubojstva civila i pljačke lojalističkih kuća tijekom američkog rata za nezavisnost. Je li onda i Washington bio ratni zločinac, prema novoj definiciji Ha-

aškog suda o „zapovjednoj odgovornosti“, jer nije spriječio barbarstva nekih svojih vojnika?

Dalje, je li zapovjednik američke invazije na Irak general Tommy Franks ratni zločinac, budući da su neki njegovi vojnici ubijali nevine civile ili pak nije učinio ništa kako bi spriječio masovne pljačke nakon Saddamova pada? Prema iskrivljenoj logici Haaškog suda - jest. (Ustvari, upravo su nedosljednost i pravna apsurdnost njegove teorije "zapovjedne odgovornosti" naljutile više dužnosnike Bushove vlade, kao Johna Boltona, predsjednikovog izabranika za mjesto sljedećeg američkog veleposlanika u UN-u.) Ali, naravno, Haaški sud nije optužio ni generala Franksa, niti ikojeg drugog zapadnog zapovjednika. Antiamerički internacionalisti u Ujedinjenim narodima svjesni su

kakav bi javni gnjev to prouzročilo. Ali, general Gotovina postao je pokusnim kunić Carle del Ponte i njenih sudrugova u Haagu. Njihov je cilj promijeniti međunarodno pravo i pripremiti teren za utopijski svjetski poredak, kojim bi se pravnim nalogom iskorijenio rat.

U vojnom sukobu se, po prirodi stvari, čine zlodjela. Dobru stranu od zle razlikuje nakana i opći način ratovanja. Miloševići razbojnici vodili su agresivni rat, zasnovan na masovnim ubojstvima i etničkom čišćenju. Snage Generala Gotovine provele su obrambenu akciju koja je spasila nebrojene živote i oslobodila regiju od Miloševićeva genocidnog zagrljaja. Carla del Ponte pokušava prekrojiti povijest raspada Jugoslavije i izjednačiti nedjela nakaza kao što su Milošević, Rat-

ko Mladić i Radovan Karadžić s onim generala Gotovine, koji ih je pobijedio.

STVARANJE TEMELJA „VELIKE SRBIJE“

Bude li general Gotovina izručen Haagu, sudit će mu se na namještenom suđenju, na kojem će biti proglašen krivim. Tako će nevin čovjek i ratni heroj završiti u zatvoru na pravdi Boga. Njegov život i ugled bit će uništeni. Slučaj Gotovina ima posljedice koje su dalekosežnije od sudbine jednog čovjeka. Hrvatska će u očima međunarodne zajednice biti obilježena kao država nastala na etničkom čišćenju i masovnim ubojstvima. Ovo će uništiti njen međunarodni ugled, njen suvereni legitimitet i teritorijalni integritet. Ukratko, osuda će uspostaviti moralni i pravni temelj da Beograd ponovno pokuša stvoriti "veliku Srbiju".

Srpski revanšisti ovo, zapravo, otvoreno priznaju, zbog čega Beograd i srpski lobby u Washingtonu uporno traže da se generala pošalje u Haag. Jedan od glavnih izvora dezinformiranja Carle del Ponte u njenom lovu na vještice - odnosno Gotovinu i druge hrvatske generale - Savo Štrbac, bivši je tajnik u pobunjeničkoj samozvanoj srpskoj paradržavi "Krajini". Istraživački novinar Brian Gallagher spektakularno je otkrio da je Štrbac bio visoko plasirani dužnosnik RSK-e (Republike Srpske Krajine). Drugim riječima, Štrbac je bio važan sudionik u onome što je i sam Haag nazvao "zajedničkim kriminalnim poduhvatom".

NEČASNI POSTUPCI NA SVEUČILIŠTIMA

Rudi Tomić, Kanada

Mala Hrvatska ima mnogo velikih problema za koje su odgovorni izabranici političke i gospodarske vrhuške. Loše upravljanje društvenim institucijama izišlo je iz okvira državne kontrole i moralnih načela.

U nevolji ne treba plakati, nego tražiti lijek. S obzirom da su hrvatske institucije bolesne, zaražene su teškom korupcijom, velikim privilegijama, kupovanjem „znanja“ i prodavanjem časti, oskvrnuće domoljublja i svih drugih ljudskih vrlina.

Počelo je odmah od početka s privatizacijom, u kojoj je opljačkano više od jedne četvrtine hrvatskog bogatstva, što je službeno potvrđeno (2002. god.) u Državnom uredu za reviziju Republike Hrvatske. „Nitko ne dvoji: Hrvatsko pravosuđe do srži je prožeto prokriminalnim ponašanjem, posebice Državno odvjetništvo RH.“, stoji u priopćenju Hrvatskog uljudbenog pokreta, u kojem je također predloženo Vladi RH „smjenu Mladena Bajića, glavnog državnog odvjetnika, s listom imenima 33 hrvatska suca kojih rad treba istražiti.“

Nakon brojnih ubojstva i nasilja Vlada RH učinila je neke manje izmjene u redarstvu i pravosuđu, ali korupcija je obuhvatila cjelokupnost elemenata povezanih u funkcioniranju društva; duhovno je ustrojstvo pojedinaca (i zajednice) za materijalnim prosperitetom. Budući da ljudska egoističnost nema moralnih granica, stoga mora biti na snazi čvrsta ruka

zakona. Naime, i pijavice napuste kožu kad su pune krvi, a hrvatski paraziti nikako da se zasite s bogatstvom i uklone s položaja.

Mita i korupcije u Lijepoj našoj... dobro je obradio Davor Ivanković u „Aferi indeks“ - Kako uloviti krupnu ribu? (vidi Večernji list, 28.9.2008.) Teško je prihvatiti dokaze da u Hrvatskoj ima toliko velikih lopova, koji slobodno pljačkaju, nameću svoje poreze i ponašaju se kao država u državi. Činjenica je: male se krađe kašnjavaju, a velike krađe pronose u slavlje. Kad bi prljavi novac zaudarao, onda se u Hrvatskoj ne bi moglo živjeti od smrada. Ali, Mon olet – ne zaudara (novac). Kada je car Vespazijan prigovorio sinu Titu što je uveo porez na zahode, on mu je turio pod nos zlatnike što ih je dobio od tog poreza i upitao oca, da li mu je njihov miris neugodan.

Hrvatska sveučilišta su sastavni dio društva, odnosno najosjetljiviji njegovi segmenti, jer okupljaju ljude iz svih područja, koji su već fizički formirani i moralno oblikovani u obiteljskim ambijentima. Djeca su najbolji pokazatelj

kućnog odgoja, jer očituju (ne) čestitost roditelja.

Akademski prostakluk

Ako je znanje stečeno u obrazovanju, onda je očevitna intelektualna adekvacija; ako je pak kupljeno onda zaudara s glupošću. Nije teško donijeti zaključak o nečijem znanju i u običnom razgovoru, a pogotovo u razgovoru koji je u svezi sa stručnim obrazovanjem, jer učen čovjek ima uvijek u sebi bogatstvo. Mnoštvo visoko obrazovanih ljudi u Hrvatskoj daje dojam civiliziranog društva, ali nakon iskrsnule afere Indeks, bačena je sumnja na akademsku vjerodostojnost, moral i etiku.

Zbog vjerojatno povoljnih mogućnosti (...), ima mnogo više studenata na studijama ekonomskog i pravnog fakulteta nego na drugim fakultetima znanosti i umjetnosti. Ako uzmemo (u prosjeku) broj diplomiranih ekonomista u odnosu na pučanstvo u Hrvatskoj, stojimo među prvim državama u svijetu. Ipak, gospodarstvo u Hrvatskoj, i pored velikog broja ekonomskih „stručnjaka“, nalazi se u kritičnom, odnosno u kaotičnom stanju!

Isti slučaj je i s pravnicima. I pored mnogo diplomiranih pravnika, u Hrvatskoj vlada velika nepravda, nema dosta ni vrsnih odvjetničkih ureda! Puno je hrvatskih pravnika i ekonomista našlo mjesta u političkim strankama, državnim poslovima i diplomaciji, gdje nije bitno znanje nego poznanstvo.

Odavno se je znalo za prilagodljiv način obrazovanja na hrvatskim sveučilištima, ali nitko nije o tome htio glasno misliti, jer oni koji su „stekli“ znanje, odnosno platili ispite ili diplome, nisu mogli otkriti korupciju jer bi time i sebe diskvalificirali, a vlasti nisu htjeli otvoriti Pandorinu kutiju.

Isto je stanje i u susjednoj državi BiH. Studenti na bosanskohercegovačkim sveučilištima pozivaju nadležna tijela da pokrenu akciju na fakultetima. Na tuzlanskom, sarajevskom i banjolučkom Univerzitetu ustanovljena je prostitucija i korupcija, navedena su i imena osumnjičenih profesora. Na mostarskom Univerzitetu „Džemala Bijedića“ studenti su ogorčeni korupcijom i izišli su sa sloganom: „Predavanja – da, prodavanja - ne; Plaćamo obrazovanje, tražimo znanje“!

ove sveučilišne ustanove. S druge strane, bošnjačka SDP-ova partija sustavno radi na ukidanju hrvatskog mostarskog Sveučilišta, kako bi njihov Univerzitet bio jedina ustanova visokog obrazovanja u Mostaru.

Što se može očekivati od mladeži koja se školuje u ovakvim okolnostima, gdje su profitabilnost, vjerska i nacionalna isključivost, mržnja i zavist glavni predmeti visokog obrazovnog odgoja?

Što učiniti?

U državi, u kojoj snaga zakona nije osnažena, ljudima je dopušteno da uzimaju povlastice. Stoga, dok u Hrvatskoj ne bude osmišljeno pravosuđe: ustoličene nove osobe u redarstvu i sudstvu (ne samo ministri), koji neće biti birani po podobnosti, nego po

dini profesori žive i kako su stekli svoja imanja. Oni ljudi koji imaju novac imaju i želju da se za njih znade.

Rektorski kolegij u Zagrebu imenovao je ekspertnu skupinu za ocjenu akcije Indeks. Bez obzira na stručnost imenovane trojke, profesori ne mogu biti suci u kolegijskoj parnici. Dakle, Sveučilište nije zauzelo odgovarajući stav nakon skandala Indeks. Naime, čim je policija upala u prostorije Sveučilišta, pretresla urede, kupila računala i odvela desetke profesora u policijsku postaju, te protiv nekih od njih pokrenula i kazneni postupak - Sveučilište je izgubilo svoju akademsku autonomiju.

Rektor Sveučilišta Aleksa Bjeliš trebao je podnijeti neopozivu ostavku na svojoj dužnosti, jer nije ostao dosljedan prisezi da će brižno čuvati integritet najznaменitije hrvatske institucije, koja je dala ugled Hrvatskoj, a svijetu brojne znanstvenike i akademike.

Profesorima, koji su osumnjičeni, i kojima budu izrečene zatvorske kazne, treba oduzeti i privilegij katedre u Hrvatskoj, da bi se povratio integritet sveučilištima. A studenti, koji su kupili diplome (novcem, seksom ili roditeljskim mitom) pokazat će na radnom mjestu svojim znanjem stečeno zvanje.

Ako državne vlasti i Rektorski kolegij ne pokažu odlučnost u utvrđivanju činjeničnog stanja na hrvatskim sveučilištima, onda će ostati sumnja da se nešto skriva. Quos ultra citraque nequit consistere rectum. (Ima neka mjera u stvarima, i postoje napokon određene granice preko kojih ni s one ni s ove strane ne može postojati pravo.)

Na mostarskom Sveučilištu, jednoj sveučilišnoj ustanovi na hrvatskom jeziku u BiH, vlada borba za opstanak: Senat Sveučilišta, fakultetska vijeća i studenti javno su prosvjedovali protiv donošenja novog Nacrta zakona o viskom obrazovanju bez znanja

stručnosti i integritetu, dotle će neobuzdani pojedinci slobodno i raskošno živjeti. Naime, određene su plaće profesorima na svim fakultetima, a utvrđeni su i honorari, pa nije teško sastaviti dva i dva i pokazat će se kako poje-

POVIJEST BOSNE

Noel Malcolm - priredio prof.
Hamdo Camo

SRBI I VLASI (1)

Dosad nije ovdje bilo mnogo riječi o Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Razlog je tome jednostavan - Pravoslavna crkva jedva da je bila prisutna na teritoriju same Bosne prije dolaska Turaka, samo je u Hercegovini igrala važniju ulogu. U svojoj ranoj srednjovjekovnoj historiji Hercegovina (Hum) bijaše dio kulturnog i političkog svijeta srpskih župa i kneževina, zajedno sa Zetom (Crna Gora) i Raškom (jugozapadna Srbija). Veći dio hercegovačkog plemstva bio je u 14. i 15. stoljecu pravoslavne vjere, a vjerojatno je tako bilo i sa samim stanovništvom.¹ U stoljeću katoličke intenzivne djelatnosti prije dolaska Turaka, Katolička je crkva i u Hercegovini postigla značajne uspjehe u radu osnovavši ondje četiri franjevačka samostana, ali je u 16. i 17. stoljeću došlo do velikog nazadovanja, pogotovo u istočnoj Hercegovini. Godine 1624. bilo je još 14 katoličkih župnih crkava u istočnoj Hercegovini, a nakon petnaestak godina ostalo ih je još svega 11, od kojih su četiri navodno bile u ruševnom stanju.² S druge strane, čini se da Srpska pravoslavna crkva nije provodila organiziranu aktivnost u Banovini ili Kraljevini Bosni sve dok kralj Tvrtko nije proširio bosanski teritorij u sedamdesetim godinama 14. stoljeća na gornji tok rijeke Drine (jugoistočno od Sarajeva) i na dijelove današnje Crne Gore i Srbije uključujući tu i pravoslavni manastir u Mileševi. Iako se sam Tvrtko okrunio za kralja u Mileševi,* on je bio i ostao katolik, kao i svi bosanski kraljevi poslije njega (uz eventualnu iznimku Ostoje, koji je možda bio pripadnik Crkve bosanske). Dalje od gornjeg toka rijeke Drine nema u pred-otomanskoj Bosni jasnih tragova pravoslavnih crkava. Jedan srpski historičar umjetnosti ustvrdio je da nekoliko pravoslavnih manastira u

sjevernoj Bosni potiče iz vremena prije dolaska Turaka, ali je njegovo datiranje vrlo nepouzđano.³ Dakako da su se pojedini pripadnici Pravoslavne crkve možda nastanili u Bosni. Neki su se bosanski plemići oženili djevojkama iz srpskih vlasteoskih porodica,* Vidi bilješku na str. 25. (knjige - o.u.) a u dvadesetim godinama 15. stoljeća spominje se jedna pravoslavna porodica u Vrhbosni (kraju oko današnjeg Sarajeva).⁴

Neosporno je bilo postupno prožimanja pograničnih krajeva Bosne pravoslavnim vjernicima iz Hercegovine.

Neki katolički izvještaji iz pedesetih godina 15. stoljeća govore o izravnom nadmetanju dviju crkava za duše - o prodorima franjevaca u Hercegovinu i o pokušajima obje strane da privuku bivše pripadnike Crkve bosanske.⁵

Što se tiče teritorijalne crkvene organizacije, u predotomanskom razdoblju zaista nema tragova prisustva Srpske pravoslavne crkve na tlu same Bosne.

Međutim, nakon dolaska Turaka slika se počinje naglo mijenjati. Od osamdesetih godina 15. stoljeća spominju se pravoslavni svećenici i vjernici u mnogim dijelovima Bosne u kojima prije nije bilo ni spomena o njima. Zna se da je nekoliko pravoslavnih manastira podignuto u 16. stoljeću (u Tavni, Lomnici, Papraci, Ozrenu i Gostoviću), a važni manastir Rmanj u sjeverozapadnoj Bosni prvi put se spominje 1515. godine.

Te nove građevine još više iznenađuju kad se zna da je zakonom kanaan-i raya bilo zabranjeno građenje novih crkava - očito je da su otomanske vlasti svaki put morale izdati posebno odobrenje.⁶ Premda su pravoslavni vjernici bili i te kako ponižavani i ugnjetavani, nije pretjerano kazati da je otomanski režim favorizirao Pravoslavnu crkvu.

Pravoslavci su imali svoju središnju

vjersku vlast u samom Otomanskom Carstvu, a katolici izvan njega pa nije bilo dvojbe da bi se smatrali oslobođenim kad bi neka katolička sila ponovo osvojila Bosnu. Bosanski mitropolita (pravoslavni biskup) spominje se prvi put 1532. godine, a prva pravoslavna crkva u Sarajevu vjerojatno je sagrađena tek sredinom 16. stoljeća. Premda ima mnogo zabilježenih slučajeva preobracenja katolika na pravoslavlje u Bosni 16. i 17. stoljeća, jasno je da se to širenje Pravoslavne crkve ne može pripisati samo tim preobraćenjima. U krajevima u kojima je pravoslavlje polučilo najveće uspjehe, posebno na sjeveru Bosne, u tom se razdoblju nastanilo mnogo doseljenika iz pravoslavnih zemalja. Očito je po srijedi bila otomanska politika da naseli područja koja su bila opustjela, bilo zbog rata ili kuge. Već u prvim defterima pojavljuju se skupine kršćanskih čobana, koji se deklariraju kao Vlasi što su se naselili u opustošenim krajevima istočne Hercegovine. U defterima iz sedamdesetih i osamdesetih godina 15. stoljeća može se razabrati da se Vlasi šire po srednjoj Bosni, u krajevima oko Visokog i Maglaja. Negdje odmah iz 1476. godine, na primjer, oko 800 vlaških porodica naselilo se u kraju oko Maglaja, zajedno sa dvojicom pravoslavnih svećenika.⁹ U idućih pedesetak godina nastavio je rasti broj Vlaha u srednjoj i sjeveroistočnoj Bosni, a počeli su se doseljavati i u sjeverozapadnu Bosnu. U ratovima na početku 16. stoljeća opustjelo je još više krajeva u sjevernoj Bosni jer su katolici bježali na habsburški teritorij. Budući da je Osmanlijama bilo važno da ne ostave prazan prostor blizu vojne granice, uslijedio je još jedan velik priljev vlaških doseljenika iz Hercegovine i Srbije. Za cijelog 17. stoljeća bilo je još doseljavanja na to područje, jer su ne samo rat nego i kuga ostavljali za sobom demografske praznine koje je trebalo popuniti.

Već 1530. godine, kad je habsburški

službenik Benedikt Kuripešić putovao kroz Bosnu, izvijestio je da u toj zemlji žive tri naroda. Jedan su Turci, koji "krajnje despotski" vladaju kršćanima. Drugi su "stari Bosanci, koji su rimokatoličke vjere". A treći su "Srbi koji sebe nazivaju Vlasi... Doselili su se iz Smedereva i Beograda". Taj je vlaški element bio toliko važan u nastanku bosanskog pravoslavnog naroda da se još i nakon tri stoljeća izraz "Vlah" upotrebljavao u Bosni u značenju "pripadnik Pravoslavne crkve".¹² Dakako da su u tom procesu naseljavanja sudjelovali i Srbi i Hercegovci koji nisu bili Vlasi. O problemu kako ih među sobom razlikovati, i o tome što je izraz "Vlah" značio u ono doba, bit će još riječi. Ipak, jasno je da su Vlasi, kao posebna etnička i kulturna skupina, tu odigrali važnu ulogu. Vlasi su

potpuno odgovarali ciljevima otomanske vlasti, ne samo zato što su bili pokretni (tipične su im poslovne djelatnosti bile stočarstvo, uzgoj konja i organizovanje prijevoza robe za trgovce), nego i zato što su imali izrazitu vojničku tradiciju. Odobrene su im posebne povlastice kako bi ih naveli da se nasele uz otomansko-habsburšku granicu - smanjen je porez na ovce za one koji žive u pograničnom području, a njihovim su glavarima dodijeljeni veliki timari.¹³ Iako nisu primali vojnu plaću, imali su pravo nositi oružje i od njih se očekivalo da obavljaju vojnu funkciju; umjesto plaće, dopušteno im je pljačkanje neprijateljskog teritorija. Poznati pod nazivom "martolozii" ili "vojnuci", postali su najopasniji element u otomanskoj vojnoj mašineriji. Istovremeno su Vlahe i Srbe koji su pobjegli na sjever pred otomanskom najezdom u 15. stoljeću i koji su njegovali sličnu vojničku tradiciju, Habsburgovci počeli koristiti s druge strane te nestalne i promjenljive granice. Pridružili su im se i

neki Vlasi iz unutrašnjosti Bosne. Tri razloga koje navodi Benedikt Kuripešić za opustjelost Bosne na početku 16. stoljeća bijahu kuga, devsiurma i bježanje srpsko-vlaških martologa preko granice.⁴ Godine 1527, pošto je izabran za kralja Ugarske i Hrvatske, Ferdinand I. Austrijski utemeljio je za njih formalni sistem zakupa zemlje i vojnih dužnosti. Bili su oslobođeni feudalnih obaveza,

dopušteno im je sudjelovanje u dio-bi ratnog plijena, mogli su sami birati svoje zapovjednike (vojvode) i mirovne suce (knezove) i slobodno ispovijedati pravoslavnu vjeru. Na taj je način izrastao pod Habsburgovcima poseban sistem držanja zemlje u posjedu i vojne organizacije, takozvana Militärgrenze ili Vojna krajina, koja je na kraju obuhvaćala pojas zemljišta između tridesetak i stotinjak kilometara širok i oko tisuću kilometara dugačak. Krajišnici ili Grenzer na sjevernoj i sjeverozapadnoj granici Bosne, podjednako poznati po svojoj vojničkoj odvažnosti i krvoločnosti, zvali su se "Vlasi" ili "Morlaci". Godine 1630. Ferdinand II. potvrdio je njihove privilegije u dokumentu poznatom pod imenom "Zakoni o Vlasima" - "Statuta Valachorum". Uz pojedine velike ratne pohode, ratovanje Osmanlija i Habsburgovaca sastojalo se na ovoj granici uglavnom od vječitih okršaja Vlahu s Vlasima.

¹ Fine, *Bosnian Church*, str. 172.

² *Ibid.*, str. 305-307; Džaja, *Konfessionalität und Nationalität*, str. 158; D. Mandić, *Etnička povijest Bosne*, str. 456-467.

³ Džaja, *Konfessionalität und Nationalität*, str. 125-126.

⁴ Fine, *Bosnian Church*, str. 379.

⁵ O jednom izvještaju iz 1455. vidi Fermedzin, ur., *Acta Bosnae*, str. 224-226.

⁶ Fine, *Bosnian Church*, str. 379 - 380; Džaja, *Konfessionalität und Nationalität*, str. 126-127.

⁷ Džaja, *Konfessionalität und Nationalität*, str. 126-127; Škarić, *Sarajevo i njegova okolina*, str. 56. Međutim, prvi pouzdani dokaz o postojanju jedne pravoslavne crkve u Sarajevu potiče iz 1616. godine: Škarić, *Srpski pravoslavni u Sarajevu*, str. 10.

⁸ O podacima o prevjeravanju vidi D. Mandić, *Etnička povijest Bosne*, str. 467-494. Bilo je i prelazaka pravoslavaca na katoličku vjeru.

⁹ Džaja, *Die "bosnische Kirche"*, str. 75-82.

¹⁰ Vasić, *"Etnička kretanja"*, str. 233-239; o izvještaju o izbijanju kuge velikih razmjera 1584. godine, kad je ta pošast navodno pokosila 200.000 ljudi u Bosni i Hercegovini i u Srbiji, vidi Fermedzin, ur., *Acta Bosnae*, str. 338.

¹¹ Kuripesic, *Itinerarium der Botschaftsreise*, str. 34-35. Kuripešić je nailazio na Srbe i u drugom dijelu svoga putovanja, između Sarajeva i Kosova; o njima jednostavno govori kao Srbima (str. 43).

¹² Roskicwicz, *Studien über Bosnien*, str. 77.

¹³ Vasić, *"Etnička kretanja"*, str. 238; Šabanović, *"Vojno uređenje Bosne"*, str. 218-219.

NASER ORIĆ - THE RAINMAKER

Dr. Muhamed Borogovac,
Sven Rustempašić, dipl. ing. el.
bosanski_kongres@hdmagazine.com

Ko s đavalom tikve sadi

O ljudskoj naravi postoji tzv. Rainmaker theory (na engleskom je „rainmaker“ vrač, shaman koji priziva kišu). Teorija kaže da vrač počne svoj ples sa ciljem da od "duhova" izmoli kišu. Dok pleše, on sve više pada u trans očaran zamahom i ljepotom svoga plesa toliko da mu sam ples postaje najvažnija stvar na svijetu, dok potpuno zaboravlja na kišu, zbog koje je ples počeo.

To se dogodilo mnogim braniocima Bosne i Hercegovine koji su ulazili u poduhvate iz najboljih patriotskih namjera, ali su im postepeno vlastiti poduhvati postajali važniji od domovine - jer su lično njihovi. Sve više su pažnje poklanjali svojim ličnim projektima i karijerama, biznisima, pa često i na štetu domovine - samo da bi njihovi projekti izgledali uspješni i pričinjavali im zadovoljstvo.

To se dogodilo i Naseru Oriću. Počeo je borbu protiv agresora, ali je postepeno stvorio organizaciju koja je vladala Srebrenicom i koja je vremenom postala sama sebi svrha. Zato se i prodao Aliji Izetbegoviću u nadi da će tako povećati svoj uticaj, ne znajući da je time počeo sa đavolom tikve saditi, što je na kraju dovelo do haosa u Srebrenici i pada Srebrenice.

Imao je Orić stotine prilika da javno eksponira istinu o žrtvovanju Srebrenice, ali to nikada nije uradio, nego je godinama izdaj-

nike krio, a ujedno i reketirao, ponekad im priprijetivši da će progovoriti, ali samo da njega ne bi dirali, a ne radi pravde za Srebrenicu.

Do definitivnog raskola između Orića i Izetbegović-Tihićeve udbaške grupe u SDA dolazi jer su Tihić i Izetbegović odlučili da preuzmu potpunu kontrolu nad Bošnjacima Srebrenice. Srebrenica je suviše značajna u velikosrpskom projektu, zbog presude za genocid, te Tihić i Izetbegović nisu smjeli prepustiti slučaju izbor bošnjačkog rukovodstva u Srebrenici na ovim opštinskim izborima. Za vrijeme rata SDA nije mogla bez Nasera ostvariti uticaj u Srebrenici da bi kreirali kaos koji će na kraju dovesti do pada Srebrenice. Međutim, sada im Naser više ne treba, te su ga isključili iz igre, postavljajući Osmana Suljića kao kandidata za gradonačelnika Srebrenice.

Tada Naser Orić staje iza Hakije Meholjića kao kandidata za načelnika opštine Srebrenica. Time se objašnjava hapšenje Nasera Orića baš u ovom trenutku, uoči izbora.

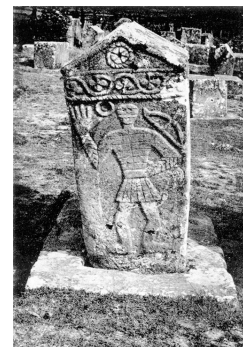
„Orić je uhapšen tri dana prije izbora“, kaže Meholjić za FTV emisiju „60 minuta“, da bi SDA blateći Orića kao mafijaša ujedno oborila Meholjića kojemu je Orić pred narodom pomagao. Ne smije se dogoditi da Meholjić bude sada izabran - nego po svaku cijenu treba da bude izabran kandidat SDA ili SNSD, što što će se i dogoditi. Meholjić kaže da se narodu Srebrenice ovim hapšenjem željelo poručiti da je on prijatelj sa "KRIMINALCEM" Orićem, te kao takav nepodoban za

funkciju načelnika opštine.

Meholjić kaže za FTV i to da je Alija Izetbegović podmetnuo Srebrenicu za pokolj, pa ujedno vidi ulogu Bakira Izetbegovića koji želi spriječiti Meholjića i Orića da to narodu Srebrenice i BiH konačno totalno dokažu i na osnovu toga osvoje narod Srebrenice na svoju stranu! Meholjić kaže da SDA „želi rastjerati i uništiti Srebreničane“!

Dakle, partnerstvo Orića i Meholjića nije bila nikakva garancija da će Orić i ubuduće štititi te su izdajnici Srebrenice postali nervozni i krenuli u obračun.

Klopku su pripremili Bakir Izetbegović i njegovi saradnici, tu npr. vidimo ime Damira Fazlića, četničkog agenta, Srbina po majci, sa nakalemljenim mu tobožnjim „high class“ britanskim pedigreom.

Radi svoje zaštite i Naser Orić bi sada morao eksponirati istinu o žrtvovanju Srebrenice i pokazati da su Bakir Izetbegović i SDA jedini koji imaju stvarni motiv da mu rade o glavi. To mu može sačuvati glavu. Ako ipak odluči da ne progovori, on onda rizikuje da ga ubiju i svale „da su ga ubili Srbi“. Šta god se Naseru dogodilo ili će se dogoditi, bez obzira ko je izvršitelj, radi se isključivo o odlukama Bakira Izetbegovića.

ČETNIČKA OSMA OFANZIVA

Abdulah M. -
bosanski_kongres@hdmagazine.com

Upravo ono što se spremalo u kuhinji novog vožda, Milorada Dodika, počinje da se realizuje od ponedjeljka u Skupštini RS u Banja Luci.

Milorad Dodik, premijer Republike Srpske i predsjednik SNSD-a, do najsitnijih detalja spremio je sve za raspisivanje referenduma, odnosno otcjepljenje tog entiteta.

Da podsjetimo, Milorad Dodik izvučen je za vrijeme mandata Biljane Plavšić, na zahtjev bivšeg predsjednika Srbije, Balkanskoga kasapina, Slobodana Miloševića.

Ljigavi Hare je opet na sceni u podjeli Bosne. Naravno opet na perfidan način, nakon svog "patriotskog" go-

vora u UN-u kojim je inscenirao svađu sa četnicima radi izbora i ujedno dao nove municije Dodiku.

Analitičari bi za taj govor kazali "Tresla se gora, rodio se miš". Al' vraga! To je tajno oružje srpskih političara koji ga koriste kao opravdanje da usvoje "dokument" u kojem između ostalog stoji:

„Narodna skupština RS izražava punu spremnost da se iskoriste sva pravna i politička sredstva, uključujući pravo na referendum građana Republike Srpske, da bi odbranili njene legitimne interese i sačuvali identitet potvrđen Dejtonskim mirovnim sporazumom – naglašava se u dokumentu.

Dakle, Bosni i Hercegovini predstoji dramatična borba za opstanak, jer Dodik svoj plan o raspadu BiH i otcjepljenju RS privodi kraju. Najveća opasnost je što u tome ima podršku nekih pritajenih bošnjačkih krugova i finansijski moćnih sarajevskih kri-

minalaca koji su se obogatili na agresiji. Ukoliko se njihove namjere ostvare, najveću cijenu platit će ponovo Bošnjaci.

O tome nam govori i Stjepan Mesić, predsjednik Hrvatske, koji ne zna se po koji put upućuje na pravu opasnost od novoga sukoba na Balkanu.

"Milorad Dodik je novi Slobodan Milošević. Novi krvavi sukob na Balkanu mogao bi dovesti do toga da od BiH ostane 'državica muslimana' oko Sarajeva", upozorava Mesić.

KRAH STRANKE ZA BiH KAO REZULTAT SILAJDŽIĆEVE IZDAJE

bosanski_kongres@hdmagazine.com

Glavni rezultat opštinskih izbora je debakl "Stranke za BiH". To je narod potpuno ispravno shvatio kao debakl Harisa Silajdžića, jer je on lice sa naslovnih strana - on kreira imidž stranke.

Narod pamti da je Silajdžić prije opštinih izbora obećavao da će se boriti za cjelovitu BiH, a kada dođe na vlast on spasi od ukidanja četničku policiju i izbori se za njenu legalizaciju, zatim sabotira Distrikt Srebrenica, legalizova Srpsku pravoslavnu crkvu kao državnu crkvu u BiH itd. itd.

Stari agent udbe Silajdžić je na putu da sahrani Stranku za BiH. Pitanje je

da li će članstvo pristati da sa "Haretom" ode na smetlište istorije ili će skinuti Hareta i pokušati još jednom, ovaj put na djelu, a ne samo na riječima, spašavati državu Bosnu i Hercegovinu. Da se u stranci kuha dokazuje i to da je "zbog neuspjeha stranke na izborima" podnio ostavku jedan od Harisovih oslonaca, Samir Silajdžić, predsjednik Kantona Sarajevo. Da li će to smiriti članstvo ostaje da se vidi, jer ipak svi vide da je Samir samo žrtveni jarac.

Silajdžićev neuspjeh se pretočio u Tihićev "uspjeh", ali ne treba velika politička mudrost da se taj "uspjeh" pravilno analizira. Slijedi par komentara sa foruma sarajevo-x o Tihićevom "uspjehu" na izborima:

„Ni Tihić ni Silajdžić ne grade pobjede na vlastitim uspjesima nego na neuspjesima drugog. Silajdžić je pobijedio jer se narodu smučilo na Tihića. Nakon toga Silajdžić se pokazao licemjermom jer je pobijedio zahvaljujući pričama o ukidanju RS-a, a prvo šta je uradio su dogovaranja sa Dodikom pa se narodu i na to smučilo i sad su pobjegli Tihiću. Dokle će se dalje ganjat' ostaje da vidimo, ali mislim da bi najbolje bilo da Silajdžić ukine stranku.“

„SBIH ... je samo vratila glasačko tijelo Stranci Demokratske Akcije. Zapravo, to je samo prelijevanje iz šupljeg u prazno. Obzirom da su davno provljeni da je to jedna stranka (SDA i SBIH) samo imaju dvije egzpoziture, niko tu nije dobio ni izgubio.“

POGINUO JE JÖRG HAIDER

Prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

Poginuo je g. HAIDER. Kod nje-ga sam intervenirao, da ne zeza Slovence s dvojezičnim pločama, kako bi ih mi mogli odvojili od beogradske diplomacije, a oni se mogli posvetiti izlasku iz Juge zajedno s nama.

Poslušao me je. Dokaz je njegov odgovor na moje pismo.

Jörg Haider i Vlatko Marković

HRVATI U FEDERACIJI BIH ŽRTVE SU ISLAMSKIH TERORISTA

Leo Pločkinić, Mostar

CROATIA LIBERTAS

NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina
NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VEN-
DITUR AURO

PR/ 672-4V-08.

10. listopada 2008.

Medijima - svima

Nakon nekoliko desetina terorističkih napada na hrvatske povratnike u Središnjoj Bosni, nakon nekoliko ubojstava djece, od koje je zadnje bilo u Sarajevu i nakon posljednjeg ubojstva u Hrvata u FIS Vitezu i neprestanih napada na hr-

vatsku imovinu u Bosni i Hercegovini, za što nitko nikada nije odgovarao – tražimo od hrvatskih predstavnika u vlasti pokretanje potpunog razdruživanje iz Federacije BiH, jer hrvatski civili i imovina su postali meta islamskih terorista koje štiti službena bh politika čiji je cilj protjerivanje, zastrašivanje i likvidacija Hrvata u čitavoj Bosni i Hercegovini. Pitamo se javno – je li otvo-

ren lov na hrvatske civile i djecu?

Pozivamo Dr. Dragana Čovića, Dr. Božu Ljubića i Dr. Zvonka Jurišića da odmah pokrenu postupak razdruživanja iz Federacije BiH koja je od samoga početka bila država s greškom. Hrvati u BiH traže samo zaštitu od

terorističkih napada i ukoliko sami ne poduzmete odgovarajuće korake najavljujemo samoorganiziranje obrane od terorizma. U najkraćem roku ćemo uputiti u Parlamentarnu proceduru inicijativu s 10% prikupljenih potpisa, odnosno 15.000 potpisa sa zahtjevom za uspostavu administrativne zaštite u obliku hrvatskoga multietničkoga entiteta u BiH. Poručujemo bošnjačkim političa-

rima da od danas djeluje Vijeće za nacionalnu sigurnost Hrvata u BiH, kao institucija za obranu civila u BiH od terorista, koje će uspostaviti suradnju s antiterorističkim institucijama i sve informacije koje posjedujemo će biti prosljeđivane Interpolu i FBI-u.

Mostar, 10.10.2008.

Leo Pločkinić,
predsjednik

SINDIKAT CARINIKA PODRŽAO UDRUGU „KULIN BAN“ U EUROPSKOJ TUŽBI ZBOG NEZAKONITE PRIVATIZACIJE

Željko Popović, Zagreb

Iz Nezavisnog sindikata carinika Hrvatske izvijestili su nas da javno podržavaju Udrugu „Kulin Ban“ i njenog predsjednika Sulejmana Tabakovića, koji je u ime građana Republike Hrvatske podnio tužbu Europskom sudu za ljudska prava protiv nemoralne i neispravne privatizacije i pretvorbe. Požurnica udruge „Kulin Ban“ je objavljena na blogu <http://kanuny.blog.hr/> a donosimo je u nastavku:

Poštovani gospodine predsjedniče Europskog suda za ljudska prava. Pred Vašim Sudom se vodi postupak po tužbi građana koje zastupa Udruga „Kulin Ban“ za zaštitu ljudskih prava i nezakonito razvlaštenih dioničara i ja kao predsjednik te udruge, protiv tužene Republike Hrvatske. Zahtjev je podnesen 5.4.2007. godine s opsežnom dokumentacijom za meritorno odlučivanje Suda i donošenje presude. Građani Republike Hrvatske, članovi Udruge „Kulin Ban“ očekuju pravnu odluku u svoju korist, temeljem prok-

lamiranih odredbi o potrebi osnivanja Suda za ljudska prava, protokola Suda za ljudska prava, prekršenih odredbi međunarodnog prava iz Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, te odredbi Protokola na citiranu Konvenciju, koje je tužena Republika Hrvatska sustavno i svjesno prekršila.

Tužena Hrvatska priznala je: donošenjem Zakona o reviziji pretvorbe i privatizacije 2001. godine, nalazima Središnjeg državnog ureda za reviziju, zaključcima zakonodavnog tijela, Sabora, da sudska zaštita dakle, zaštite vlasništva građana Republike Hrvatske nije postojala u doba pretvorbe i privatizacije zajedničke imovine. Sudska zaštita nije postojala i ne postoji nakon perioda pretvorbe i privatizacije. Pretvorba i privatizacija, prema navedenom nisu provedeni u skladu sa međunarodnim i domaćim propisima. Dapače, institucije sustava su svjesno radi-

le na štetu svojih građana što je dokazano u nalazima navedenog Središnjeg državnog ureda za reviziju i analizama koje smo vam kao dokaz nezakonitih radnji od strane tužene Hrvatske dostavili uz tužbu. Smatramo da smo dokazali krivnju i odgovor-

Europski sud za ljudska prava u Strasbourgu

nost tužene Hrvatske, te Vas molimo kao predsjednika Suda da svojim autoritetom ubrzate stavljanje tužbe u postupak, da svojim autoritetom pridonesete žurnom donošenju odluku Suda. Da svojim autoritetom sukladno osnivačkom aktu Suda presudu donesete brzo i odgovorno prema osnivačkim postulatima Suda za ljudska prava.

Imajte na umu da je prema objavljenim podacima 95% pret-

vorenih i privatiziranih poduzeća nezakonito, da banke, u vlasništvu tih poduzeća nisu nikad pretvorene niti privatizirane. Dakle 95% građana tužene visoke ugovornice Hrvatske opljačkan je opisanim ponašanjem tužene Hrvatske, prema dokazima kojim raspolaže Središnji državni ured za reviziju.

Vaša odluka, u skladu sa pravilima Suda i međunarodnim standardima opravdala bi osnivanje i postojanje Suda za ljudska prava. Vaša odluka u korist tužitelja dala bi za pravo svrsi osnivanja Suda i postulatu, da su svi odgovorni za svoje ponašanje bez obzira tko je tužitelj, a tko tuženi. Presuda bi dala snažnu poruku da Sud sudi prema pravilima bez obzira o kome se radi i kakav je status tužitelja ili tuženika u međunarodnim razmjerima. Odaslana bi poruka da su svi pred licem međunarodne pravde i prava jednaki. Uvažavajući tužbu poslala bi poruku zemljama u tranziciji da korupcija i pljačka građana kroz institucije sustava, bez obzira što je prividno izvedena u

skladu s donesenim zakonima pojedinih država, ako nije u skladu sa međunarodnim standardima da se neće protekom vremena legalizirati. Poslana bi poruka tranzicijskim zemljama da će oduzimanjem imovinske koristi od onih koji su imovinsku korist stekli kaznenim djelima, a korupcija i pljačka građana u tranziciji su kaznena djela, je u skladu sa međunarodnim standardima iz Konvencija koje su te iste zemlje ratificirale. Svojom odlukom bi Sud za ljudska prava dao snažan poticaj zaštiti vlasništva kao pravnog instituta na kojem počivaju stabilne demokracije u svijetu.

Obzirom na naprijed navedeno, molim Vas gospodine Predsjedniče još jednom, da svojom odlukom pomognete opljačkanim vlasnicima da dođu do svoga vlasništva. Natjerajte svojom odlukom tuženu Hrvatsku na jednakopravno postupanje prema svim svojim građanima. Opravdajte svoj status Suda za ljudska prava, koji svojim odlukama može kršenje ljudskih prava, kršenje me-

đunarodnih standarda, nezakonitosti izvršene od strane visoke ugovorne strane, tužene Republike Hrvatske sankcionirati na traženi način.

Tužena Republika Hrvatska, treba poništiti radnje koje se uvjetno može kvalificirati kao pljačka vlasništva svojih građana, u korist nekolicine politički podobnih građana. Tužena Republika Hrvatska mora povratom u predašnje stanje, na dan 31.12.1990. godine vratiti vlasništvo građanima. Konvencije i zakoni koji su usvojeni u tuženoj, Republici Hrvatskoj, omogućavaju postupak povrata u stanje 31.12.1990. godine bez potresa u gospodarskom životu tužene Republike Hrvatske. Naložite visokoj strani, tuženoj Hrvatskoj, da procesuiru učesnike u kaznenim djelima koje su počinili na štetu vlasništva građana tužitelja, naložite tuženoj oduzimanje imovine i novčanih sredstava od počinitelja pri bavljenih kaznenim djelima.

BOGATI POLICAJAC

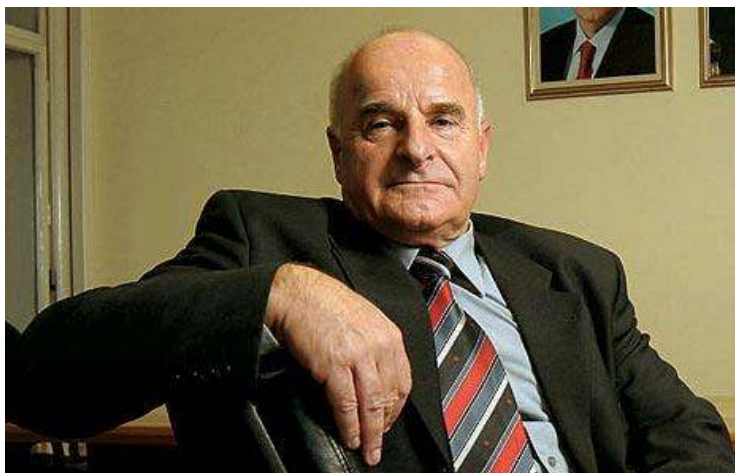
vijestinajnovije@yahoo.com

Izgleda da je bivši ministar MUP Rončević imao plan za obračun s mafijom i kriminalom u RH. Sve odluke o obračunu s bilo kojim kriminalom i mafijom donosio je zadnjih pet godina Ivan Jarnjak. Ipak treba istaći da je upravo Jarnjak povezan s mafijom, od Nikice Jelavića, pa do svih drugih u podzemlju. Ivan Jarnjak je jedan od najbogatih policajaca odnosno političara u Hrvatskoj. Jarnjak preko Mladena Lackovića kontrolira i Karamarka.

Koga zapravo Ivan Jarnjak štiti? Poznate su njegove dobre sveze

s Mesićem, Perkovićem, Manolićem, Jelavićem, Petračom i sl.

Ovo se još nitko nije usudio komentirati. Zašto? Zna li što o tome Sanader?

Ivan Jarnjak

PANIKA U ZADARSKOJ CARINI! (1)

vijestinajnovije@yahoo.com

SUMNJA

Sumnja se da su neki carinski službenici mjesecima krali proračunski novac na način da su krivotvorili količinu prekovremenih sati i tako oštetili poslodavca za više od pola milijuna kuna!

U Carinarnici Zadar je u tijeku kontrola i unutrašnji nadzor od strane ovlaštenih carinskih službenika Službe za unutrašnju kontrolu i nadzor Središnjeg ureda iz Zagreba zbog prekomjernih prekovremenih sati i dnevica. Prema neslužbenim informacijama kojima raspolažemo, radi se navodno o čak 12 tisuća lažno iskazanih prekovremenih sati koje su neki carinski službenici u Zadru iskazali u službenim dokumentima te time oštetili državni proračun za više od pola milijuna kuna!

SLIJEDE OTKAZI I KAZNENE PRIJAVE

Neki od djelatnika zadarske carine navodno su duže vrijeme lažno iskazivali prekovremene sate,

dnevnicе i sate pripravnosti. Prema neslužbenim informacijama, navodno se radi o načelniku Odjela za sprečavanje krijumčarenja, Damiru Tomičiću, no nismo uspjeli dobiti i službenu potvrdu ove uznemirujuće informacije. Navodno su pred suspenzijom i

kaznenim prijavama još dvojica njegovih kolega. Skupina zadarskih carinskih službenika (spominje se brojka od desetak zaposlenika) je navodno u dužem vremenskom razdoblju izvršila zlouporabu položaja i ovlasti te krivotvorenje službenih isprava. Od glasnogovornice Carinske uprave Sanje Crnković, dobili smo informacije u kojima nam potvrđuje da je u Carinarnici Zadar stigla Služba za unutrašnju kontrolu i pregledava sve iskazane prekovremene sate! Nisu potvrdili o kojim se točno osobama radi te koliko osoba istraga obuhvaća, jer opsežne istražne radnje još traju.

UNUTARNJA KONTROLA

Nakon završetka postupka unutarnjeg nadzora u Carinarnici Zadar, te ako se utvrde eventualne nepravilnosti, državni tajnik Ministarstva financija, ravnatelj Carinske uprave poduzet će radnje sukladno Zakonu o carinskoj službi.

Ukoliko se dokaže krivnja osobama koje se sumnjiči, one će istog trenutka biti udaljene iz službe, te će se protiv njih provesti disciplinski postupak, kao i podnijeti odgovarajuća kaznena, odnosno prekršajna prijava.

ZADAR NIJE JEDINI

„Narodni List“ već dulje vrijeme ima informacije da u carinskim ispostavama diljem zemlje neki carinici koriste dogovor koji je postigao sindikat oko plaćanja pripravnosti u vrijednosti od dvi-

je kune po satu. Međutim, neki carinici to, izgleda, zloupotrebljavaju pa prikazuju pripravnost i dok su na radnom mjestu što je protuzakonito. Tako neki djelatnici uspijevaju uzimati dnevno za pripravnost 48 kuna, a kroz mjesec dana to je dodatak na plaću od preko tisuću kuna.

PREKOVREMENI SATI

Prosječna neto satnica carinika iznosi 30 kuna po satu. To naravno ovisi o položaju i stručnoj spremi, ali uzeli smo prosječnu cijenu. Prekovremeni sat je uvećan za 50 posto i prema ovoj satnici iznosi oko 45 kuna. Ako to pomnožimo s 12 tisuća radnih sati koliko je navodno lažno prikazano u dužem vremenskom razdoblju, dobivamo 540 tisuća kuna. Ako se sumnje „Narodnog Lista“ i unutarnjeg nadzora obistine, u zadarskoj Carini će i policija imati pune ruke posla.

CARINSKE MUČKE

Carina je po važnosti jednaka služba MUP-u ili MORH-u. Ona u velikom dijelu puni državni proračun i mi kao građani smo za to da carinici budu sasvim pristojno plaćeni, te da nemaju potrebu za ovakvim radnjama niti potrebu za primanjem mita te da budu zadovoljni na svom radnom mjestu, jer oni nadziru koliko će ilegalne robe, ljudi i novca ući u državu. Slobodno se može reći da carina nadzire veliki dio kriminalnog tržišta u državi, jer dobar dio robe koja cirkulira ilegalnim tržištem je u državu ušao preko carine.

NAŠ BIVŠI SABORSKI ZASTUPNIK - NA PONOS I DIKU SANADEROVOG HDZ-a

Diana Majhen, Zagreb

U jeku ovih mafijaških i "mafijaških" ubojstava, skoro potpuno nezapaženo prošao je intervju Sanaderovog vjernog koalicijskog suradnika Vojislava Stanimirovića, kojega je on dao Novom listu.

Još bi čovjek i povjerovao da se radi o slučajnosti, kada Stanimirović ne bi bio dugogodišnji saborski zastupnik i član koalicijske Vlade, te je doista neobično da njegov odlazak iz Sabora, točnije, zamrzavanje mandata, kroz većinu hrvatskih medija prolazi samo kao vijest, a njegove se izjave u tom pitanju izvlače iz konteksta i upotrebljavaju samo one za koje se smatra da neće dići preveliku buku.

Kroz opće oprostite četnicima, koji su doista dijeljeni šakom i kapom, bez da se točno utvrdilo za svaku pojedinu osobu koja je trebala biti abolirana što je to točno radila u vrijeme četničke okupacije. Stanimirović čak nije bio ni aboliran.

Tako je, bez mrlje u svom dosijeku, uskočio ravno u Hrvatski sabor, prvo zahvaljujući pok. Tuđmanu, a onda crvenima i Sanaderu, koji izgleda ne može zamisliti neku hrvatsku Vladu bez SDSS-a u njoj.

Prisjetimo se, na suđenju za pokolj u Lovasu iskaz svjedoka teretio je Stanimirovića da je bio među osobama koje su 18. listopada 1991. razdvajale mještane Lovasa za odlazak u minsko polje. Stanimirović je to zanijekao i

za to nije bio niti suđen.

No, ono što nije mogao zanijekati s obzirom na veliki broj svjedoka je to, da je bio naoružan, s crvenom petokrakom na kapi. Slika i prilika miroljubivog čovjeka, idealnog zastupnika u Hrvatskom saboru.

U godinama koje su uslijedile, Stanimirović je uvijek za sebe govorio da je bio potpuno marginalni lik u Vladi tzv. Krajine, ministar bez portfelja. Pa, ne vidim što mu je taj portfelj posebno i bio potreban, očito je umjesto njega nosio oružje.

Time bi se Stanimirovića slobodno moglo svrstati u onu skupinu srpskih "civila" koji su bili daleko bolje naoružani od naše vojske, samo što nisu imali uniforme. Stanimirović je imao čak i nju.

Nevjerojatno je da je osoba poput Stanimirovića, ministra u Vladi tzv. Krajine, čovjeka koji sigurno nije nosio oružje da bi njime mahao umjesto bijelom zastavom, prošla bez suđenja, čak i bez abolicije. I da je takva osoba našla mjesto u hrvatskoj Vladi.

Vladi one iste zemlje, za koju je Stanimirović izjavio sljedeće:

"18. novembra 1991. oslobođena je bolnica u gradu na Vuki, posljednjem ustaškom uporištu....Tog 18. novembra 1991. pao je i posljednji bastion, posljednje uporište ustaške vlasti u Vukovaru - vukovarska bolnica. Njenim padom oslobođen je i sam grad Vukovar, nekada grad

lepota..."

Nije li, nakon ovakvih izjava, čak neovisno o bilo kakvoj aboliciji, ovom čovjeku trebalo uskratiti mogućnost da odlučuje o bilo kojim pitanjima vitalnima za Hrvatsku, a ne ga još zdušno gurnuti u saborsku fotelju i dati mu vlast u ruke?

No, koga smo mi to imali u Saboru svo ovo vrijeme i tko je odlučivao o pitanjima Hrvatske, najbolje govori Stanimirovićeva izjava baš Novom listu. Kaže čovjek da se ne stidi svog sudjelovanja u radu Vlade tzv. Krajine. Dapače, izjavljuje da bi ponovno učinio isto u Vukovaru.

Pa se nešto pitam, zašto je Sanader od svih Srba koji nisu ra-

dili protiv Hrvatske, od kojih su se neki časno borili s nama rame uz rame protiv četnika, morao izabrati baš Vojislava Stanimirovića, bivšeg gradonačelnika Vukovara, bivšeg ministra u Vladi tzv. Krajine, bivšeg koordinatora državne uprave tzv. RSK da odlučuje o hrvatskim pitanjima iz hrvatske saborske fotelje?

U biti, nema ni potrebe postavljati takvo pitanje.

ZNA SE !

STJEPAN MESIĆ JE BIO IZA GOVORNICE NA KOJOJ JE STAJALA VELIKA CRVENA PETOKRAKA

Branko Stojković, Bjelovar

Kada je Mesić držao govore 11. listopada 2008. godine, na svečanom obilježavanju u povodu 65 godina osnutka 8. dalmatinskog partizanskog udarnog korpusa, stari su se partizani ustali i počeli s ovacijama i skandiranjem vičući: "Stipe", "Stipe", te su počeli pjevati komunističke i antifašističke pjesme. Hrvatsko narodno kazalište u Splitu bilo je puno nekadašnjih partizanskih boraca iz Drugog svjetskog rata. Predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić je kazao:

"Pobijedili smo u NOB-u i u Domovinskom ratu, to je bila naša zasluga i pečat svega danas..."

Stjepan Mesić je bio iza govornice

Fotografija:

Dušan Marko Backo Bogunović, Njemačka

na kojoj je stajala velika crvena petokraka. On je optužio današnju prosvjetu i mladež i naraštaj, da koketira s nacističkim obilježjima što se pojavljuju u gradovima koji su trebali pripasti drugima, tj. fašistima. I da bi oni trebali znati

što je bilo, a ne da se zaboravlja što je Ante Pavelićev režim radio i provodio.

Mesić je između ostalog rekao - "Moramo ući u trag ubojicama i ratnim profiterima", te je pozdravio smjenu u policiji, istakavši kako sada imamo novi vrh policije, koja će se uspješno nositi s kriminalom u Hrvatskoj. Na obljetnici pojavila se i Milka Planinc, predsjednica CK SKH od 1972. – 1982. godine. Tu su bili nazočni i drugi istaknuti komunisti i partizani.

PITAM SE: Kamo nas vodi to Mesićevo veličanje komunizma i antifašizma? On radi samo za sebe, protiv interesa RH, iskorištava državu za vlastite probitke i uspjehe... Dok hrvatski očajnici žive u tami zvanj hrvatska jedna stvarnost. Kada Mesić brani "crvenu petokraku", on brani sebe. Pod "crvenom petokrakom" Mesić je sedam mjeseci 1991. godine, kao Vrhovni komandant JNA, razarao Hrvatske gradove i sela. Tada je iza sebe ostavio golema materijalna razaranja, kao i smrt civila i hrvatskih vojnika...

Isto tako bi htio otvoriti novu temu o komunističkim i antifašističkim zlodjelima. Onima za koje nikad nitko nije odgovarao, niti je snosio ikakve sankcije. Ja sam shvatio da su ti prešućeni zločini putokaz prema nekim novim zločinima. Taj totalitarni oblik političke vlasti, s autokratom na čelu, despotom, vodi nas u propast, pod skrivenom ide-

ologijom i diktaturom istih krvnika.

PITAM SE DODATNO: Dokle ćemo mi Hrvati nositi teret tuđih zločina, te ovako primitivno živjeti. Tko nas u našem razvitku ograničava možemo dobro vidjeti iz primjera ovakvih skupova. Svi ti bivši partizani i komunisti, kao i njihova djeca u "novostvorenoj" ovakvoj Hrvatskoj opet jako dobro žive - bez svog truda i rada... Kakav smo mi upoće narod kada tako nešto dopuštamo?

Da nas šizoidni paranoici kakav je Mesić svađaju i razdjeljuju.

Mislim da je došlo vrijeme da svaki Hrvatski građanin shvati, odnosno preispita svoju savjest, ako hoće zakoračiti u bolju i pravedniju budućnost. Neka ne glasa i ne podržava takve prevarantske ljude, koje je iznjedrio komunizam. No, vrijeme je da svaki Hrvat počme misliti svojom glavom i donositi vlastite sudove. Čudim se da akademici i intelektualci u Hrvatskoj tako kukavički šute i mire se s postojećom situacijom. Komunističke zločine treba suditi, tako učinjene zločine i u raspadu Jugoslavije 1991. godine. Ovakvo pravosuđe, prvenstveno Državno odvjetništvo i policija, neuspješno je, ako to ne učine. Mesićevo huškanje i pokazivanje na druge lopove i ubojice ima - svoj dobro poznati predznak. Ja kao Hrvat i građanin Hrvatske želim živjeti u zemlji gdje vlada rad, odgovornost i pravednost... To će biti nasljeđe naše djece - a ne Mesićeve obmane i prevare...

OKTOBARSKI VIKEND U PODGORI

Siniša Stevović, MOST, Žabljak, Crna Gora

Uvaženi gosti, predstavnici medija, dragi Podgorani,

U ime nevladine organizacije „MOST“ želim da vas sve pozdravim, zahvalim na podršci, prisustvu, da posebno istaknem i pozdravim naše goste: ekipu Japanske državne televizije, KUD-a Zahumlje iz Nikšića, predstavnik Kulturnog centra Žabljak, predstavnike turističkih agencija, sve naše volontere, domaćice koje su nam priredile prezentaciju pite i priganica, kao i sve one koji su nam na bilo koji način pomogli u radu na ovom projektu...

Ovom malom prigodnom svečanom manifestacijom označavamo završetak jedne duge teške faze aktivnosti u prvom eko selu u Crnoj Gori. Posebno smo srećni jer pored srednjih bunara, širom sela, od juče imamo i više ambijentalnih info tabli sa novim turističkim mapama. Zbog oplemenjivanja prostora i podizanja ekološke svijesti na više mjesta u selu zasadili smo drvorede breza, na ulazu postavili jednu posebnu edukativnu tablu... Ostaje nam da narednih dana postavimo i poslednju info tablu sa mapom, da završimo poseban sajt eko sela Podgore kako bi kompletirali

osnovu za narednu godinu... Na proljeće nam ostaje da dubinski markiramo sve turističke atrakcije, staze, bunarove, sokake, da ih ispunimo edukativnim sadržajima kako bi ugo-

vor koji smo sa turističkom agencijom potpisali prošlog mjeseca zaživio.

Ponudom „Vidikovci kanjona rijeke Tare“ i sela Podgore, ne dobija samo Žabljak već i cijela Crna Gora, sa ovom čudesnom atrakcijom, siguran sam, konkurišemo najčuvenijim svjetskim prirodnim fenomenima... Vidite da smo na mapama predvidjeli po prvi put na ovim prostorima turističke održive aktivnosti zimi: nordijsko skijanje, hodanje po snijegu, hodanje sa krpeljama, vidove zdravstvenog turizma, itd...

Naše prirodne ljepote i visok nivo biodiverziteta očigledan su potencijal i jedinstven marketinški adut, imamo značajne mogućnostima za razvoj takozvanog iskustvenog turizma, koji obuhvata prirodu, nasljeđe, kulturu, domenu seoskog turizma i organske hrane... Treba još mnogo toga uraditi, ovdje sve moramo podrediti zaštiti prirode, riješiti svaki konflikt.

Neke od preporuka za nacionalni i individualni nivo u rezervatima biosfere (MAB):

Identifikovati i promovisati aktivnosti u skladu sa ciljevima očuvanja, kroz transfer odgovarajućih tehnologija koje uključuju tradicionalno znanje i koji promovišu održivi razvoj u graničnim i promjenljivim zonama.

Osigurati da svaki Rezervat Biosfere posjeduje efikasan Menadžment plan ili pravila i odgovarajuću instituciju ili mehanizam za njihovo sprovođenje.

Ohrabriti privatni sektor i inicijativu za uspostavljanje i održavanje društveno održivih aktivnosti u vezi zaštite prirodne sredine u odgovarajućim

zonama Rezervata Biosfere u okruženju, u cilju stimulisanja razvoja opština.

Pripremiti, sprovesti i nadgledati cjelokupni menadžment plan ili pravila,

koja uključuju sve zone Rezervata Biosfere.

Definisati i uspostaviti institucionalne mehanizme za upravljanje, koordinaciju i integraciju programa i aktivnosti Rezervata.

Osigurati da lokalne zajednice učestvuju u planiranju i menadžmentu Rezervata Biosfere.

Stavke koje kao da su pisane za ovaj projekat, ovo selo, i mnoga druga u Crnoj Gori... Ja još jednom pozivam sve da zajedno radimo na viziji: za život u skladu sa prirodom, Crna Gora ekološka i turistička destinacija...

Galeriju sa trodnevni aktivnosti možete pogledati na adresi:

http://www.ekosela.com/galerije_view.php?id=16

Exkluzivnu galeriju "Vidikovci kanjona rijeke Tare" na adresi:

http://www.ekosela.com/galerije_view.php?id=15

I promotivnu galeriju sela Podgore:

http://www.ekosela.com/galerije_view.php?id=17

P.S. Pored urednog poziva, Javni servis RTCG nije našao za shodno da isprati bilo šta od trodnevni aktivnosti (ovog puta je to bilo interesantnije Japanskom javnom servisu). Javni servis RTCG je „igrom sučaja“ dvije noći puštao emisiju (subota i nedjelja) „pod lupom“ koja govori o selu i prikazuje ga bez ikakvih šansi za opstanak... Urednik pomenute emisije je pored ostalih sela posjetio i Podgoru, ali se nije zapitao šta to neko radi, i šta to neko mora da uradi da bi se spasilo crnogorsko selo. Alternative i druge strane nije bilo... Emisija me je podsjetila na neke sa dubrovačkog ratišta, sa iskrivljenom lupom, i očigledno sa jako smišljenim namjerama... O ovom, ali i drugim opstrukcijama i razlozima zbog kojih se to radi u nekom posebnom reaganju MOST-a.

Pozdrav.

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA

Što još hoće vukovci?

Prof. Marijan Krmpotić,
Zagreb

Odluka međunarodnog tiela ISO 639-2 Registration Authority i njegova Joint Advisory committee da je od 28. lipnja 2008. oznaka „hrv“ obvezatna za hrvatski jezik u međunarodnoj bibliografskoj i terminološkoj uporabi, u Zagrebu je uzkomešala karadžićare, jezikoslove unitariste vukovce koji ne dopuštaju razlike između srbskoga i hrvatskoga jezika. Po naslovima u tiskovinama čovjek nestručnjak je mogao steći dojam da do 28.6.2008. hrvatski kano poseban jezik nije obostojal. Uobće. U Vjesnikovu podlistku Kultura od 2. listopada 2008. novinarka Živana Morić napisala je članak "Hrvatski jezik je poseban jezik"- kano da do 2. listopada 2008. hrvatski nije bil poseban jezik. U povodu istog tog događaja hrvatski tjednik Fokus tiskal je 3. listopada 2008. razgovor gosp. Zrinka Horvata s Radoslavom Katičićem, bivšim profesorom slavenske filologije u Beču, akademikom jazu/hazu i predsjednikom Vieća za normu hrvatskog standardnog jezika pri Ministarstvu za naobrazbu, znanost i šport RH. Razgovor je urednik Fokusa objavil pod naslovom "Hrvatski jezik jest zaseban jezik, različit od srbskoga". Tko nam to otkriva toplu vodu? Pa čak u memorandumu "Slovo o srbskom jeziku" koji su beogradski lingvisti dielili na Slavističkom kongresu u Krakowu 3.9.1998. prva rečenica glasi: "Do druge polovice 19. stoljeća Hrvati i Srbi imali su posebne jezike". Zasebne jezike, ako ho-

ćete. Da je urednik Fokusa pomno pročitao celi taj razgovor s gospodinom akademikom, sumnjamo da bi iz tog razgovora mogao izvući takav naslov. Međutim, novinar Ćićo Senjanović je skužil što nam hoće stari gospodin vukovac kazati i u Novom listu 2. listopada 2008. na str. 8. napisal: Radoslav Katičić: „Hercegovački hrvatski i srpski su jedan jezik' Jedan jezik, dva noža“. Upravo tako piše.

Umovanje starog vukovca da je standardni jezik uvijek književni jezik, no da svaki književni jezik nije i standardni jezik i da je standardni jezik i najviši razvojni stupanj književnoga jezika podsjetila me na odgovor hrvatskog književnika Petra Šegedina komunističkom ministru prosvjete i kulture Stipi Šuvaru na Šuvarovu tvrđnju 2. travnja 1987. (v. Vjesnik) pred političkim aktivom u Vukovaru kako hrvatski kulturni radnici nastoje "da stvore svoj (nacionalni) jezik". U otvorenom listu hrvatski književnik Petar Šegedin 25. travnja 1987. ministru Stipi Šuvaru glede hrvatskog jezika vrlo stručno i energično odgovara:

"Morali biste ipak znati da je taj jezik davno stvoren i kršten, davno mu je Marko Marulić dao ime, davno već on ima svoje rječnike, svoje gramatike, svoj pravni, filozofski, religijski i znanstveni rječnik. Ne nastojimo mi danas stvarati svoj književni jezik, mi ga nastojimo obraniti od imperijalnih ideologija i od onih naših bezobzirnika koji, kao izkorijenjeni, bivaju najgori izkorjenjivači." Kažemo li hrvatski jezik umjesto "književni jezik", ni malo ne će-

mo promieniti smisal te Šegedinove rečenice.

Bilo je to davne 1993. godine - kako bi rekli ovi naši nadobudni novinarčići - kada je u mjesečniku Spremnost u Sydneyu, jerbo ga u Večernjem listu u Zagrebu nisu htjeli tiskati, izašal vrlo poučan članak ZA NOVO VRIEME – NOVE JEZIKOSLOVCE. Napisal ga je profesor Zvonimir Polić, onda u Zagrebu prvi zaprisegnuti sudski prevoditelj za srbski jezik. Zapravo, u odgovoru na članak novinariice Mirjane Jurišić u tjednom prilogu Večernjeg lista Kulturni obzor od 11.6.1995., profesor Zvonimir Polić među inim odbacuje naziv "hrvatski književni jezik" već ga zove njegovim imenom, jednostavno, "hrvatski jezik". Jerbo, veli, nije mu poznato da Francuzi nazivaju svoj jezik na pr. "francuski književni jezik". Naziv "hrvatski književni jezik" uveden je za velikosrbske kolonijalne strahovlade kako bi Hrvati uobće smjeli za svoj jezik reći da je hrvatski! "Zato bi bilo najmudrije - dalje će prof. Zvonimir Polić – "ove postojeće (da ne kažem stare, boljševičke) jezikoslovce poslati u mirovinu i otvoriti prostor za djelovanje novih, mlađih kadrova koji se nisu kompromitirali svojim stavovima o jeziku u bivšem sustavu (...). Jer od postojećih kadrova bez obzira na kojem institutu ili Akademiji radili, ne može se očekivati da sada promiene svoje stavove koje su imali godinama, pa i desetljećima."

Koji su to stavovi? Naime, slavistika kano nauka o jezikoslovlju dugo nije priznavala hrvatski jezik zasebnim jezikom, nego ga je

maltretirala kano srbskohrvatski, pa je u svijetu po broju katedra za hrvatski jezik, unatoč mišljenju sveučilišnog prof. Marka Samardžije u Vjesniku 1.3.2005. da još samo "manjina slavista zagovara cjelinu srbskohrvatskog jezika". Po broju katedra za hrvatski jezik u svijetu kroatistika je još i danas u slavističkoj magli. Nu, vukovci, kano slavisti, nikada nisu iztraživali u čemu se hrvatski jezik razlikuje od ostalih slavenskih jezika, nego obsjednuti težnjom za stvaranjem nepostojećeg srbskohrvatskog jezika, gotovo stotinu godina iztraživali samo ono u čemu je hrvatski sličan srbskom. Zato bi gospodin akademik učinil puno bolje da nam je u Fokusu 3.10.2008. kratko i jezgrovito rekao da su hrvatski i srbski oduviek bili dva zasebna jezika, jerbo hrvatska i srbska uporaba vuku svoje korijene iz dva bitno različita jezična sustava: hrvatska iz čakavštine, a srbska iz štokavštine. (Božidar Vančik, Otkrića o hrvatskom jezi-

ku; Rađanje kroatistike). Da nije bilo slavista hrvatski bi po međunarodnoj bibliografskoj i terminološkoj uporabi u Kongresnoj knjižnici u Washingtonu imal svoj poseban ugovoreni znak oliti "kod" barem već stotinu godina.

Posljedice stoljetnog sustava pritisaka i nasilja nad hrvatskim narodom i njegovim jezikom još se ne smiruju. I kano da se ništa važno dogodilo nije s hrvatskim jezikom, Jutarnji list Ninoslava Pavića i Novi Liber Slavka Goldsteina oglašuju 9.10.2008. u Jutarnjem listu preko pola stranice novo izdanje u tiskanom i elektronskom izdanju Rječnika hrvatskog jezika Vladimira Anića. Razčlanbu zašto Anićev Rječnik nije rječnik hrvatskog jezika nego rječnik jugovukovštine, prof. Vatroslav Lopašić objavil je tiskom u Večernjem listu već 2.2.1992. pod naslovom "Uvrjeda jeziku i Domovini". Prof. Lopašić ju zaključuje ovim riečima:

"Smatram da je Anićev Rječnik uvriedio moj materinji jezik, moju Domovinu. On ga je pokušao podrovati taktikom trojanskog konja, pokušavajući u njega prokrijumčariti štošta što je hrvatskom jeziku strano i neprihvatljivo. Zato smatram da je sveta obveza i zadatak hrvatskih jezikoslovaca da nam dadu istinski dobar i pouzdan rječnik hrvatskoga jezika, jer tu smo napadnuti. Treba se braniti i na toj fronti".

Zato Hrvati pazite da ne kupite kukavičje jaje! Danas, Bogu budi hvala, hrvatski jezik stiže na prag sve veće preoblike srbskog vukopisanja u hrvatski tradicionalni tvorbeni, oliti našu hrvatsku gajicu unatoč svim jugovićima i kriptovukovcima iz Novog Libera i Jutarnjeg lista.

I. Pravila korienskog pisanja

Koriensko pravopisno načelo ogleda se u ovom:

1. Imenice i pridjevi s nepostojanim *e* u sklanjanju ne mienjaju i ne gube korienski i osnovni suglasnik. Stoga pišemo na pr-

a) prema imenici *vrab-ec* 2. padež *vrab-ca*

sudač

sudca

redak

redka

djalak

djalaka

listak

listka

b) prema muškrom rodu pridjeva

gladak ženski rod

gladka

težak

teška

častan

častna

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (1)

Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944.

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

HRVATSKA ABECEDA (1)

Hrvatski se piše latinicom, koja je prilagođena potrebama hrvatskog jezika tako, što su za nebčane suglasnike, kojih u latinskom jeziku nema, napravljena nova slova na dva načina: 1. uz pomoć diakritičkih znakova (č, ć, š, ž, đ), 2. spajanjem po dva slova (lj, nj, dž).

Abeceda ima svoj ustaljeni red:

1. A a	11. G g	21. O o
2. B b	12. H h	22. P p
3. C c	13. I i	23. R r
4. Č č	14. J j	24. S s
5. Ć ć	15. K k	25. Š š
6. D d	16. L l	26. T t
7. Dž dž	17. Lj lj	27. U u
8. Đ đ	18. M m	28. V v
9. E e	19. N n	29. Z z
10. F f	20. Nj nj	30. Ž ž

Ova abeceda odgovara hrvatskom jeziku. Za strana imena i neke tuđe riječi potrebna su nam još slova Q q, W w, X x, Y y. Njima se služimo i u matematici, kemiji, elektrotehnici, itd. U rječnicima (leksikonima, enciklopedijama, imenicima) dolazi Q iza P, W, X, Y između V i Z.

Za pisanje stranih imena i riječi potrebna su nam još neka slova, na pr. Za preglašene samoglasnike (ä, ö, ü) ili za neke osobite glasove, koji se bilježe uz pomoć diakritičkih znakova (na pr. ç, ř, ů), a u jezikoslovnim spisima treba nam kadkad slovo ě („jat“). Takva slova nemaju posebnog mjesta u abecedi nego dolaze onamo, gdje bi im bilo mjesto, da su bez diakritičkog znaka.

Za tri glasa, koji u hrvats-

koj abecedi nemaju posebnih slova, upotrebljava Hrvatska akademija ove znakove: ĺ (za lj), ņ (za nj), ġ (za dž).

Ako u tiskari ili na pisaćem stroju nema znaka đ, zamjenjuje se skupinom dj (vidi 128).

Kad slova vrše ulogu rednih brojeva, mjesto 1., 2., 3., ... (prvo, drugo, treće, ...), onda se upotrebljavaju samo jednostavna slova i slove bez diakritičkih znakova: a), b), c), d), e), ... (409).

To vrijedi za slučajeve, gdje slova obilježavaju kakav niz, zamjenjuju imena i sl., na pr. Razredi I. a-e, to je pet razreda: I.a, I.b, I.c, I.d, I.e, a ne devet kako bi bilo po hrvatskoj abecedi, u kojoj je e deveto slovo; broj 116D znači četvrtu kuću istoga broja; vitamini, Frauenhoferove crte (u spektru) i sl. nose oznake A, B, C, D, E, ...; peterokut ABCDE; četiri poslovna druga: A, B, C i D ulažu u zajedničko poduzeće ...; abba – cddc (oznaka sroka neke pjesme).

HRVATSKA I EUROPSKA UNIJA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

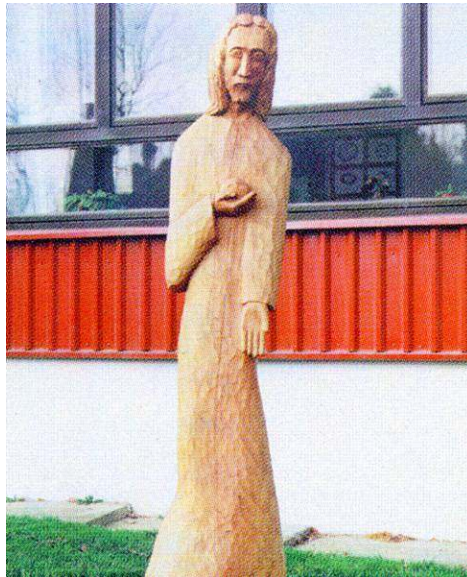
POVRATAK EUROPE - POVIJEST EUROPSKE UNIJE GLEDANA IZ BIBLIJSKE PERSPEKTIVE

2. dio

Predgovor

Sumerska civilizacija u blizini rijeke Eufrata i Tigrisa pokazuje nam koliko dug je put čovječanstva. Razvoj starodrevne civilizacije nije bez biblijske usporedbe. Priča o Adamu i Evi u vrtu, naglog potopa i rasipanja čovječanstva od Babilonske kule bile su usko povezane s istim rijekama. Otuda se civilizacija širila prema Aziji, Europi i Africi. Razvoj čovjeka išao je od nomada do građana, od plemena do kraljevstva, od barbara do mudro civiliziranog čovjeka. U vrijeme carstva čovječanstvo je stvorilo poznati svjetski poredak. Započelo je s uzdizanjem Asirije i njenom dominacijom, nastavljeno s Babilonom i kasnije s dvostrukom kraljevinom Medo-Perzije stupajući željezno obučenom vojskom po svijetu. Osvajanje se nastavilo brzim širenjem Grčke države do uzdizanja moćnog Rimskog carstva koje je zadnje dominiralo zapadnim svijetom usporedo s Mongolima na istoku. Nakon pada Rimskog carstva, Europa se počela pretvarati u male kraljevine, da bi se one zatim razvile u države i Republike. San za uspostavom nove carske vladavine u

novije doba nije nestao s pokušajem propalog Trećeg Reicha! Što nije uspjelo ambicioznim nacistima uspostaviti, razvijanjem Europske ekonomske zajednice stvara se kamen temeljac za nadolazeću jaku Europsku uniju! Počevši sa deset nacija, proširivši se vrlo brzo na petnaest, da bi trenutno brojila dvadeset i pet članova Europske unije! To su civilizacije od davnina do danas.

Isus Krist

Biblijsko Proročanstvo

Gore navedena povijest carstva, ustvari, zapisana je u izvješću proroka Daniela u Svetom pismu, Bibliji. Ova izvješća zapisana su iz snova koje je imao babilonski kralj Nabukodonozor, a poznata su i prevedena zahvaljujući božanskom otkriću Daniela, nazvanog Baltazar. O detaljima sna kralja Nabukodonozora možete pročitati u Svetom pismu: "Daniel tumači Nabukodonozorov san" Daniel 2, 26:35.

O snu Daniela moramo spomenuti nekoliko stvari:

1. Otkriće sna: San je bio na bo-

žanski način otkriven samo Danielu, a ne najmudrijim ljudima Babilona.

2. Sadržaj sna: Radi se o ogromnom kipu izrađenom od različitih materijala, od glave do pete; zlata, srebra, bronce, željeza i kombinacije željeza i gline.

3. Kamen u snu: Podrijetlo kamena je božansko i učinak kamena u odnosu na kip bio je ogroman, a pretvorba kamena bila je nadvladajuća. Ovi elementi sna bili su veoma važni u razumijevanju prošlosti, sadašnjosti i budućnosti čovječanstva od vremena Babilonskog kraljevstva do danas i do kraja svijeta u budućnosti. Zaista, stvari se događaju po Božjem nacrtu, a ne s ljudskom nakanom. To se može jasno vidjeti po Danielovom svetom otkriću, kada je razjasnio san koji se dogodio prije nekoliko stotina godina! O detaljima razjašnjenja sna možete pročitati u Svetom pismu: Daniel 2,36:45.

Babilonsko kraljevstvo

Po razjašnjenju proroka Daniela putem posebnog Božjeg otkrića, mi možemo navesti ovdje uspone i padove svjetskih kraljevstava od vremena Babilona do kraja ljudske povijesti.

Započinjemo s Babilonskim kraljevstvom, kao s početnom točkom, koje je prikazano kao zlatna glava kipa.

Perzijsko carstvo

Sljedeće kraljevstvo u snu bilo je srebro, koje je predstavljalo Medo-perzijsko kraljevstvo. Kao što je Daniel naznačio, ovo kraljev-

stvo bilo je manje vrijedno od Babilona, kao što je srebro manje vrijedno od zlata.

Grčko carstvo

Treće kraljevstvo predstavljeno kao bronca je Grčko kraljevstvo. Slavljeno kao sila koja će vladati cijelom zemljom pokrivajući predjele koji nisu bili u okviru Babilonskog i Perzijskog carstva. Grci su vladali starom Europom, od Aleksandrije na Jugu do kraja Himalaja u središnjoj Aziji.

Rimsko carstvo

Sljedeće carstvo predstavljeno kao željezo je moćno Rimsko carstvo. Tvrdo i teško kao željezo carstvo se protezalo do Španjolske na zapadu i središnje Azije. Carstvo je bilo toliko jako da je tadašnji svijet osjetio "Pax Romana", sto godina Rimskog mira. Nakon pada Rimskog carstva, nitko više nije vladao svijetom. Ostale su samo razbacane države i republike predstavljene kao noge, koje su djelomično bile od željeza i djelomično od gline. Ovakvo ujedinjenje značilo je da one s više željezo jače nacije, a one pretežito od gline slabije. Ovo je savez koji predstavlja sadašnju Europsku uniju.

Povratak Europe!

Nije prošlo bez pokušaja, a da se oživi Rimsko carstvo. Nacisti su pokušali stvaranjem Trećeg Reicha, ali nisu uspjeli. Razni pokušaji trajali su sve do sadašnjeg utemeljenja Europske unije, do koje se došlo mirnim putem, bez upotrebe sile. Nije se to dogodilo zbog NATO-a, već prepredenom diplomacijom, nakon pada komunizma. Europa nije više podi-

jeljena između zapadnog i istočnog bloka. Europa je sada jaka unija. Jedan je zajednički novac, Euro, jedan je ustav, zajednička obrana i diplomatsko predstavništvo. Sila u razvoju, koju današnji suvremeni svijet nije do sada vidio. Kada se unija učvrsti, bit će ekonomska, vojna i politička moćna unija.

Iako je Amerika i danas još uvijek jedina vojna "supersila" na svijetu, Europska unija je u usponu. Euro je sada jači od američkog dolara! Amerika više ne treba vojno čuvati Europu od komunizma. Europa će uskoro imati svoju vlastitu moćnu vojsku sastavljenu od više od trideset zemalja! Svijet će upoznati pravu snagu Europe na svjetskoj političkoj pozornosti kada dođe do glasanja u Ujedinjenim narodima, gdje će imati na svojoj strani trideset glasova, a moćna Amerika samo jedan glas! Nacije koje će stati na stranu Europske unije imat će velike koristi od toga zahvaljujući njenoj ekonomskoj i političkoj snazi. Dok Amerika nepotrebno i ne odveć pametno troši po svim stranama svijeta svoje moderno oružje, Europska unija mudro čuva svoje vojne

pričuve.

Bez daljnjega, povratak Europe je više nego očit! Ali, to je samo početak. Vrlo brzo ćemo vidjeti pravu moć Europske unije, koja već sada nadzire OPEC. The North Atlantic Sea Oil, ne računajući sada na Russian oil and the Black sea. Europskoj uniji su više simpatična načela arapskih zemalja. Jednoga dana kada Europska unija bude do kraja cjelovita, svijet će biti zapanjen njenom snagom i veličinom. Nijedna svjetska sila neće se moći mjeriti s Europskom unijom, uključivši i Ameriku!

Ispunjenje viđenja kamena!

U otkriću kroz proroka Daniela, viđenje kamena predstavlja Božje kraljevstvo. Čudesno posredovanje jedini je način da se suprotstavi snazi koja se stvara u Europi i ostatku Arapskog svijeta. Kada se kamen sudari s nogom, načinjenom od željeza i gline postat će razorna snaga od koje će sva svjetska carstva propasti, a Kraljevstvo Božje će narasti kao ogromno drvo koje prekriva cijelu svijet. To je vrijeme dolaska kralja nad kraljevima i gospodara nad gospodarima! Zato je najveća želja biti članom Božjega kraljevstva, a ne pripadati samo ljudskom carstvu. Samo oni koji će priznati Isusa Krista za Gospodina i svoga Spasitelja bit će dio Kraljevstva Božjega koje će ostati za sva vremena.

Ilustracije:

Osobe Oblikovane U Hrastovu Drvetu Koje Krase Biblijski Vrt Mira Na Kalniku

(www.krizevci.net)

Bogorodica Marija

E MOJ NARODE

ing. Ante Matić,

autor je predsjednik Stranke Hrvatskog Prava

E moj narode, uzmimo u ruke sudbinu i sreću...

Kako to časno i sjetno zvuči a izgleda da smo danas opet daleko od dana ponosa i slave, posebice kada odagnamo umrtvljujuću ravnodušnost od sebe i uistinu pogledamo stanje u kojem se nalazi hrvatski narod i Hrvatska, bolje reći Republika Hrvatska, jer ovo sigurno nije Hrvatska za koju smo se borili kako u pogledu granica (ta ove granice okljaštrene Hrvatske u amanet nam ostavi najveći krvolok tovariš Tito), tako i u pogledu moralnih i svakih drugih istinskih vrijednosti!

Zaista, što reći na stanje u kojem se hrvatski narod nalazi, što reći, komu li se izjadati... e, moj narode.

Čovjeku, Hrvat, pamet staje pri pogledu na sve što se događa oko njega u njegovoj Domovini.

Povampireni jugo-komunizam ponovno caruje da bi se i sam komunistički nitkov Jakov Blažević iznenadio. Izgleda da je sve spremno na reprizu zločinačkog procesa protiv nadbiskupa Stepinca. Najgnusnije laži, antihrvatske, opet kolo vode, kolo sotonskih fraza, kozaračka lolo, sa starim i novim glumcima zla.

Koljači se diče svojim nedjelima i ponovno žrtve okrivljuju i kolju po tko zna koji put uz obilno zasipanje solju od strane medija koji nose i hrvatsko ime.

Srbo-komunističke nebuloze opet izlaze na svjetlo dana iako su mnoge od njih i njihovi tvorci za-

boravili i pod tepih gurnuli zbog očite prozirnosti nevjerojatnih izmišljotina i laži.

Ništa zato, za današnje antihrvatske komesare neistine, moralne kreature i ništarije svake vrste u pokvarenosti do ljudske srži, one su sasvim dobre i s njima mažu strjelice koje ispaljuju na sve živo hrvatsko. Taj otrov nagriža i mnoge Hrvate koji tako kao omamljeni piju sve te vražje floskule kao majčino mlijeko.

Jučerašnja klanja koja je hrvatski narod podnio zaboravljaju se i niječu, a na sva zvona se udaraju laži o navodnim zločinima Hrvata koji su se branili od četničkog noža i zvijezde petokrake. A kako to nije dovoljno da se začepi ta hrvatska usta onda se izvlače iz ropotarnice povijesti stare srbo-komunističke morbidne laži o zločinima NDH, ustaša i ostalih klerofašista. Zločinci su, po toj sotonskoj istini, poklani Hrvati, vojnici, žene, djeca i starci koji su voljeli, željeli i branili svoju slobodu u svojoj državi, domovini Hrvatskoj.

Oni su, dakle, zločinci, a svakovrsni koljači, partizani, boljševici, četnici i orjunaši koji su se digli protiv svega hrvatskoga, od vlaka i željezničke pruge do nevinog i nerođenog djeteta u majčinoj utrobi, su sada po toj đavolskoj logici bili, pazite sad, borci za Hrvatsku, slobodu, demokraciju, a onodobno bi im se zakrvavile oči i od same pomisli na sve što nije po direktivi majke partije i čaće Staljina i pobratima mu krvoloka Tite, ili je imalo natruhe ičeg hrvatskoga.

Oni koji su bili srcem i dušom za svoju domovinu Hrvatsku, oni koji su bili za Dom spremni su sada, po novokomponiranim antifašisti-

ma i demokratima, zločinci, jer su se drznuli braniti svoj dom od krvožednog četničkog i boljševičkog zla, od demokratije diktature proletarijata.

Zaista čudovišno. Čudo od zla na djelu.

Duhovna pustinja u Hrvatskoj prima sve veće razmjere jer očito zlo srbo-komunizma, koje je na najokrutnije načine usmrtilo preko pola milijuna Hrvata za današnju bratiju koja je zauzela sve pore kako vlasti tako i tzv. civilnog društva, je nevidljivo i nepostojeće, a izmišljene klevete i laži nabacuju zlotvorno s nesmiljenom mržnjom na krv nevinu kao svijetlu istinu ne znajući da i malo dijete vidi i više: Car je gol!

I da se ta istina ne bi vidjela i čula antihrvatska plaćenička bratija sve jače pravi zaglušujuću galamu i buku svojim orjunaškim medijskim bubnjevima laži i opsjene.

Tako je moguće da su, za onog jadnička Bagu, oni puni stadioni zdrave hrvatske mladosti iz koje se ori: za dom spremni, obična šačica luđaka koja ne zna, a tovariš Mesić će im reći, koliko je grkljana prerezano pod tim pozdravom. Da on će im reći laž kao istinu, jer zna tko je onim Hrvatima prerezanih grkljana džepove praznio. Da to je ta boljševička istina: zakolji Hrvata i optuži njega da je on koljač, njega koji je čisto i pravедno branio svoj dom i narod, pa nek se on pravda, nek njemu pamet stane od takvih đavolskih potvora, a ti družu u nove koljačke pobjede.

Thompson se mora ograditi od tog pozdrava i znakovlja koje predstavlja zlo i kojeg zavedena hrvatska mladost nije svjesna, više zapjenjena novinarska diva,

kao prava proleterka i još k tomu i anifašistkinja, drugarica Mirjančica Hrgica.

Drž'te lopova, više lopov iz svega glasa i prstom upire u nedužnoga. A dok se mi osvijestimo i istinu na vidjelo izvučemo dotle zlotvori uživaju na miru mirovine i svakovrsne ostale blagodati mučeničkog truda, znoja i krvi nevine hrvatske!

A leđa im, vidimo, štite novopečene medijske sluganske kreature koje upravo oni preko svojih komunističkih pipaka u vlasti postavše kao male titine pionire da nadobudno pjevaju stare pjesmice bratstva i jedinstva za nove stare unije uz stari demokratski pozdrav: smrt fašizmu-sloboda narodu.

O tomu kako su uz taj pozdrav oslobodili i preko šest stotina hrvatskih katoličkih svećenika mučeničkog života za titine pionire nije bitno. Kao ni nepoznat broj svećenika hrvatske pravoslavne crkve i hrvatskih imama. To je nebitno.

Bitno je da je diktatura proletarijata, komunizam, u biti dobra ideja, čak poput kršćanstva, samo provedba je nešto zakazala i zato ne treba tu veliku ideju blatiti, ponavljaju prodane duše kojima ništa nije sveto.

Uostalom, kazat će ti antikristi, sve je to fašistička banda koja je htjela Hrvatsku i smetala je za provedbu komunističkog raja na zemlji i zato su morali umrijeti da bi Jugoslavija mogla živjeti. To su kolateralne žrtve. Što je sto milijuna žrtava za jednu tako dobru ideju kao što je komunizam. Tko se to usuđuje propitkivati i dovesti u pitanje bit socijalizma s ljudskim likom, grme sluge zla.

Zaista lik sotone u ljudskom obliku.

Zato i nema svrhe tim protuhr-

vatskim spodobama postavljati pitanja o tomu jesu li njihovi idoli skrenuli s puta kada su pobili rusku carsku obitelj, kada su sklapali pakt s Hitlerom, kada su napali Poljsku, ili kada su klali i ubijali sve hrvatsko u NDH i posebno nakon svršetka dugog svjetskog rata.

Kada gospodo drugovi, antifašisti, kada je provedba zakazala?! Pa ima li u ljudskoj povijesti zločinačkije ideje i zločinačkije provedbe iste u djelo.

Nu, oni samo znaju da što je više kleveta i laži Tito im je miliji i draži. Zato laž i caruje u ovoj duhovnoj pustinji komunističkih đaka, a žrtva je opet i opet istina i nevini koji su im na putu.

A mi slušamo i trpimo.

Pa zar ima netko komu nije na vrh glave bijednih izmišljotina i maloumnih laži one Veljačine, zapravo da li Februarkine, sapunice o nekim Ratkajevima ili one Vrdoљjakove Mračne lažne i preduge noći svakojakih izlizanih komunističkih nebuloza.

Ako komu to nije dovoljno da si sprži zdravi hrvatski mozak onda može pogledati koji uradak konobar-akademika Bage ili koju povijesnu eskapadu kolege mu akademika Bilandžića koji je inače završio dopisno prava, te preći kod sveznajućeg Stankovića i odmah se odreći Hrvata kad vidi tko su zapravo ti ličani Hrvati, jadni ti smo i čiji smo, a onda kod Jovanovića, pardon kod Šprajca da vidi i zadnji nevjerni Toma tko je zapravo ovdje gazda. Ili, jednostavno, može ostaviti upaljen HTV i po cio dan gledati što mu zbore Puhovski, Kuljiš, Latin, Banac, Milanović, Feral, Čačić, Sanader i Europa, gdje je Ašner, a gdje Budaj, što kaže Zuroff, što napravi zločinački hrvatski režim napaćenom srpskom narodu, koga su jučer ustaše zaklale, tko je nosio

slovo u i šahovnicu, mila majko...

Nevjerojatan je zapravo taj YUTEL, oprostite HTV, kad ide i protiv cijelog svijeta, Amerika i Engleska bit će zemlja proleter-ska, jer cijeli svijet kaže na misi u Australiji se okupilo preko pola milijuna vjernika, al jok, HTV zna da lažu kad svatko vidi, jel' te, da je bilo točno 400 tisuća, ta hajte molim vas...

Onaj koji preživi sve moguće nebuloze hrvatske medijske pustinje je stvarno, možemo reći, za dom spreman, i sigurno predstavlja u svojoj sredini spasonosni svjetionik za mnoge zalutale ovčice u komunjarskom mraku.

Zato, zaista, moramo uvijek imati na umu da je za nadirući virus jugocomunjaritisa jedini učinkoviti lijek potpuna i neizostavna, svakodnevnost, istina, istina bez prešućenih dijelova.

Jer tom virusu laži najviše pogađuje naša stara boljka da olako zaboravljamo sva zla koja nam nanesoše neprijatelji naši. Dokaz tomu kolike razmjere je poprimio naš ubojiti zaborav je veličina ove hrvatske duhovne pustinje koja nas je prekrila i prijeti nam potpunim uništenjem.

Dakle, predugo šutimo, a kad istina šuti, vidimo, laž govori.

Pa dokle više! Zar nam nije dosta ove zaglušujuće buke zla i neistine. Zašto ne branimo svoju Hrvatsku koja je sada u većoj opasnosti nego u ratu. Uzdignimo čela i zapjevajmo onu Thompsonovu Lijepa li si, istino bijela i Hrvatska cijela!

Budimo, poput pređa časnih, za Domovinu Hrvatsku uvijek spremni! Laži usprkos. I onda, nadajmo se, ima nade za nas, nas Hrvate!

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (1)

Branko Belan, Toronto, Kanada

Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

AUTOROVA RIJEČ

Nova Knjiga u pripremi - U ime neovisnosti: Raspad Titove Jugoslavije, englesko izdanje - In the Name of Independence: The Unmaking of Tito's Yugoslavia

Već odavno se nalazimo u 21. stoljeću, ali u današnjoj Hrvatskoj sve izgleda kao da smo se ponovo vratili na staro. Jugokomunistički sustav ponovo vlada u našoj Domovini, i čovjek bi se trebao zapitati zašto je to tako. Prošlo je punih trinaest godina od završetka rata, a Hrvatska je danas na istom mjestu gdje je bila i prije njega.

Opet bi se čovjek trebao pitati: Zašto?

Gospodarstveno stanje u Hrvatskoj je jedan veliki kaos. Vanjska politika vodi državu krivim smjerom dok sam hrvatski narod nema ni kruha na stolu. Kako smo došli do toga? Kako ili bolje rečeno, kad će se to sve promijeniti? Je li se Hrvatska ima čemu nadati u budućnosti, ili su se naši branitelji uzalud borili za Hrvatsku slobodu?

Nova knjiga pod engleskim nazivom *In the Name of Independence: The Unmaking of Tito's Yugoslavia* pokušaj je pisca Branka Belana, da ljudi u Hrvatskoj, a također i oni izvan nje već jednom prihvate istinu o stvaranju Hrvatske države i o hrvatskom narodu, i u današnjem vremenu i u vrijeme

Drugog svjetskog rata, pa i poslije toga u Titovoj Jugoslaviji. To znači, istine o NDH-u su otkrivene zahvaljujući velikim dijelom piscu Dennis-u Barton-u i njegovom doprinosu Hrvatskoj povijesti nazivom *Croatia: 1941-1946*. što pokazuje cijelu istinu o postojanju NDH-a za vrijeme Drugog svjetskog rata, koristeći razne informacije i tekstove koji također pokazuju da NDH nije bila onakva kakvom su je svi do danas smatrali, što u potpunosti ugrožava hrvatski identitet i dan danas, zahvaljujući tome što komunisti vladaju Hrvatskom zadnjih osam godina.

Zbog raznoraznih laži sa svih strana od tog vremena, pa sve do danas, svijet i dalje ne poznaje, niti ne podržava pravu istinu o Hrvatskoj i o Hrvatima. Jugokomunistički sustav pod Titom napravio je sve kako se nikad ne bi doznala prava istina o stradanju Hrvata u Bleiburgu, o Hrvatskom proljeću, čak i o lažnim demokratskim promjenama 1990. godine koje su Hrvatsku krivo vodile na putu u lažnu budu-

ćnost. Pa i kad se pomisli na sve to, današnje stanje apsolutno nije nikakvo iznenađenje.

Analiza Jugoslavije u knjizi igra veliku ulogu, jer bez toga, sve ostalo bilo bi nemoguće dokazati. Štoviše, tamo ne nalazimo samo te informacije koje su do danas dobro poznate u svijetu, nego i dosta domaćih i stranih "novosti" koje do danas nisu bile korištene u analizi Titove Jugoslavije, barem ne na neki pravi način. Sveukupno rečeno, uloga tajnih službi poput KOS-a, slom Predsjedništva Jugoslavije poslije Titove smrti, Miloševićeva politika prema stvaranju Velike Srbije, te još dosta toga stoji u tom dijelu knjige, kako bi svijet već jednom imao mogućnost pogledati bolju sliku te takozvane države u tim vremenima.

Knjiga analizira koncept nacionalizma, i kakvu ulogu je imao u ratu, posebno između Hrvata i Srba; otkriva istinu o Domovinskom ratu, s analizom bitke za Vukovar, te i napad na Dubrovnik, Medački džep i završne operacije Bljesak i Oluja. Toliko toga je do danas bilo skriveno ne samo od međunarodnog svijeta, već i od građana Hrvatske. Netko sa strane bi se mogao zapitati, pa u kojem vremenu mi to danas živimo? Vrijeme je da se istina prizna, jer ako sada ne bismo htjeli, doći će vrijeme kad će već biti prekasno, i to se ne smije riskirati.

Također, rat u Bosni, na isti način ima važan udio u knjizi, pa govori najviše o razlozima za rat u Bosni, "tko je kome bio kriv", te i uloga odigrana sa strane međunarodne

Dr. Ante Starčević (1823-1896)

zajednice i njezine posljedice tijekom rata sve do danas. Primjerice, reagiranje UN-a te i EZ sve ono što su trebali, a što baš nisu učinili. Haaški sud i njegov rad je strogo kritiziran, kao što bi trebalo biti, jer kako mnogi već godinama

Kuća Ante Starčevića

tvrde, sam sud ima svoju političku ličnost, što dokazuju rezultati, s fokusom na sudske procese ključnih "igrača" poput Miloševića, Še-

šelja, Gotovine, Markača i Čermaka te i drugih, sa zaključkom kao što je već ovdje napisano, da je moguće da Haaški sud spada u sferu povijesti kao jedna od najvećih gresaka međunarodnog svijeta, s ciljem izjednačiti krivnju za rat na sve strane, kad je već dobro poznato što se sve dogodilo tijekom rata i u koje vrijeme.

Kraj knjige bavi se stanjem u zemljama bivše Jugoslavije, isključujući Sloveniju, od dolaska Ivica Račana na vlast u Hrvatskoj poslije smrti Franje Tuđmana, pada Miloševićeg režima u Srbiji, atentata na Zorana Đinđića, povratka HDZ-a s Ivom Sanaderom na vlast u Hrvatskoj, te i deklaracije neovisnosti Crne Gore i Kosova.

Plan za knjigu je bio odavno stvoren, a sada se približava realizaciji svega onoga što se htjelo dokaza-

ti. Sve u svemu, istina mora biti priznata kako bi Hrvati, koji su do danas ponajviše ugroženi zbog svoje prošlosti zahvaljujući lažima koji jedino imaju namjeru uništiti hrvatski narod i ocrniti našu povijest i svakog našeg branitelja koji je prolio svoju krv za Domovinu. Vrijeme je da ponovo stanemo na noge i gradimo svoj dom, svoju domovinu kakvu bismo mi željeli da ona bude, a ne da služimo onima koji nam prijete da ćemo nestati s ovog svijeta ako ne prihvatimo njihove stavove, što bi za nas moglo značiti članstvo u EU, ta ista zajednica koja je stala na bočnu liniju dok su naši ljudi i naši borci ginuli kako bismo stvorili našu neovisnost, pa s ovim doprinosom, da to nikada ne zaboravimo, jer bez njih, ovo sve ne bi bilo moguće.

HRVATSKA I NEOVISNOST: NEOPROSTIVI GRIJEH

Branko Belan, Toronto, Kanada

Što je za druge slava i poželjnost, to je za Hrvate neoprostivi grijeh. To je mišljenje predsjednika Udruge ratnih veterana Ogranka Slunj Dragana Hazlera. I, očigledno na stanju u današnjoj Hrvatskoj, vidi se da je upravo tako. Kriminalizira se Domovinski rat, kriminalizira se hrvatska povijest, i sve to od strane starog jugokomunističkog sustava, koji je i dalje živ danas u Hrvatskoj.

Kako je uopće došlo do toga? Jesu li Hrvati sami dozvolili da dođe do toga ili je bilo tako što su se našli u situaciji gdje nisu imali drugog izbora? Da se vratimo u prošlost, u vrijeme Drugog svjetskog rata, poznato je da je ustaski režim Ante Pavelića bila na vlasti, ali što je

sasvim nepoznato je to, kakva je upravo ta vlast bila. Mnogo se piše godinama kako su hrvatski vojnici, ustase, bili najkrvoločniji borci od svih na ratištu, čak i gori od Hitlerovih nacista. Pisalo se godinama kako su Hrvati Srbe i Židove i druge manjine prisiljavali da prihvaćaju Katoličku vjeru kako ne bi bili potjerani iz NDH ili pobijeni. I do danas, iako postoje dokazi koji označuju kako je sve u to vrijeme bilo potpuno drugačije, svijet, a najviše Srbi, još inzistiraju na tome kako Hrvatska država, njen narod, kao i ostali Hrvati gdje god bili u svijetu mogu samo jedino biti fašisti i ništa drugo; da je moderna Hrvatska stvorena na temeljima fašizma zahvaljujući vladavini Dr. Franje Tuđmana, i da je ona jedino takva bila dok prvi predsjednik Hrvatske nije završio u grobu.

Tko su bili ustaše? Problem je u tome što rijetko tko ima pravi odgovor na to pitanje, pa svi redom podržavaju lažne činjenice iz prošlosti kao jedini odgovor na sve to što se čini Hrvatskoj državi i Hrvatskom narodu.

Ustvari, ustaše nikada nisu bili fašisti ili nacisti. Ustaše su se jedino borili za stvaranje Hrvatske države, i to je kraj rečenice. Većina koji podržavaju lažnu „istinu“ ni malo nikada nisu ni imali priliku da doznaju pravu istinu, jer je komunistički sustav u Titovoj Jugoslaviji sve lijepo pomeo ispod tepiha da se ništa o tome ne sazna, jer Tito je ipak sam znao da ako bi njegova vlast bila na bilo koji način ugrožena, Jugoslavija bi pala kao kula složena od karata.

Ali ostavimo se toga da se bolje može analizirati upravo to, zašto

je hrvatski identitet i dan danas dalje ugrožen zbog tih laži oko Ustaškog pokreta. Reklo se već da su se ustaše jedino borili za hrvatsku slobodu, što je sto posto istina. NDH je bila nacionalna tvorenina koja je podržavala dvije vjere - Rimokatoličku a i Islamsku. Drugo, Pravoslavna crkva je bila utemeljena u Hrvatskoj 1942. godine da bi bila ukinuta od strane Titovih partizana kad su zauzeli Zagreb u svibnju 1945 godine.

Dalje, Alojzije Stepinac nije sudjelovao u prisiljavanju nacionalnih manjina s područja NDH da se prekrštavaju u Rimokatoličku vjeru, nego je pomogao svim narodima bez brige na kojoj su se strani nalazili. Pravi domoljubi, a i ostali narodi svijeta u vezi toga bi se trebali upoznati s tekstom Dennisa Bartona, pod nazivom „Croatia: 1941-1946.“, u kojem se opisuju cijela priča glede sudjelovanja svih tijela NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata. Kad dolazi u obzir broj pobijenih u Jasenovcu, Barton pokazuje prave brojke, čak i što se tiče Srba koji su stradali u NDH tijekom rata, još i kako su umrli. Trebalo bi onda biti dobro poznato da su već odavno te brojke bile objavljene, još i prije rata 90-ih godina, i to od dva čovjeka, Vladimira Žerjavića, Hrvata, i Bogoljuba Kočovića, Srbina. Oba ta čovjeka

Grob Ante Starčevića

došla su do skoro istog broja pobijenih u NDH za vrijeme rata, i kako piše u tim izvorima, oko milijun ljudi je stradalo na svim stranama na cijelom prostoru Jugoslavije, što znači da broj od 500.000 do

750.000 ubijenih Srba u Jasenovcu nema veze sa zdravom pameti. Ta je brojka inače bila korištena od strane Srba desetljećima, kao istinita, sve do raspada bivše socijalističke federacije samo za to kako bi došlo do novog ratnog okršaja, a na kraju svega ispalo je da je Hrvatska bila kriva što se branila od velikosrpske agresije.

Moramo se prisjetiti da u vrijeme kad je Tuđman došao na vlast, nije to bilo nikakvo kretanje prema stvaranju nove demokracije, nego jedino stvaranje Hrvatske neovisnosti na način koji je Tuđman sam želio. Godinama je bio opsjednut činjenicom kako bi jedino on takav cilj mogao ostvariti, ali je poznato kakvu ulogu je imao u Jugoslaviji prije toga; kako je bio najmlađi general u redovima Titovih partizana; kako je bio predjednik nogometnog kluba Partizana iz Beograda, te i kako je imao važnu ulogu unutar jugoslavenske vrhuške, sve dok se nije "pokrenuo" i dok nije "postao nacionalist."

A kad je došao na vlast, stavio je Dobroslava Paragu i HSP pod cenzuru kako bi imao svemoguću ulogu u stvaranju hrvatske državne ravnopravnosti na svoj način, što je dovelo do povratka na staro u vremenu poslije njegove smrti, a što nikako nije iznenađenje kad se uzme u obzir kako su njegove prve glavešine u novom Hrvatskom saboru bili bivši sudionici u jugoslavenskih tajnih službi, poput Josipa Manolića, Josipa Boljkovca i drugih, tako da danas taj isti sustav vlada u Hrvatskoj, taj koji i dalje sotonizira isti narodni pokret, koji je bio pokrenut već i prije Drugog svjetskog rata, što je za svakog pravog Hrvata konačna kao povijesna činjenica, kao želja usmjerena stvaranju hrvatske nacije, jačanju i afirmaciji hrvatske kulture i hrvatskog jezika.

Jednom se već mora prestati s tim - da se pljuje po grobovima naših branitelja, tih ljudi koji su se hrab-

ro borili i koji su dali svoju krv i svoje živote za Hrvatsku i za hrvatski narod, kako bi vječno opstala i unatoč svakom napadu tijekom preteklih 150 godina. Svatko ima pravo na svoje, pa se tako i mi Hrvati ne možemo tako lako predati, jer to svatko od nas očekuje - da se predamo; da se ne branimo; da se ne žrtvujemo za ono što je naše, pa tako mora biti već jednom priznato da hrvatski narod i Hrvatska država nisu stvoreni od fašizma, nego od toga što je čovjek volio i braniti svoje, i da imamo pravo da to podržimo, da to slavimo, i da nikada ne zaboravimo na sve ono što se čini, kao dio hrvatskog naroda i hrvatske zemlje. Svaka anti-hrvatska politika, bilo da je velikosrpska ili bilo čija druga pokazuje i dokazuje da svaka misao povezana sa samostalnom Hrvatskom nosi u sebi znak da to može biti samo ustaška država, ali i može se reći upravo da i je tako, ali ne na onakav način kao što to protivnici Hrvatske govore, jer istina pokazuje da je svako tko se borio za Hrvatsku imao jedino njenu slobodu "u prvom planu".

Danas bi se trebalo raditi o desotonizaciji ustaštva, a ne deustašizaciji Hrvatske, ili bolje rečeno, bilo bi red da Hrvati već jednom imaju svoju državu, a ne neko ote-to djelo označeno kao država u međunarodnom svijetu, kao što je bila oduzeta u političkom smislu Hrvatska stranka prava, najstariji i najhrabriji politički subjekt u hrvatskoj povijesti zadnjih 200 godina. Hoće li ovo sve jednom samo po sebi nestati ili ćemo ponovo morati prolijevati našu krv kako bi sačuvali naš identitet? Vrijeme je da novi naraštaj stane na svoje noge, da se ispravljaju stare grješke iz prošlosti kako se ne bi ponovile. Jer ako ne ćemo mi, onda je moguće da nitko poslije nas ne će niti znati više reći što bi trebalo značiti ono Jelačićevo: Biti spreman za Dom.

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (7)

Poslano sa:

srpskemučenice@yahoo.co.uk

JAGMA ZA PLENOM

Naseru Oriću nije bilo pravo što on nije izveo akciju razoružavanja Srba u Čumavićima. Zato je odlučio da odmah preduzme nešto slično. Sa svojom ekipom odjurio je u selo Sijemovo i izdao naredbu da se oružje preda sutra do 12 časova. Kad je u zakazano vreme došao da uzme plen, kaže Mustafić, imao je šta da vidi. Svi stanovnici Sijemova, koji su posedovali oružje, napustili su selo. Ostao je samo starac Miloš Zekić. Naserova osveta je bila surova. Zekić je ubijen, selo je opljačkano i spaljeno. Sva pšenica završila je kod Nasera i nekog Ekrema.

Šta se dogodilo posle razoružavanja Srba u Čumavićima? Mustafić u "Planiranom haosu" kaže:

"Ponovo je nova ekipa krenula

tamo. Od Čumavljana su zaplenili još nekoliko pušaka, a posle su Čumavljani kolektivno sterani u Potočare. Pre nego što su Čumavljani dovedeni u Potočare, po Čumavićima su 'operisali' Džoni i Garmiš, navodno skupljajući marke i zlato. Posle transporta Čumavljana u Potočare, naš hodža Alija Jusić je postao

glavni magacioner, koji se sa traktorom obreo u Čumavićima."

'Krenula je pljačka', piše Mustafić. 'Osetio je hodža da je rat bolji biznis od vere. Došlo je i do prvih negodovanja u 'ekipi' oko podele plena. Kada su 'opuhali' Čumaviće, našli su u jednoj kući keramičke pločice. Neko je hodžu upitao da li da i to toware, na šta je hodža uzvratno potvrdno da će i pločice zatretati. Posle pljačke Čumavića i Sijemova, cela je Johovača bila puna stoke. Naser je bio nezadovoljan raspodelom plena. U prepirci je hodži opsovao i Boga. Ipak je uzeo mlin, traktor 'Tomo Vinković' i vola.

Mustafićev brat ovako opisuje akcije Muslimana na povezivanju "njihovih" teritorija u srebreničkom kraju:

"Prvo na udaru bilo je selo Gniona, koje nije pružilo neki otpor, Srbi su selo napustili i preko Soločuške pobegli prema Zalazju i Sasama. Sledi napad na Viogor, Orahovicu, koji su pali bez većeg otpora, a većina sela je popaljena, jer se nije znalo ni ko pije ni ko plaća... Mi palimo Gnionu, četnici pale grad. Gori Gniona, gori Srebrenica. Kompletan srpski živalj beži iz grada prema Bratuncu. Grad ostaje sablasno prazan i tek posle nekoliko dana jedna grupa nas iz Potočara odlazi do grada. Srebrenica nije ni oslobođana, ostavljena je, tako

da je ispalo da smo ja i Sapko i još nekolicina, koji smo prvi ušli

u Srebrenicu, ušli kao oslobodilci."

Mustafićev brat Samid priča kako su se Muslimani vratili svojim kućama, ali su bili izloženi granatiranju sa okolnih brda i dejstvu avijacije! Ali, u Potočare stižu i izbeglice sa raznih strana i nastaje pljačka Srebrenice:

"Neki nisu gledali šta je, samo da se uzme. Cela Begova njiva bila je prekrivena tepisima. I Naserova terasa. Neki su upali u Fabriku akumulatora i masovno nosili portable od kompjutera, misleći da su televizori. Adem Habibov je uzurpirao teretni 'mercedes' od Zadruga, a njegov brat Amir 'mercedes' od Cinkare. Adem se odmah bacio na izvlačenje nafte iz terminala 'Transporta' i 'Ekspresa'. Naserov mlin na naftu, koji je dovukao iz Čumavića, melje brašno po celu noć."

"Naser rat smatra kao igrariju u kojoj se on predstavlja kao Rambo, a drugima glave odlijeću", piše Mustafić. Tako je bilo i u drugom napadu na Zalazje. Mi uhvatili Zalazje u prečniku od dvestotinak metara, a Naser po

Zalazju puca kao Rambo iz PAM-a, tako da je teže preživjeti Naserov PAM, nego četničku paljbu. Mislim da je Zalazje odnelo pedesetak momaka."

Naser je posebno radio na stvaranju legende o sebi, pa je, posle gotovo svake akcije puštao glas da je "ostao u okruženju", te se iščekivalo kako će se iz obruča probiti.

"Baš posle jednog napada na Zalazje, kad je bila procurila vest da je Naser opet ostao u okruženju, naišao sam na njega i njegovu ekipu kako sede za ispečenim ražnjem", kaže Mustafić i dodaje: "U jesen, za jedan dan naše snage su uzele čitav prostor od Fakovića do Žlijepca, koji je na samoj obali Drine". (Iza te akcije ostala su spržena i opljačkana mnoga srpska sela i pobijani njihovi žitelji - prim. Lj. B.)

"Najednom je kroz Srebrenicu prostrujala vest da su uzeta planirana područja, piše Mustafić. Došao sam preko puta zgrade opštine i odjednom se pucnjava čula sa svih strana. Pobjedaaaa! Pobjedaaaa! Odjekivalo je na prilazima centru. Odjednom se u Srebrenici pojavila rulja, predvođena Naserom. Pucalo se i slavilo. Posle defilea u povorci oko Srebrenice, zaurloao je crni 'mercedes', koji je Naser uzurpi-

rao od Ibrahima Golubovića. Golubović je sa Nurifom Rizvanovićem došao u Srebrenicu, ali je posle prvih neprilika video da je iz Srebrenice najpametnije otići, jer je to najbolji način da se sačuva glava".

U Srebrenici je ad hok formirano Ratno predsedništvo koje je smenilo svoju "demokratsku" vlast. Svi koji su bili uklonjeni faktički su osuđeni na odstrel. "Zajahali su novi spasioci, predvođeni 'herojem Gazdom' i bitangama oko njega, a krajnji ishod ostade genocid. Naravno, nosilac liste ljudi kojima se zabranjuje sve, po odluci Ratnog predsedništva Srebrenice, bio sam ja", piše Mustafić.

Dok je Naser jurcao u uzurpira-

nom crnom „mercedesu“, njegovi sunarodnici su pljačkali "oslobođene" Sase. Igran Planić je "zarobio" kamion "zastavu 640", pa je poveo Ibrana Mustafića da potraže pšenicu.

"Na samom ulazu u Sase stanje je bilo haotično, vašarska atmosfera bez muzike. Narod je tutnjao na sve strane. Utakmica je počela. Ko šta ugrabi, uspeo je. Osmačani su bili pored tenka T34. To je njihovo! U blizini, pored tenka okupile se dve suprotstavljene ekipe. Između njih je stajalo bure nafte. Jedan čovek je nosio džak pun poklanih kokoši", piše Mustafić.

"Kuća Bate Rankića već je gorela. Bilo mi je drago, kaže Mustafić. Bio je jedan od glavnih kolovođa genocida na prostoru Sasa, odmah posle agresije. Jedan čovek je natovario pun špediter stolarije, dvojica u svađi sa uperenim puškama jedan u drugog."

Opis ove pljačke Mustafić završava zaključ-

kom:

"U Srebrenicu je dovezen iz Sasa i jedan transporter, mini VBR, PAT-ova i PAM-ova je bilo više nego što je trebalo. Brdski top je bio odavno u funkciji, puškomitraljezi M58 nisu bili toliko popularni i prestižni, kao puškomitraljezi M84. Minobacača kalibra 60 i 80 mm bilo je dovoljno."

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Saša Radović, ulomci iz knjige, Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o., Udbina/Zagreb, 2008.

HRVATSKA POVIJESNA ZBILJNOST (1)

I kad se ni sunce ni zvijezde za mnogo dana ne pokazaše i bura nemala navalila, bijaše propala sva nada da ćemo se spasiti.
DJELA APOSTOLA, GL. 26./20.

U drugom desetljeću nakon Domovinskog rata Hrvatska se nalazi na bespuću. Na razorenim moralnim poljima, korov je duboko pustio korijenje. Dok nam zemlje tranzicije bježe daleko unaprijed, a Bugarska i Rumunjska postale su punopravne članice EU, golema većina hrvatskih građana živi na rubu egzistencije. Četvrtina stanovništva, umirovljenici, vegetira ispod nivoa ljudskog dostojanstva. Branitelji, pobjednici Domovinskog rata, ubijaju se.

Nasuprot tomu, politička elita igra

se s milijardama eura. Usput, pokoji od njih „jami“¹ pokoji milijun kuna, dolara ili eura. Policija, tajne službe i ostali državni mehanizmi istražuju, državno odvjetništvo radi svoj posao kako radi, sudovi također... Prolaze godine. Nema dokaza?! Zastare! I ništa!

Žalosno je i sramotno, ali istinito da je Hrvatska 2008. godine najzaduženija država (osim Libanona) na svijetu. Znamo da je krajem 2007. godine dug iznosio 32 milijarde eura, ali dok ovo čitamo ne znamo koliko milijarda smo još dužniji. Mi! Kojeg li apsurd! Ne zadužujete se vi ili ja – nego oni.

Svake godine naši političari rapidno povećavaju milijardske dugove prema inozemstvu. A, od tih kreditiranih milijardi - milijunima kuna ili eura misteriozno nestaje svaki trag...

Sljedeće godine i sljedećih godina povećanje dugova mjerit će se astronomskim mjerilima. Ne nazire se kraj zaduživanja. Dokle to može ići?

Gdje to odlaze puste milijarde? Krade li ih netko?

Čvrsta mreža nemorala i kriminala začeta u vrijeme Domovinskog rata i tijekom tranzicijskih godina ojačana, izdržava sve nalete tradicionalnih vrijednosti: „Ne kradi, ne ubij... „

Zakoni naše nove države stvoreni su tako da se kroz rupe mogu provući samo veliki lopovi. Oni mali - zapetljaju se u mrežu i završe u Lepoglavi ili u nekoj drugoj kaznionici.

Hrvatska je doživjela svoj tisućljetni san. Suverena je i samostalna. No, to nije dosta. U Hrvatskoj se mora i živjeti, a to je svakim danom sve teže. Poznata, euforična

rečenica prvog hrvatskog predsjednika, Franje Tuđmana: „Imamo Hrvatsku“ – dolazi u pitanje. Imamo li mi, hrvatski građani zaista svoju Hrvatsku, ili je ima netko drugi? I drugo pitanje: Vladaju li našom, katoličkom Hrvatskom, Božje zapovjedi i Božji zakoni – ili tamne sile zla, laži, kriminala, pljačke siromašnih...?

Jesu li to možda kod nekih probuđeni naši pljačkaški geni iz davnih vremena, iz 595. godine, kad je padovanski biskup uputio pismo papi Grguru I. Velikom (590. – 604.). U tom pismu pisalo je da s istoka prodire neki opasan, pljačkaški narod i da je stigao sve do rijeke Soče. Zovu se Slavi ili Slovi.

Jedno je sigurno, za ovu i ovakvu Hrvatsku dragovoljci i branitelji nisu se borili, i dobrim dijelom položili svoje živote. Ja, kao dragovoljac i časnik, nisam za ovu i ovakvu Hrvatsku, od 1991. do 1995. godine nosio odoru Specijalnih postrojbi HV.

Uz novu Vladu, siječnja 2008., krenula su galopirajuća poskupljenja svega što je potrebno za preživljavanje i kolo se sve brže okreće. Predznaci kataklizme sve su jasniji. Milijuni hrvatskih građana dotaknut će dno, i to je na neki način dobro. Budućnost mora biti bolja. No, da bi zaista bila bolja moramo objektivno sagledati stvarnost i izvući poduku. Moramo ukazati na činjenice iz bliske prošlosti, diferencirati ono što je valjalo i ono što nije i ne valja. Tek tada moći ćemo krenuti s dna.

Diferencijaciju i valorizaciju povijesnih činjenica nitko do sada nije učinio. Uglavnom su to paušalne i subjektivne procjene: „Stvorili smo samostalnu, slobodnu, demokratsku Hrvatsku i sl.“. No, to isto mogu reći i građani velikog

niza tranzicijskih zemalja koji su također stvorili svoje samostalne države. To je bio realitet promjena, ozračje rušenja

Berlinskog zida 1989. godine kao simbola jednog sustava - logičan povijesni slijed i neminovnost.

Neosporno je da je samostalnost Hrvatske vrlo važna, ali je uz to vrlo važno bilo stvoriti pošteni zemlju zadovoljnih ljudi. A, to nismo stvorili. Naša lijepa Hrvatska puna zelenih šuma i bistrih rijeka, s prozirnim plavim morem, pretvara se iz dana u dan u mulj, blato i močvaru. Demokraciji ni traga, ta riječ izaziva podsmijeh na licima hrvatskih građana. Netko je

Vladimir Šeks: „Tuđman me zaustavio u borbi protiv kriminala“

kriv što je to tako, što je krenulo krivo. Treba naći, tko? I, zašto?

U diferencijaciji lako ćemo doći do toga kako je stvarana i tko je zaslužan za našu samostalnost i suverenost. Prvi, kapitalni čimbenik disperzije Istočnog bloka i SFR Jugoslavije, što akceptira i samostalnost Hrvatske, pad je komunističkog sustava u Europi. Bez te, gore spomenute povijesne datosti, ne bi bio moguć raspad Jugoslavije na pet novih (a danas već sedam) država. No za suverenost Hrvatske, bez sumnje najzaslužniji su naši dragovoljci i branitelji, a zatim i vlast u doba Domovinskog

rata. Branitelji su u tom procesu najbitniji čimbenik, jer su obranom domovine, s puškom u ruci stvorili temeljni uvjet za stvaranje suverene države.

Daleko je teže bilo pronaći sjeme zla, koje je dovelo Hrvatsku u današnje stanje. U moru povijesnih detalja teško je bilo naći početak, vrijeme prvih mutnih stranica naše nove povijesti i prvog ignoriranja sjemena zla.

Generalno gledajući, za bogaćenje, pljačke, krađe i današnje bespuće odgovorna je ista, navedena grupacija, jer je to bila srž, kormilo Hrvatske, i obrana Hrvatske. No, generaliziranje u ovom složenom problemu nije ispravan model. Bez obzira na niz propusta u tkivu HV-a (imamo najveći broj generala po stanovniku u svijetu, od kojih većina nije ni vidjela ratište) - dragovoljce i branitelje ipak treba amnestirati i izdvojiti iz kategorije odgovornih? A, treba amnestirati i sve one koji su prosvjedovali ili se povukli kad su shvatili da se iza koprene domoljublja pojavljuje nešto sasvim drugo.

Koliko je bilo takvih?

Temeljni uzrok moralne kaljuže u kojoj su do grla svi segmenti hrvatske vlasti, osobno je bogaćenje svih onih koji su to mogli i koji to i danas mogu bez ikakvih ljudskih obzira na ostale. Zbog njihovih milijuna na računima inozemnih banaka, stiglo je mnogo manje oružja na bojišnice nego što je trebalo stići, zbog njihovih milijuna ubijaju se branitelji, zbog tih pokradenih milijuna gladni starci kopaju po kontejnerima za smeće. Tražiti opravdanja nije moguće ni za jednog pojedinca bivših i sadašnjih vladajućih struktura koji

nije prosvjedoavao ili se povukao, jer svi su oni znali i znaju da je to tako. Ni jedan moralan čovjek, posebice vjernik, ne može i ne smije na otvorenu nepravdu i kriminal zatvoriti oči i spustiti glavu. Ne smije misliti samo i isključivo na sebe. I pri tomu primati desetke tisuća kuna (ili eura) mjesečno iz državnog proračuna.

Bilo je jasno da su klice zla niknule već u počecima hrvatske državnosti, ali vrijeme samog početka moralnog pada, trebalo je tek istražiti.

Razvoj profiterstva i bogaćenje elite dogodio se početkom Domovinskog rata, a kulminacija koja još traje, počela je nešto kasnije, manipulacijom sredstava stambenog fonda² i famoznom pretvorbom. Tu je još jedna naivna, ali perfidna jednokratna manipulacija jugoslavenskim dinarima 1991. godine, nakon promjene u hrvatske dinare. Umjesto da se jugoslavenski dinari nakon promjene unište – u Bosni i Hercegovini gdje su još vrijedili – dio tih dinara promijenjen je u konvertibilnu valutu. Tom kriminalnom manipulacijom dobro se okoristio hrvatski politički vrh. Oko 300 milijuna dolara ilegalno je dopremljeno u Hrvatsku. Manji dio potrošen je za kupovinu oružja, a lavovski dio završio je na privatnim inozemnim računima vrhuške i njihovih satelita. Neki vozači (kamiona) koji su dopremali novac postali su tajkunici.

¹ Jami – stavi u svoju jamu, odnosno u svoje spremište.

² Tijekom 1991. do srpnja 1993. godine prodavali su se konfiscirani stanovi, uz vrlo manjkavu kontrolu raspolaganja sredstvima. Vrijednost cca 150 milijuna dolara.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (1)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Prelistavam tjedne novine veeelikog hrvatskog medijskog gurua, zapravo novinarskog posranca IVE PUKANIĆA, koji nakon "preživjelog atentata" niti piškiti ne može bez dozvole policije...

Dne 18. studenog 2003.godine na 34. stranici požutjelog NACI-ONALA piše:

Radovan Smokvina: „Nasmijavate me g. Škreblin. Zar je moguće da ste napisali 230 'antikorupcijskih savjeta', a da gospoda Mesić, Sanader i Bebić nisu uspjeli primijeniti niti jedan.“

"Madžarski 73-godišnji milijarder George Soros, financijer i filantrop, nakon što je pomogao razvoju demokracije na istoku Europe i Azije, NAŠAO JE NOVI ŽIVOTNI CILJ: UKLANJANJE GEORGEA BUSHA S ČELA SAD-a NA PREDSDJEDNIČKIM IZBORIMA 2004. jer smatra da je ta zemlja pod Bushom opasna po svijet."

Iz tog se članka čuje kako je Soros naključan "mesijanstvom", onog nama poznatog starozavjetno-židovskog štiha.

Inače zaštitini znak "mesijanstva", prenapuhani SOROSEV EGO, samo što nije splasnuo.

ZVIJER se najopasnije riče kada je ranjena. A Soros je upravo primio duplo punjenje iz vlastitog oruđa. Proživljava baš ono što je drugima namijenio. Kontroliraju ga žešće i češće nego što je ikada i pomislio da će ikada ikoga kontrolirati.

U tom članku je GEORGE SOROS dotjeran do ruba ambisa, da smo čak i mi besmrtnici shvatili tko još stoji iza napada 11. rujna na Ameriku i američku administraciju.

"MESIJA" koji je pritisnut sa svih strana,

"DOZVOLIO" je da ga konačno shvatimo. Između redaka smo također shvatili, na žalost mnogi još nisu ili ne žele shvatiti, kako je ispod BLIZANACA također ostala zatrpana IDEJA o kontroli ljudskog društva kao sustava.

SOROS u tom članku također priznaje debakl

realizacije sulude zamisli opetovanog preuzimanja kontrole američkog društva kao sustava, čiju je osmogodišnju kontrolu nad američkim društvom MAFIJA izgubila odlukom američkog pravosuđa u korist GEORGEA BUSHA.

Jos uvijek pun fantazija, iako dotučen, ranjena ZVIJER opetovano drsko prijeti prvim ljudima američke administracije, kako će njegovo "predizborno grlo" zasigurno dobiti izbore 2004. godine!

Zašto međunarodna sigurnosna zajednica nije odreagirala nakon javne "ispovijesti" ovog porijeklom madžarsko-židovsko-američkog delikventa?

Moram istaknuti kako SOROS i "NJEGOVI" imaju, doduše raskrinkanu, ali moćnu zaštitu TRIJU ŠESTICA.

Međutim, moramo shvatiti i SIGURNJAKE koji čekaju predsjedničke izbore nakon predsjedničkih izbora 2004. godine!

George Soros

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE (7)

Prof. **Dubravko Heinrich**, Karlovac

RIMSKO I LATINIČNO PRAVO, PRAVO U EU

(HTV "Latinica" 22. rujna 2008 - pravo izbjeglih... nacionalnost pogodite sami !)

Dio 1.

UČIMO OD UVAŽENIH DEMOKRACIJA, KOPIRAJMO NJIHOVA PONAŠANJA DA BI SE PRIBLIŽILI EU

U svojoj predizbornoj kampanji, pa i neko vrijeme nakon pobjede, britanski premijer g. T. Blair isticao je, da je apsolutno došlo vrijeme, da se u politiku uvede transparentnost i moral.

O moralu nekog društva brine se pravosuđe, jer su zakoni odraz morala nekog društva u nekom vremenu.

Ne tako davno britanski "Dayly telegraph" pisao je, da je Saudijska Arabija diplomatskim kanalima uputila ultimatum Britancima, da obustave istragu o tome, je li firma "British aerospace" platila mito članovima saudijske kraljevske obitelji, kako bi Saudijsci kupili upravo od te firme borbene zrakoplove vrijedne 15 milijardi Eura. Nastavi li se istraga o podmićivanju, posao će biti otkazan i zrakoplovi vjerojatno biti naručeni od Francuza. G. Chirac je već dva puta putovao u Riad...

I ne manje važno: Saudijsci će prestati Londonu dostavljati saznanja o ekstremnim islamskim grupama. čime bi ovdašnjim

sigurnosnim službama bilo daleko teže sprječavati terorističke napade, ako bi iz Riada prestala stizati saznanja o aktivnostima ekstremnih islamista.

(Iz gornjeg nije teško zaključiti, kakav bi bio rezultat istrage, te kako Saudijsci ne ukanjaju terorističke grupe u svojoj zemlji, već njihovo djelovanje prate, da bi saznanja o tom djelovanju prodavali kao robu prestrašenom Zapadu.)

DIREKTNIA POSLJEDICA ZA BIH HRVATE: POLITIKA „MEĐUNARODNE ZAJEDNICE“ U DIJELU BIH ZVANOM FEDERACIJA, MORA BITI I U SKLADU S NAPUCIMA IZ SAUDIJSKE ARABIJE, UZ ODGOVARAJUĆU PORUKU VODSTVU U HRVATSKOJ O ODMAKU OD BIH HRVATA. Britanski lord Ashdown je blistavi primjer za to.

Dakako, da su kupljeni i neki političari u Hrvatskoj radi potrebite potpore....Nisam napisao hrvatski političari...

Evo što je rekao tadašnji premijer T. BLAIR, koji je i zatražio obustavu istrage.

Da je ova istraga nastavljena, to bi dovelo do toga da se čuju vrlo ozbiljne optužbe protiv saudijske kraljevske obitelji. Moj je zadatak da se upitam, billi to bilo razumno. Mislim da istraga ne bi donijela nikakav rezultat, samo bi uništila naše odnose sa Saudijskom Arabijom, koji su za nas od vitalnog strateškog značaja.

(Ozbiljne optužbe se u tom slučaju ne smiju niti čuti, a premijer u ulozi babe vračare zna, da is-

Potpisivanje izjava pod materijalnom odgovornošću čista je cenzura gosta, upozorava Denis Latin. Na HTV-u takav potez objašnjavaju utužnim zahtjevima od čak četiri milijuna kuna

ZAGREB – Pritisak je to na mene, ali i na goste koji više neće slobodno govoriti. To je jasna poruka gostima da paze što će i gdje kazati. Širi se strah. To je čista cenzura gosta – kazao nam je jučer Denis Latin, još uvijek pod dojmom činjenice da su, po prvi put u 15 godina Latinice, njegovi gosti morali potpisati izjavu da kazneno i materijalno stoje iza svega izrečenog u emisiji. Tek nakon potpisa, emisija je u ponedjeljak i emitirana.

Latin se nije libio biti žestok, makar do jučer nije smio iznositi svoje mišljenje u javnost. No, kako mu je 30. rujna prestao važiti poseban ugovor ko-

Latinica mora ukinuti referendum

U redakciju Latinice u utorak je stigla i obavijest kako u emisiji više ne smije biti referendurnog pitanja. Glasnik je bio zamjenik glavne urednice Dražen Majić, a odluka je pojašnjena zabranom Programskog vijeća HRT-a. Predsjednik Vijeća Zdenko Ljevak međutim poručuje da Vijeće ne može ništa zabranjivati. No, dodaje kako je Vijeće u travnju donijelo zaključak da umjesto referenduma koji stvara pogrešnu sliku u javnosti i kojim se da i manipulirati, valja na HTV-u uspostaviti novi sustav komunikacije s javnošću.

– Ne može tu biti manipulacije, 10.000 poziva je reprezentativan uzorak. Referenduma je bilo i dok je Latinica išla na TV Mreži u eri najcmjeg tuđmanizma. Ovo je veliki korak unazad, poručuje Latin i najavljuje kako ništa neće ukidati.

traga ne bi donijela nikakav rezultat!)

Organizacije, koje se bore protiv trgovine oružjem nisu bile zadovoljne ovakvim stavom, pa su pokrenule sudski proces sa zahtjevom, da se ustanovi je li zaustavljanje istrage bio postupak temeljen na zakonu.

Sudac je riješio da nije, te da ga posebno zabrinjava što je ta odluka donesena pod ucjenom i rekao:

„Teško je vidjeti bilo kakav integritet sudova u očuvanju vladavine prava, ako sudovi trebaju ustuknuti, suočeni s prijetnjom strane zemlje.“

Britanskom građaninu, koji zaprijeti britanskom sudu slijedi optužnica za smetanje sudskog procesa... Tko je onda u pravu sudac, ili g. T. Blair, upitao se „Dayly Telegraph“??

Nekadašnji ministar vanjskih poslova Malcom Riffkin i sam pravnik, kaže:

„Tužitelj pri podizanju optužnice ne gleda samo raspoložive dokaze, već i javni interes, pa se može reći, da je obustava istrage zbog saudijskih prijetnji također u javnom interesu, jer je jasno, da bi nastavak istrage ugrozio nacionalnu sigurnost.“

Novinar „GUARDIANA“ David LEE, koji godinama prati tu aferu kaže da nacionalna sigurnost nije jedini nacionalni interes.

Suci kažu, da je ovdje bilo u igri nekoliko javnih interesa. Jedan od njih je vladavina prava, o kojoj trebaju brinuti sudovi, a da je na vladi da se brine za nacionalnu sigurnost. Uplitanje drugih interesa dovodi u pitanje britanski pravosudni sustav.

Sudac je vladi i kancelariji za is-

pitivanje teških zloporaba (US-KOK!) dao rok od 15 dana da se odluče za jedno od rješenja. Vlada može: ponovo otvoriti istragu, može se žaliti, a mogu ostati kod iste procjene, da bi istraga nanižela štetu nacionalnom interesu Velike Britanije.

Čik pogodite, rješenje zagonetke? Dat ću ga u slijedećem broju GLASNIKA, a do tada razmislite tko se brine o nacionalnom interesu Republike Hrvatske, njen predsjednik, i sam pravnik, predsjednik vlade, dinastija PUSIĆ, HTV i gospodin Latin, (što li kaže hrvatski Ustav o tome, može li ga gaziti svak, tko za to nađe svoj interes?), te kako stoji s korupcijom u uzoritj nam EU.

Prof. Dubravko HEINRICH, Kajlovac - Kajlovac dolazi od riječi „kajla“

MESIĆ PROTIV PRAVNE DRŽAVE

Diana Majhen, Zagreb

Predsjednik Mesić u svojoj "pravednoj" borbi protiv pokušaja da se istraže zločini počinjeni na Bleiburgu ne preza pred ničim. Pa tako uredno zaobilazi sve institucije koje bi se istim trebale pozabaviti, počevši od policije, preko Državnog odvjetništva, a s obzirom na osjetljivost tematike, svakako i Hrvatskog sabora.

Zloupotrebljujući svoje predsjedničke ovlasti, što uostalom uredno radi već 8 godina, vrši medijski pritisak na sve one koji bi se trebali i pokušavaju se

angažirati u istraživanju bleiburškog zločina.

Sabotira Mesić valjda već po ti-

sućiti put svaki pokušaj da se istraže zločini partizana, uz do bola glupo objašnjenje da bi to bacilo ljagu na antifašističku borbu.

Ova je Mesićeva izjava u biti jako zanimljiva.

Ako je antifašistička borba bila pravedna, ako su se poštivala ratna pravila i ženevska konvencija, nije li onda u interesu baš tih "antifašista" da se zločinci imenuju i kazne, kako ta ljaga ne bi pala na cijelu antifašističku borbu?

Takva smo bar objašnjenja slušali od Mesića svaki put kada je suđeno nekom hrvatskom branitelju.

**OSTVARI SVOJ SAN!
POSTANI PREDSEDNIK
REPUBLIKE!**

Zašto to isto ne vrijedi i za "antifašiste"?

Moguće zato što se za razliku od hrvatskih branitelja, oni nisu držali nikakvih zakona i nikakvih pravila, nego su iste stvarali sami na licu mjesta, prema svojim željama.

Dirati u Bleiburg, bilo bi kao dirnuti u vrh ledenog brijega, nitko više ne bi mogao zaustaviti to rušenje. Pa tako ni rušenje mita o pravednoj antifašističkoj borbi, u kojoj su pobijene stotine tisuća Hrvata, razoružanih vojnika i civila, uključujući i žene i djecu.

Nazivati pokolj na Bleiburgu "bleiburškim mitom" može valjda samo Mesić i njemu slični. Koji su isto uredno učili prvo u komunističkim školama, zatim doma,

od svojih roditelja čija se imena i nedjela trebaju zaštititi po svaku cijenu, pa preko svog članstva u KPJ-u, sve gazeći po mrtvim hrvatskim žrtvama, što na križnim putevima i Bleiburgu, što u godinama vladavine komunizma u ex Jugoslaviji.

Mesić nije samo sramota za Hrvatsku.

On je sramota za cijeli svijet, za svakog predsjednika neke zemlje koji obnaša istu funkciju, a trudi se raditi u korist svoje zemlje i svog naroda.

I na kraju, osobna sramota svih nas, koji smo takvoj individui dopustili da zastupa hrvatske interese, koji su sve, samo ne njegovi interesi.

No, koliko god Mesić koristio svoj predsjednički mandat da zataška partizanske i komunističke zločine, njegovo se vrijeme polako bliži kraju.

Pamtit ćemo ga kao čovjeka (ako ga se tako uopće može nazvati) koji je prodao hrvatske interese, koji je svjedočio protiv hrvatskog naroda, zaštitnika ubojica hrvatskih žrtava i ljubitelja dilera i četnika koje svako malo pomiluje.

Sve ovlasti ovog svijeta neće Mesiću pomoći da u povijest ne uđe kao hrvatski Juda.

Samo što je umjesto srebrenjaka dobio dva predsjednička mandata.

PRIPOJENJE ISTRE, RIJEKE I ZADRA MATICI HRVATSKOJ

Ivo Matanović, Zadar

Ne znam po koji puta treba našim političarima, a napose onima koji sebe smatraju i Hrvatima, tumačiti da se pripojenje Istre, Rijeke i Zadra matici Hrvatskoj nije dogodilo 25. rujna 1943. već 8. rujna iste godine, kada je Dr. Ante Pavelić prekinuo sve sporazume s Italijom. Tog istog dana na bivšim okupiranim područjima uvedena je i kuna kao platežno sredstvo, a teritorij je zaposjela hrvatska vojska i još uvijek okupacijska vojska Njemačke. Partizana tada nije bilo ni u „talonu“. Kao i u ostalim dijelovima Hrvatske partizani su se nalazili po šumama kao odmetnici, bez vlasti, policije ili bilo kakve druge vlasti, osim one hajdučke, upadačke u sela, - opljačkati selo i

tako se prehranjivati do neke druge prigode.

Isto tako još uvijek se krivo tumači hrvatskome narodu, da je Dr. Ante Pavelić predao Istru i Zadar Talijanima. To je notorna laž. Istru, Zadar i još nekoliko otoka Talijanima je predano Versajskim ugovorom 1922. g. kojeg je tada u ime, tek stvorene kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca potpisao Nikola Pašić, tadašnji predsjednik vlade novo osnovane kraljevine.

S toga smatramo da bi gospodin Dr. Živko Kolega to trebao znati u „malom prstu“ i ne praviti svako toliko gafove o tome, koje prodao, pa potom ponovno povratio Istru i Zadar matici zemlji.

Inače, mi cijeniimo neka gledišta gospodina Dr. Živka Kolege - u

pogledu zvijezde petokrake. U potpuno se slažemo s njegovim gledištem, da se hrvatska sloboda nije dogodila pod zvijezdom petokrakom već pod hrvatskim stijegom i hrvatskim grbom zvanim još i šahovnica.

Isto tako smatramo da se i oslobođenje Zadra nije dogodilo 31. listopada 1944. g. već 17. studenog 1991. g. kada je posljednji neprijateljski tenk napustio Šepurine u Zadru. Dolaskom partizana 1944. g. u Zadar izvršena je samo zamjena okupatora. Otišli su talijanski, a došli jugoslavensko-srpski koji su bili daleko okrutniji od talijanskih. Odmah po dolasku u Zadar partizani su, za samo 5 dana ubili 2.114 hrvatskih i talijanskih civila.

Prema tome i ovaj nadnevak 31. listopada ne bi se smio slaviti

Ivo Matanović

kao dan oslobođenja, a napose ne pod zvijezdom petokrakom na katoličkom groblju, gdje već postoji zajednički križ za sve umrle i poginule branitelje grada Zadra. Križ, kao simbol svih kršćana ne može biti u simbiozi sa zvijezdom petokrakom, pod kojom je ubijeno na stotine milijuna ljudi u svijetu, a napose kod nas u Hrvatskoj.

Pravo je čudo, kako se je zvijezda petokraka još uvijek zadržala na hrvatskom katoličkome groblju u Zadru. Tim više, ako zna-

mo, da su tijekom ovog rata, a i poraća, sve zvijezde petokrake uklonjene s grobova i spomenika nekim partizanskim pokojnicima koje su njihovi ukopnici ugradili svojim mrtvima, smatrajući valjda, da je Križu „odzvonilo“, i da kršćanstvo treba i na groblju da nestane.

Sve te partizanske zablude, odmah po dolasku nove hrvatske vlasti, djeca i unuci sahranjenih njihovih otaca pod zvijezdom petokrakom, uklonili su te zvijezde, da im obitelj ne sramote, jer su se i oni sami (djeca partizana) morali boriti protiv te iste zvijezde kojom je obilježen grob njihovih roditelja.

Osobno sam bio nazočan jednom takvom slučaju, kada je unuk skidao zvijezdu petokraku sa spomenika svoga dida partizana. Kad sam ga upitao, što to radi u sred bijelog dana, odgovorio mi je, „čistim govna sa spomenika moga dida kojeg se je još za života sam „posrao“ na svoj spomenik.

Zato, draga hrvatska braćo i sestre, i ovoga puta upozoravamo Vas da ne nasjedate na partizanske blasfemije, a nadolazeći nadnevak mrtvih (1. studenog) obilježite kako to i svi kršćani rade, na spomenuti nadnevak, a ne na 31. listopada koji se sasvim slučajno poklapa i s tzv. nadnevkom oslobođenja Zadra.

Uostalom i nebeske zvijezde nisu „petokrake“. Najčešće se na nebu mogu uočiti „šestokrake“, pa čak i trokrake. Zapravo, još nitko nije utvrdio koliko koja zvijezda ima krakova.

Zaključimo, dakle, još jednom čestitamo dragom našem gradonačelniku na dosljednosti. „Ni mrtav pod petokraku“.

Bog i Hrvati – Za dom spremni!

Ivo Matanović,

*predsjednik Zdruga udruga hrvatskih političkih
uznika RH i inozemstva*

METODA DRAGOŠEVA KALAJISANJA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U seriji opširnijih studija mentalnog stanja naopakih ljudi, preporučujem analitičarima da pažljivo dočitaju knjigu "Strast za razaranjem" koju je napisao znameniti američki psihoanalitičar i filozof njemačkog podrijetla, Erich Fromm. Opširnije Frommove analize velikih ubojica i rušitelja u ovom djelu, Hitlera i Staljina, omogućuju nam da shvatimo da su nekrofili u prvom redu korupcijski i da njihova strast za razaranjem proizlazi iz njihove mentalne sklonosti da ponižavaju,

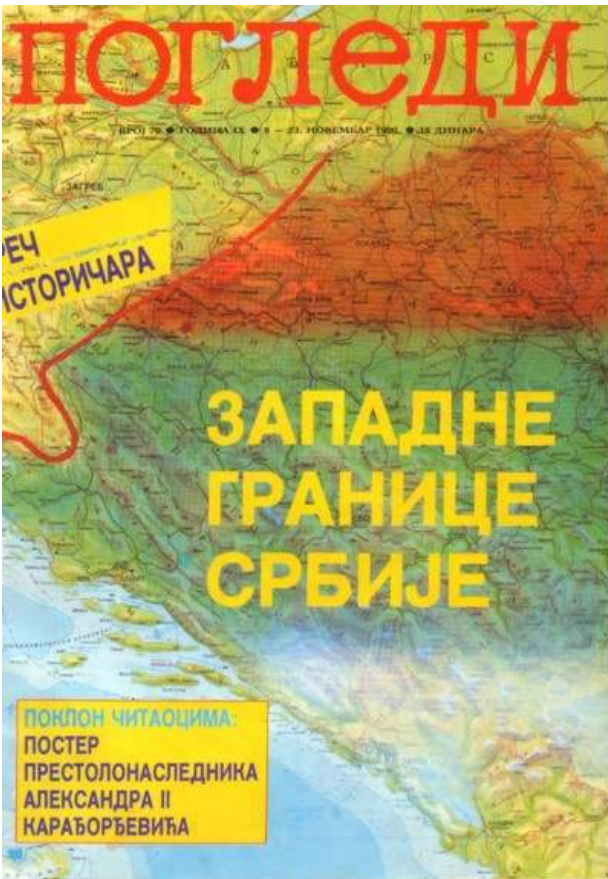
uništavaju i u svojoj memoriji uzalud pokušavaju dokazati sebe kao ideal ljudskih normi i normalnosti i u to ime surovo mrziti i zahtijevati da se progone - normalni ljudi, koji vide ideal u svojoj vlastitoj i općeljudskoj potencijalnosti, a ne u ikakvom masovnom ubojici i rušitelju, pa bili oni mrtvi ili još živi.

Uz navedena dva maksimalna slučaja ljudske naopakosti o kojima je Erich Fromm na dugo i široko disertirao, ima i niz malih koji stalno sa samima sobom obračunavaju ne prelazeći granicu iza koje bi zacijelo ugrozili ikog

drugog. To su ustvari inverzivne svijesti bez savjesti koje u stanju one Faulknerove 'buke i bijesa' ustvari očajnički obračunavaju sa samima sobom.

N.B. Najveći i najnemilosrdniji neprijatelj kojeg se jedan nesretnik niti može otresti niti ga uništiti bez samouništenja je - grižnja savjesti. Beskrajni i nemilosrdni sudac istražitelj, zla savjest, navodi bjesomučnike da bar verbalno napastuju bilokoga u prolazu, kao onaj nesretnik koji se povremeno pojavi na zadarskim ulicama i galami: koga god susretne glasno mu opsuje maj-

ku. Nitko mu ne uzvraća, a neki mu čak daju koju kunu znajući da takvim ljudima zloća služi da iskoriste tuđu dobrotu.

Pun je posttitovski, i predugo tranzicijski tisak, glasova koji napasno paraju uši ljudi koji se nadaju da će nakon urušenja 'intrensečno perverzno komunističko' biti oslobođeni i Jovankinih pudlica i Jožinih šarplatinaca.

No, srbijanski ideolog, stručnjak za vulgarizaciju strateške metode Titove JNA - pokojni Dragoš Kalajić, koji je ostao do smrti vjerran Titu, Partiji, Udbi i Armiji, priznao je otvoreno i javno ono što smo mi, podnoseći ih inače i poodavno znali: u čemu se sastoji 'Metoda ogledala' Jugoslavenske Narodne Armije (koju su iz Hrvatske izbacili nogom u dupu zbratimljeni sinovi domobrana, ustaša i partizana) a čiji je zadnji 'vrhovni zapovjednik' bio Stipa Mesić koji je, navodnom,

u ratu jašio na vratu Dušana Bilandžića, naučnog radnika ad hoc.

U jednom svom interviewu objavljenom u zagrebačkom tjedniku "Globus" Dragoš Kalajić je objasnio da oni u JNA i oko nje (vojni i paravojni planeri rata) sve smišljaju po 'Teoriji ogledala': reći ću ti da mi ne kažeš. Naime, najprije su proglasili svoje buduće žrtve podmuklim planerima uništavanja vascelog nebeskog naroda. Pod tom razvikanom lozinkom, oni su udarili na one koje su opanjkali i navalili na njih da ih unište pod isprikom da se brane. A kad su počinili genocid, onda su sakupili 'sedamdeset i pet kilograma dokaznog materijala' protiv vođe svojih žrtava - Alije Izetbegovića i sve to poslali na 'Haški tribunal'. Čoveče...

Ti i takvi 'presedani' nam pomažu da shvatimo mnoga zla što smo ih u smrtnoj grozi podnijeli u toku Domovinskog rata, u svojoj kući u plemenitost. No, ima i nekih drugih i ponešto drugačijih ispljuvanih zbotuljaka, proizišlih iz paklene magme koja se i dalje mota u glavi tih naopakih ljudi, u kojima se ne smiruje pobuna savjesti pa ih nagoni na neprestano napastovanje drugih, pa i svojih žrtava u uzaludnom nastojanju da obračunaju sa - samima sobom: bla,bla,bla pa - klofačom sebe po glavi.

Zadnja takva nemušta sprtva je objavljena dne 05,10,2008 u sveukupnosti usmenih i (polu)

Dragoš Kalajić (1943—2005)

pismenih glasila u Hrvatskoj. Evo kako ta okalajisana sprtva doslovno glasi: "Da nije bilo NOB-a, danas ne bi bilo ni Hrvatske. Borci NOB-a stvorili su Hrvatsku u ratu, a branitelji Domovinskog rata obranili su našu zemlju" od - Titove JNA.

Kad se ta izjava pročita u Dragoševom O'kalaisanom ogledalu, onda dobijemo slijedeću situaciju: Mesić je izjavio da je on okrenuo svoju glavu nazad i da je uspio poljubiti svoj lijevi lakat.

NARAVOUČENIJE: Kad bi mu itko predložio da pred svjedocima dokaže da je tako nešto moguće i (s)tvarno istina, Stipa bi ga javno optužio da je antidržavni elemenat koji širi neprijateljsku propagandu i tako dokazuje svoju ustašoidnost.

Uh, u šta smo zagazili!

KUKU-LELE (1)

Lasa Šukilo, Zagreb

***Povika na vuka,
a lisica piliće krade.***

IGROKAZ IZ SUVREMENOG HRVATSKOG GOSPODARSKOG ŽIVOTA

OSOBE:

PREUZIMATELJ - Marin Plišo,
poduzetnik iz Vukovara

Marin Plišo

PREUZIMATELJ DRUGI – Ivan
Plišo, brat Marina Pliše

POSUĐENO IME - Ružica Pocrnja
iz Vukovara

SVJEDOK – Milenko Turudić, gra-
diteljski poduzetnik, direktor po-
duzeća „Građevinar“ iz Vukovara

SUDAC PRVI – Ivica Grubišić,
sudac Općinskog suda u Iloku

SUDAC DRUGI – Božo Jeličić,
sudac Općinskog suda u Vukova-
ru

SUDAC TREĆI – Siniša Radano-
vić, sudac Općinskog suda u Vu-
kovaru

ZAPISNIČARKA PRVA – zapisni-
čarka u Općinskom sudu u Iloku

ZAPISNIČARKA DRUGA – zapis-
ničarka u Općinskom sudu u Vu-
kovaru

ZAPISNIČARKA TREĆA – zapisni-
čarka u Općinskom sudu u Vu-
kovaru

GRUNTOVNIČAR – Službenik u
Zemljišno-knjižnom odjelu Op-
ćinskog suda u Vukovaru

KAZNENI GONITELJ - Zoran Ra-
mač, nositelj stanarskog prava iz
Vukovara

DRŽAVNI ODVJETNIK – zasad
nepoznati državni odvjetnik

ODVJETNIK PRVI – Marko Babić,
odvjetnik Marina Pliše, sada su-
dac Ustavnog suda RH

ODVJETNIK DRUGI – Igor Plav-
šić, odvjetnik Milenka Turudića

DUHOVNIK – Ad van den Berg,
osnivač Stranka Milosrđa, Slobode
i Različitosti (NVD) iz Nizo-
zemske

NOVINARKA – Lasa Šukilo, novi-
narka Glasnika Hrvatskog uljud-
benog pokreta iz Zagreba

ČIN PRVI

Slika prva

Glavna rasprava

Mjesto radnje: Općinski sud u Iloku, dne 5. rujna 2007. godine, Sudnica suca Ivica Grubišića

Zapisničarka izlazi na hodnik i
poziva.

ZAPISNIČARKA PRVA: Marin Plišo
i ostali!

U sudnicu ulazi Preuzimatelj prvi,
Marin Plišo.

SUDAC PRVI: Sjednite. Vi ste?

PREUZIMATELJ PRVI: Marin Plišo,
tužitelj.

Sudac se obraća zapisničarki.

SUDAC PRVI: Jeste li pozvali tu-
ženike? Jesu li primili poziv?

ZAPISNIČARKA PRVA: Rekli ste
da nije potrebno.

SUDAC PRVI: Da, tako je. Dali su
pismeni odgovor na tužbu.

Sudac se obraća tužitelju.

SUDAC PRVI: Ostajete li pri tuž-
bi?

PREUZIMATELJ PRVI: Da u cijelo-
sti. Vlasnik sam zgrade u Vukova-
varu, Ulica 204. vukovarske bri-
gade. Zgrada je četverokatnica,
površine 2.400 m², ima 60 sta-
nova. Vrijedna je 2,5 milijuna
eura. Jedinim sam vlasnik. Tražim
gruntno uknjiženje.

SUDAC PRVI: Kupili ste tu zgra-
du? Kada i od koga?

PREUZIMATELJ PRVI: Zgradu
sam kupio od vukovarske tvrtke
„Građevinar“, i to neposredno
prije ratnih događanja u Vukova-
ru. Ugovorenu cijenu isplatio
sam u cijelosti, a o čemu je bio
sastavljen i pisani ugovor. Stupio
sam u posjed zgrade, no tada su
nastupila ratna događanja, pa su
četnici ugovor uništili. Htjeli su
neke svoje pobunjenike useliti u
zgradu, pa im je moje vlasništvo
smetalo.

SUDAC PRVI: Imate li potvrdu o
uplati?

PREUZIMATELJ PRVI: Bila je za-

kačena uz ugovor.

SUDAC PRVI: Kako su četnici došli do ugovora o kupnji zgrada i do uplatnica? Vi niste bili u Vukovaru?

Zapisničarka izlazi na hodnik.

ZAPISNIČARKA PRVA: Milenko Turudić. Uđite.

Milenko Turudić ulazi u sudnicu.

Iločke zidine

PREUZIMATELJ PRVI: Namamili su me. Poručili su mi da će mi priznati vlasništvo nad zgradom, ako im pokažem ugovor i uplatnice. Našli smo se u Gunji, na Savi, u blizini Brčkog. Uzeli su mi ugovor i uplatnice kako bi ih fotokopirali. Više mi nisu vratili. Čuo sam da su ih spalili u Beogradu.

SUDAC PRVI: Imate li dokaze za sve to?

PREUZIMATELJ PRVI: Svakako. Sve to može posvjedočiti Milenko Turudić, direktor Građevinara.

SUDAC PRVI: Gdje je on?

PREUZIMATELJ PRVI: Tu je na hodniku.

Sudac se obraća zapisničarki.

SUDAC PRVI: Pozovite Milenka Turudića, svjedoka.

SVJEDOK: Dobar dan!

SUDAC PRVI: Vi ste?

SVJEDOK: Ja sam Milenko Turudić, graditeljski poduzetnik iz Vinkovaca, nekadašnji direktor „Građevinara“, svojedobno vozač i tjelesni čuvar predsjednika Dr. Franje Tuđmana.

SUDAC PRVI: Kao svjedok morate govoriti istinu. Svaka neistina je kazneno djelo. Jeste li razumjeli?

SVJEDOK: Razumio sam.

SUDAC PRVI: Rekoste ste da ste bili direktor „Građevinara“. No, koliko znam, a Vukovar dobro poznajem, toga poduzeća više nema. On je stvar prošlosti.

SVJEDOK: Ne, ni govora. „Građevinar“ i dalje postoji. Promijenio je ime. Sada se zove

Berg d.d. Dana 10. studenog 2006. godine promijenjen je čl. 1. st. 1 Statuta Građevinara d.d. i od tada se društvo, dakle, zove BERG d.d. Od 2003. godine predsjednik Nadzornog odbora Građevinara d.d. bio je Milenko Turudić, tj. ja, a podpredsjednik Marijan Mandić. Sada je u BERG-u, koliko znam, predsjednik Nadzornog odbora Mato Bilušević, a članovi su Željko Malić, Antun Crlenjak, potpredsjednik, Renata Vartušek i Tomo Tadić. Antun Crlenjak se osim kao potpredsjednik Nadzornog odbora BERG d.d. pojavljuje i kao direktor tvrtke Građevinar građenje d.o.o., Vinkovačka 48, koja je osnovana 21. rujna 2005. Temeljni kapital joj je 20 tisuća kuna i ima troje zaposlenih. Uz to je Antun Crlenjak i prokurist tvrtke BERG grupa d.o.o., također sa sjedištem u Vinkovačkoj 48, s temeljnim kapitalom od 100 tisuća kuna. Osnovana je 12. srpnja 2007 i ima jednog zaposlenog. BERG d.d., odnosno kako se obično kaže bivši Građevinar d.d., zaveden je u Trgovačkom sudu u Osijeku, MB 3007570, MBS 030041883.

SUDAC PRVI: Vidim dobro ste upoznati s činjenicama. Sada mi samo recite je li tužitelj zaista od „Građevinara“ kupio četvrerokatnicu u Vukovaru, Ulica 204. vukovarske brigade i je li isplatio kupovninu?

SVJEDOK: Da. U cijelosti. Četnici su mu onda na prevaru uzeli ugovor i uplatnice, te ih spalili u Beogradu.

SUDAC PRVI: Otkud znate ovo o četnicima?

SVJEDOK: Sve sam to vidio vlastitim očima. Rekoh da sam bio pripadnik Hrvatske vojske, kojemu su povjeravane tajne zadaće.

SUDAC PRVI: Ipak, mora posto-

jati poslovna dokumentacija o poduzeću. Što je s njom?

SVJEDOK: Poduzeće je privatizirano, a i promijenilo je ime. Novi vlasnici ne žele se imati posla s bivšom državom.

SUDAC PRVI: Ovo samo usput. Otkud to novo ime „Građevinara”? BERG d.d.

SVJEDOK: Koliko sam čuo od g. Crlenjaka poduzeće je ime dobilo po jednom značajnom čovjeku. Zove se Ad van der Berg, a živi u Nizozemskoj.

SUDAC PRVI: Tužitelju, imate li pitanja za svjedoka?

PREUZIMATELJ PRVI: Nemam.

SUDAC PRVI: Izidite. Sud će vijećati. Za 10 minuta bit će objavljena presuda.

ČIN PRVI

Slika druga

Izricanje presude

Mjesto radnje: Općinski

sud u Iloku, dne 5. rujna 2007. godine, Sudnica suca Ivica Grubišića

Zapisničarka izlazi na hodnik.

ZAPISNIČARKA PRVA: Marin Plišo i ostali.

U sudnicu ulazi Preuzimatelj prvi, Marin Plišo.

SUDAC PRVI: Ustanite. ... U ime Republike Hrvatske donosim sljedeću presudu:

„Tužitelju Marinu Pliši priznaje se vlasništvo na četverokatnoj zgradi u Vukovaru, Ulica 204. vukovarske brigade, poblize označenoj kao u tužbi, te se dopušta upis u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Vukovaru. Presuda će biti objavljena na oglasnoj ploči Općinskog suda u Iloku.”

ČIN PRVI

Slika treća

Upis u gruntovnicu

Mjesto radnje: Općinski sud u Vukovaru, desetak

dana kasnije Zemljišno-knjižni odjel

GRUNTOVNIČAR: Želite?

PREUZIMATELJ PRVI: Želim upisati nekretninu nakon pravomoćne sudske presude.

GRUNTOVNIČAR: Vi ste g. Pršo. Zašto odmah ne kažete? Čuo sam i za Odvjetnički ured Marković & Plišo iz Zagreba. U dobrim odnosima su s prof. dr. sc. Jakšom Barbićem, tvorcem hrvatske pretvorbe. Nisu Vam u rodu?

PREUZIMATELJ PRVI: Nisam siguran. Znaite, roditelji ...

GRUNTOVNIČAR: Sad ćemo mi to.

Nakon petnaestak minuta Marin Plišo izlazi iz Zemljišno-knjižnog ureda Općinskog suda u Vukovaru. Nasmiješen razmišlja o novom projektu. „Znamo mi Hrvati kako se treba boriti protiv četnika. Nego što!”

Ilok

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (5)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ ČETIRI - JE LI TO IVICA MUDRINIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Ivica Mudrinić, predsjednik uprave T-HT GRUPE, ustaša br. 4. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

To je nama naša borba dala, Da imamo Titu za maršala!

„Lider“ navodi:

T-HT Grupa
Ivica Mudrinić

- Prihod: 8,83 milijarde kuna
- Broj članica: 5
- Najveća tvrtka: HT - Hrvatske telekomunikacije (61%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Ivica Mudrinić preko HEPA drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo T-HT GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

Ivica Mudrinić (iz dijaspore) i Deutsche Telekom (iz prijateljske nam Njemačke) dođoše u Hrvatsku s ciljem spasiti nas glupane koji ne zna-

mo raditi s novcem. Ne vjerujete? Mislite da su se oni ovamo došli ogrebat se? Taman posla. Dobro, onda pročitajte što slijedi.

POLITIKA ZAPOŠLJAVANJA HRVATA

„Do kraja zadnjeg kvartala T-HT će napustiti 330 radnika. Svi oni bit će proglašeni tehnološkim viškom i, kako se čini, dobit će uobičajene T-HT-ove otpremnine od prosječno 320.000 kuna. Sindikati se protiv otpuštanja radnika neće buniti, jer je predstavnik radnika u Nadzornom odboru prihvatio Poslovni plan do 2010. godine. Prema njemu će u sljedeće tri tvrtku napustiti još 1000 radnika, a ovo je samo 'prvi kontigent'.

'Ove će godine tvrtku napustiti tih 330 radnika, a u sljedeće dvije njih još 600-tinjak', kaže Josip Pupiće, čelnik Hrvatskog sindikata telekomunikacija (HST).

Inače, zanimljivo je primijetiti da od dolaska Deutsche Telekomu u ondašnji HT tvrtka ima dvostruko manje zaposlenika. Godine 1999. u T-HT-u je radilo 11.300 osoba, dok je ta tvrtka danas poslodavac za 6300 radnika." – Izvor: www.057info.hr

SUSTAV DISTRIBUCIJSKE TELEKOMUNIKACIJSKE KANALIZACIJE (DTK)

T-Hrvatski Telekom prosljedio je Zagrebačkoj burzi obavijest u kojoj ističu kako je protiv Društva podnesena tužba od strane Grada Zagreba koji tvrdi da je vlasnik sustava distribucijske telekomunikacijske kanalizacije (DTK) na području Grada Zagreba te potražuje isplatu naknade od 120 milijuna kuna (16,9 milijuna

€) s pripadajućim kamata.

T-Hrvatski Telekom naglašava kako će se energično suprotstaviti ovim zahtjevima jer smatra da je tužba bez osnova, budući da je većinu distribucijske telekomunikacijske kanalizacije na području Grada Zagreba izgradio T-HT, a ne Grad Zagreb.

Dodaju kako je tužba Grada Zagreba tim više bez osnova nakon donošenja i stupanja na snagu Zakona o elektroničkim komunikacijama u srpnju 2008., čime je, kažu, riješeno pitanje korištenja sustava DTK i davanja istog u najam trećim stranama. Ovim zakonom je uveden pravni institut prava puta kojime se osigurava da operator koji je izgradio sustav DTK ima pravo koristiti ga i iznajmiti ga trećim stranama. Izvor: www.javno.com

RADNIČKA PRAVA

„T-HT zatražio je da zagrebački Županijski sud zabrani 'bijeli štrajk' njihovih radnika. Dva sindikata štrajk su započela u ponedjeljak jer su radnici nezadovoljni najavljenim promjenama plaća. Prvo ročište održat će se sutra.

Predsjednik Republičkog sindikata radnika Jadranko Vehar smatra kako je 'bijeli štrajk' legitiman jer njegovo pokretanje ne podliježe istoj proceduri kao i normalni štrajk. U 'bijelom štrajku', naime, radnici ne prestaju raditi već samo usporavaju radni proces.

U 'bijelom štrajku' sudjeluje oko dvije tisuće radnika zbog čega je promet u nekim T-centrima pao i do 70 posto. Uprava T-HT-a opovrgnula je ove navode tvrdnjama da gotovo nitko nije ušao u štrajk." – Izvor: www.index.hr

ZAVNOH NIJE POSTOJAO (6)

dr. sc. Tomislav Dragun

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA

Osvetu je čekao pune četiri godine.

Nisu ga htjeli, nisu ga niti pogledali. Morao im je za to nemilosrdno vratiti. Uz prikladno pomagalo. Našao ga je. Izmislio ga je. ZAVNOH!

10. travnja 1941. godine. Ustaše osnovaše Nezavisnu Državu Hrvatsku. Navikli smo tu slušati, uvjeravali su nas u to, iako takve tvrdnje nemaju baš previše sveze sa zbiljom. Naime, taj datum bio je daleko složeniji od onoga kako se to uporno u partizanskoj promičbi predstavlja.

Sve do sloma Jugoslavije, Vladko Maček je pregovarao s Beogradom, zapravo s generalom Dušanom Simovićem, oko ulaska HSS u jugoslavensku vladu. Bio je on prevažan politički činitelj stoga, jer je osim svesrdne potpore hrvatskog naroda raspolagao i sa 140.000 pripadnika Hrvatske seljačke zaštite. Mogao je, bez posebnih teškoća preuzeti vlast u Hrvatskoj. Nu, nije to htio. Radije ju je prepustio drugome.

Zapravo, Nezavisnu Državu Hrvatsku proglasio je preko Krugovala Zagreb 10. travnja 1941. u 16 sati bivši austrougarski pukovnik Slavko Kvaternik. Tako je postupio, sukladno dogovoru s njemačkim izaslanikom Edmundom Weesenmayerom, a nakon što je Vladko Maček odbio preuzeti čelni položaj u novoj državi. Nu, Vladko Maček dao je izjavu kojom je pozvao svoje pristaše na mir i lojal-

nost novoj vlasti. Kvaternikov proglas i Mačekova izjava emitirani su u cijelosti na radiju.

Proglas Slavka Kvaternika:

„Hrvatski narode! Božja providnost i volja našeg saveznika, te mukotrpna višestoljetna borba hrvatskog naroda i velika požrtvovnost našeg poglavnika dr. Ante Pavelića, te ustaškog pokreta u zemlji i inozemstvu, odredili su da danas pred dan uskrsnuća Božjeg sina uskrsne i naša Nezavisna Država Hrvatska.

Pozivam sve Hrvate, u kojem god mjestu oni bili, a naročito sve časnike, podčasnike i momčad cjelokupne oružane snage i javne sigurnosti, da drže najveći red i da svi smjesta prijave zapovjedništvu oružane snage u Zagrebu mjesto gdje se nalaze, te da cijela oružana snaga smjesta položi zakletvu vjernosti Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i njenom poglavniku. Cjelokupnu vlast i zapovjedništvo cjelokupne oružane snage preuzeo sam danas kao opunomoćeni poglavnik.

Bog i Hrvati! Za dom spremni!”

Maršal (vojskovođa) Slavko Kvaternik

Izjava Vladka Mačeka:

„Hrvatski narode! Pukovnik Slavko Kvaternik, vođa nacionalističkog pokreta u zemlji, proglasio je danas slobodnu i nezavisnu hrvatsku državu na cjelokupnom historijskom i geografskom području Hrvatske, te preuzeo vlast. Pozivam sav hrvatski narod, da se novoj vlasti pokorava. Pozivam sve pristaše HSS, koji su na upravnim položajima, sve kotarske odbornike, općinske načelnike i odbornike itd, da iskreno surađuju s novom narodnom vladom.”

U trenutku proglašenja Nezavisne Države Hrvatske ustaša u Hrvatskoj praktično nije niti bilo. Uostalom, i sam Vladko Maček kaže da je Slavko Kvaternik preuzeo vlast. On, a ne ustaše.

Dr. Ante Pavelić, s oko 200 ustaša povratnika, tek je u jutarnjim satima 15. travnja 1941. godine stigao u Zagreb. Sutradan navečer, 16. travnja 1941. godine, Dr. Ante Pavelić imenovao je prvu hrvatsku vladu, pa se može reći da su ustaše istom tada preuzeli vlast u Hrvatskoj.

I gotovo.

Ne, nikako nije gotovo. Svoju priliku u prikrajku čekao je i Josip Broz Tito s desetak svojih pristalica, skupljenih sa svih strana Jugoslavije, među kojima je bio i snošljiv broj Hrvata. Nadao se je da će njemu pripasti vlast u Hrvatskoj, budući su Hitler i Staljin bili suglasni da Jugoslavije više nema.

TITO U ZAGREBU 1941.

Dakako, morao je i on stoga biti u Zagrebu. I bio je.

„Tito je 8. aprila (1941. – o.p.)

sazvao zajednički sastanak članova CK KPJ koji su bili u Zagrebu i članova užeg rukovodstva KPH. Sastanak je održan u Hercegovačkoj ulici br. 65, u stanu Jelene Manojlov Bugarke, a prisustvovali su mu, uz Tita, Rade Končar, Aleksandar Ranković, Sreten Žujović, Marko Orešković, Jakov Blažević, Vladimir Bakarić, Josip Kraš, Andrija Hebrang, Dragutin Saili, Stipe Ugarković i Antun Rob, u svojstvu sekretara Mjesnog komiteta KPH Zagreb.¹¹

Znao je dobro Tito što se toga dana dogodilo u Bjelovaru:

„Hrvati u kraljevskoj vojsci nakon izbijanja rata masovno počinju otkazivati poslušnost. Dana 8. travnja otvoreno su se pobunili 108. pješadijski puk u Velikom Grđevcu i 40. dopunski puk u Severinu. Uz pomoć Hrvatske seljačke zaštite zauzimaju žanadarmetrijsku postaju u Garešnici, stižu u Bjelovar i pružaju podršku gradonačelniku dr. Juliju Makancu koji istoga dana proglašava »uskrsnuće« hrvatske države". U Bjelovar slijedećeg dana stižu i vojnici iz drugih jedinica, što je bio znak očitog raspada jugoslavenske vojske.¹²

Odlučio je i on djelovati:

„Na sastanku je zaključeno da se pošalje posebna delegacija u Štab IV armije sa zahtjevom da se radnicima podijeli oružje radi obrane grada. Međutim, koraci poduzeti da bi se to postiglo nisu uspjeli.¹³

Tito je bio krajnje razočaran. Izmica mu je vlast koja mu se nalazila na dohvata ruke.

„Protivljenje vojnih komandi i organa vlasti pokušajima KPJ da se u posljednji trenutak organizira otpor agresoru nisu, dakako, mogli izazvati neku kolebljivost u rukovodstvu KPJ u pogledu dosljednog stava o potrebi pružanja od-

lučnog otpora okupatoru.¹⁴

Tito nije mogao čekati. Prebrzo se približavao 10. travnja 1941. godine.

„To je gledište jasno došlo do izraza na idućem zajedničkom sastanku članova CK KPJ i CK KPH, koji je Tito sazvao 10. aprila, tj. na sam dan ulaska njemačkih trupa u Zagreb, kad je bila proglašena ustaška Nezavisna Država Hrvatska.

Sastanak je održan, po svoj prilici, u stanu Anke Rakoci u Ilici 163, a prisustvovali su mu, osim Tita, Edvard Kardelj, Aleksandar Ranković, Rade Končar, Pavle Pap, Josip Kraš, Marko Orešković, Vladimir Bakarić, Vlado Janić, Leo Mates, Karlo Mrazović, Dragutin Saili i Stipe Ugarković.¹⁵

Poražen i ozlojeđen Tito naglo mijenja taktiku. Vraća se Jugoslaviji.

„Rukovodstvo KPJ zaključilo je da svoje gledište objavi u posebnom proglasu narodima Jugoslavije. Proglas je datiran 15. aprila, a autor mu je Tito.¹⁶

Tito i njegovi pajdaši bili su posve razočarani onim što su toga dana vidjeli.

„Na Jelačićevu trgu (danas: Trg Republike) vidio je 'prve grupe ustaša koji su se okupljali oko ustaške zastave'. ... Riječ je o trenutnom dojmu što ga je izazvao doček koji je njemačkoj vojsci priredio malobrojni dio građanstva orijentiran profašistički i desničarski.¹⁷

Tita i njegovu družinu nitko nije „šljivio“.

„Proglas od 15. aprila pisan je i pod dojmom koji je izazvao ulazak njemačkih okupacionih trupa u Zagreb, 10. aprila. Izašavši na ulicu poslije spomenutog sastan-

ka, Tito je bio očevidac tog prizora, gledajući kako prolaze njemački tenkovi i vojnici. Kardelj u svojim sjećanjima navodi da je tog dana sa spomenutog sastanka 'sišao na ulicu' i vidio Nijemce koji su „već sa tenkovima prolazili njome.“¹⁸

Uskoro je Tito zauvijek Zagrebu rekao zbogom.

„Time se završila prva etapa u formuliranju strategije narodnooslobodilačke borbe u Jugoslaviji i poduzimanju konkretnih akcija u tom pravcu. Ta se etapa podudara i s boravkom Tita i Političkog biroa CK KPJ u Zagrebu. Ubrzo nakon Majskog savjetovanja (svibanj 1941. – o.p.), Tito i uže rukovodstvo KPJ napustili su Zagreb i prešli u Beograd.¹⁹

Okrenuo se Tito sasvim projektu kojega će nakon dvije godine nazvati ZAVNOH, htijući putem njega postati hrvatskim Mesijom.

Uzalud.! „Uzalud vam trud svirači!“

1,3,4,5,6 - TRAGEDIJA U KERESTINCU, Ivan Jelić, „Globus“, Zagreb, 1986. – str. 17

2- NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, hr.wikipedia.org

7,8 - TRAGEDIJA U KERSTINCU, Isto, str 18

9 - TRAGEDIJA U KERSTINCU, Isto, str. 21

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (10)

Darko pl. Prebeg, dipl. ing. stroj., Čakovec

BAN MLADEN II. ŠUBIĆ BRIBIRSKI

Nakon smrti Pavla I. njegovu bansku čast automatski naslijedi najstariji mu sin, Mladen II. Šubić. Tako posta "banom Hrvata i Bošnjaka, knezom Zadra i principom Dalmacije". On se, kao uostalom i sva braća njegova odavno već prozvao "Banić", banov sin. Kao i otac mu, novi ban također stoluje u biskupskom gradu Skradinu. Braća mu, Juraj II., Pavao II., Grgur IV. i Marko II., bijahu kneževi raznih dalmatinskih gradova. U početku, moć koju je knez Mladen II. naslijedio od svoga slavnoga oca bana bijaše poprilično čvrsta, izuzimajući rat s Venecijom oko grada Zadra. Njegova silna snaga i vlast nad čitavom Hrvatskom, Bosnom, Humskom zemljom i dalmatinskim gradovima još uvijek je apsolutna i neosporiva, a odnosi s kraljem Karlom I. Robertom, iako neredoviti, još su uvijek vrlo dobri. Cijela mu baština bijaše odlično ozakonjena zahvaljujući prethodnim kraljevima darovnicama njegovu ocu te dodatno još učvršćena raznim bračnim vezama.

Njegova supruga Helena bijaše pak u srodstvu sa kućom Anžuvina, a opći bračni ugovor njihove djece s knezovima Goričkim, jakim saveznicima u borbi protiv Venecije, odavno već utanačen. No, dobra se situacija po mladog bana znatno pogoršala, kada su Mlečani sklopili mir sa rimskim papom te započeli pregovore s raškim kraljem Urošem II. Milutinom oko njihove pomoći za njegovo preuzimanje Huma. A grad je Zadar bio sudbonosna prekretnica za knezove bribirske i bana Mladena II. On doduše uspijeva potku-

piti vođu mletačkih plaćenika koji su opsjedali grad Zadar, čime znatno oslabi vojni potencijal Venecije na kopnu. Ali, ban Mladen II. Šubić nije ipak uspio vremenom sačuvati prostranu državu svoga oca, prvenstveno zbog svoje izrazito prijekne naravi i netrpeljivosti, ali djelomično i zbog promijenjenih političkih okolnosti toga vremena, koje nikako nisu bile povoljne Bribircima.

Pa, iako bijaše vrlo moćan i ratoboran vladar, morao je zbog velike mletačke vojne premoći na kraju napustiti opsadu Zadra te se mirovnim ugovorom potpisanim dana 23. rujna 1313. godine pred samim gradom, zauvijek odreći naziva zadarskog kneza. Bijaše to strahovit udarac njegovu banskom, osobnom i obiteljskom ugledu. Kasnije se uspostavilo i početak kraja gotovo nesagledive dotada moći Bribiraca. Zadranima pak ponovno priznaše mletačku vlast. I možda je baš taj čin ili ponajprije osjećaj napuštenosti od svoga kralja Karla I. Roberta, koji mu na kraju ničime nije pomogao zavladati gradom Zadrom, doprinio odlučujućem potezu bana Mladena II. Šubića, da se napokon prikloni stoljetnom neprijatelju roda svoga, Mlečanima. Zato se on nakon gubitka grada Zadra, preko posrednika zakleo mletačkom duždu Giovaniu Superanciu na vjernost i vječnu postojanost prema njemu osobno. U ožujku 1314. godine, dužd izdaje sinovima Pavla I. Šubića, Mladenu II., Pavlu II. i Jurju II. ispravu o mletačkom građanstvu uz obvezu "vječnog čuvanja vjernosti te dužne i uobičajene poslušnosti" kao i kod drugih Mlečana. To bijaše prvim povijesnim slučajem, da su neki hr-

vatski knezovi, ujedno podanici ugarsko-hrvatskog kralja, postali priznatim građanima mletačkim. S jedne su strane knezovi Šubići imali domoljubnu i bansku obvezu braniti hrvatsko-dalmatinsko primorje od Mlečana, a sa druge strane su morali istima pomagati osvajati gradove tog istoga podneblja. Zaista vrlo čudna i baš nesvakidašnja situacija. Naravno, da je taj čin tako slavni Bribiraca vrlo podiglo ugled Venecije na istočnoj obali Jadrana. S druge je strane jako oslabilo obiteljski ugled banu Mladenu II. Šubića i njegovoj braći u Hrvatskoj i šire. Nisu zato dugo trebali čekati na otpor i prve pobune.

Već u kasno proljeće 1315. godine, okreću se protiv bana Mladena II. Šubića Trogirani, predvođeni svojim postatom i uglednim plemićem Matijem Zorijevim Cega (druga vrela vele Matija Zorić). Pobuna je zapravo započela kao frakcijaka unutarnja borba dviju obitelji za vlast u gradu Trogiru, a prerasla u otvoreni sukob s banom Mladenom II. od kojega je jedna strana (obitelj Andreis) bila zatražila pomoć. Bahati je bribiranin od gradskog vijeća zatražio, da mu "pošalju prazan list pergamene na koju će napisati što god želi od grada"! Uz to, još 40 talaca i bezuvjetnu predaju grada

1-57 Bribirska glavica spomen na dane slave

(destinacije.com)

Trogira. Naravno, da su Trogirani sve to otklonili. Čak su htjeli porušiti obližnji franjevački samostan izvan gradskih zidina, no izgleda nisu stigli pa ga je ban Mladen II. koristio pri svojoj opsadi.

Osvajivši ipak grad, ban privremeno ostavlja Mateja na svom položaju, ali naplaćuje veliku odštetu. Rat se pak nastavlja sve do jeseni 1317. godine, kada je Matej konačno smijenjen i izgnan iz Trogira. Također, ban Mladen II. je imao podosta određenih problema i sa nekim hrvatskim velikašima. Od oca bijaše naslijedio njegov stari sukob s Frederikom knezom Krčkim oko Jablanca, koji mu ipak nije bitnije utjecao na opadanje moći. Ali, mnogo ozbiljnija situacija nastade u zimu 1316/17. kada se pobuniše moćni vojvode Nelepići i knezovi Kurjakovići. A sve bijaše vezano na banov sukob sa slavonskim kneškim velikašima Babonićima. Na kraju sve bijaše brzo zaboravljeno. Godine 1318. ban Mladen II. se pridružio križarskom pohodu Filipa Tarantskog, tituliranog bizantskog

jeme čuvaše u Dubrovniku gradu. Na kraju se Mladenova vojska povukla sa svih osvojenih područja nazad u Hum. U desetogodišnjem razdoblju vladavine Mladena II. Šubića, mnogi se najistaknutiji velikaši i ostali dalmatinski gradovi (Šibenik, Split, Nin, Rab) prikloniše Mlečanima.

Budući da je Pavao II. Šubić, brat Mladena II., najslabije prošao u podijeli vlasti, koju je izgleda još za života odredio njihov otac Pavao I., jer je držao samo Skradin i bio tek knezom ionako nepouzdanog Trogira, on prelazi na stranu protivnika što bijaše vrlo uobičajeni čin u srednjem vijeku. Vlast mu zato u Hrvatskoj znatno slabi te vremenom gubi od oca naslijeđenu bansku čast. Niti situacija u Bosni ne bijaše baš sjajna. Domaći bosanski velikaši, uglavnom pristalice bivšeg bosanskog bana Stjepana Kotromana, koji su se ionako od početka opirali dolasku Bribiraca, ostali su na vlasti u jednom dijelu Bosne i otuda stvarali probleme. Odnose sa bosanskim plemstvom Mladen II. pokušava popraviti, kada godine 1318. stavlja sina Stjepana Kotromana, Stjepana II. (tada izgnanika u Dubrovniku) pod svoj patronat. Lako moguće, da mu je čak ponudio kkvu podjelu moći u Bosni. Uspjeva ugovoriti i brak između Stjepana II. i jedne od kćeri grofa Meinharda Ortenburškog, pribavivši čak i papinsku dispenciju (posebnu dozvolu), jer su potencijalni mladenci bili krvni rođaci u četvrtom koljenu.

No, ne zna se, da li je ikada došlo do realizacije ovoga braka. Tako Mladen II. ipak zadržava svoju moć u Bosni i čak je širi na Humsku zemlju. Kada je godine 1319. izbila pobuna u gradu Šibeniku, do tada najlojalnija Šubićeva grada, Mladen II. bijaše nesmiljen. Istu smatraše vrlo ozbiljnom, jer je grad zatražio posredovanje Venecije. Budući, da je pobuna brzo bila ugušena, mletačka diplomacija nije mogla učiniti baš ništa, ali to ipak bijaše njihova

prva povijesna prilika, da se izravno upletu u poslove bana Mladena II. Zato ovaj bijaše vrlo, vrlo ljut. Zarobio je vodeće osobe pobune, Kozu Ilijinog s braćom, optuživši ih za urotu na sam banov život. Koza je uskoro umro u tamnici. No, grad ipak nije u potpunosti uspio pokoriti. Mladenov je konačni poraz započeo obnovljenom šibenskom pobunom godina 1321. i 1322., kojoj se ubrzo pridružuje i Trogir. Ban Mladen II. ovoga puta bi još nasilniji. Najprije je na šibenskom području opustošio sve vinograde i polja, a kada nije grad uspio zauzeti silom pred njegove je zidine doveo preostalu Kozinu braću i dao ih pogubiti. Šibensko-trogirsku pobunu podržala je Venecija, kojoj se Šibenik dobrovoljno i predao u mjesecu ožujku 1322. godine. Mlečani su odmah poslali svoju snažnu ratnu flotu, da brani grad od Mladenove osvete. U svibnju 1322. godine i Trogir prihvaća mletačku vlast pritom izjavljujući, kako i nadalje ostaje lojalan svom prirodnom gospodararu, kralju Karlu I. Robertu.

A kralj Karlo I. Robert Anžuvinac (1301-1342) uz pomoć mnogih drugih velikaša, željaše u Hrvatskoj i Bosni oslabiti snagu knezova Šubića te njihovim potpunim uklanjanjem zavladata cijelom Hrvatskom i Dalmacijom. On imenuje za novoga bana slavanskog velikaša, kneza Ivana Babonića te ga odmah posla u Dalmaciju zamijeniti Mladena II. Netom zatim i sam na čelu svoje vojske krenu za njime. Vjerujem, kako je Mladen II. bio više nego šokiran kraljevom odlukom. No, nije imao previše vremena još i o njemu razmišljati, jer ga je već previše neprijatelja napadalo gotovo sa svih strana. Prva se bitka odigrala blizu Šibenika, gdje Mladenova vojska bi poražena te se preživjeli povukoše južnije prema Klisu. Tada su članovi pobjedničke vojske, Mlečani, Trogirani i Šibenčani bukvalno poharali biskupski gradić Skradin, prijestolnicu obitelji Šubić. Potom opljačkaše i grad Omiš. A kraljevih

1-58 Skradin grad Pavla II. Šubića
(D.Prebeg)

cara i rođaka njegove supruge Helene, a sve protiv raškog kralja Uroša II. Milutina. Važni član istoga saveza bijaše i ugarsko-hrvatski kralj Karlo I. Robert. Ban Mladen II. je iz svoga Huma napao raške teritorije te u početku imao značajnijih vojnih uspjeha. No, uskoro mu ratna sreća okrenu leđa te mu mlađi brat Grgur IV. bi zarobljen, a Mladen II. prihvatiše pregovore, kako bi ga oslobodio. Brata mu za to vri-

oko 20000 vojnika, pristiglih iz Ugarske dolinom rijeke Une i predvođenih banom slavonskim Ivanom Babonićem te združene šibenske i trogirске postrojbe, potpomognute s mora svojim i mletačkim brodovljem teško poraziše vojsku bana Mladena II. Šubića u nekom mjesecu ljetnom 1322. godine bitkom kod Blizne (ili Bliske) nedaleko grada Klisa (ne zna se točan položaj).

Sam ban Mladen II. bi se primoran povući u utvrdu Klis brata njegova Jurja II. Vjerovao je valjda, kako se tu može ojačati i preokrenuti situaciju u svoju korist. Iskazalo se na kraju, da je doista samo vjerovao, jer potek narednih događaja bijaše drugačijim. Pogotovo se uzdao u kralja Karla I. Roberta, kojemu ne bijaše ništa krivim. Tu i primiše vijest o kraljevu dolasku u Knin. No, uzalud se ban Mladen II. nadao, jer nije računao na tužbe mnogih nižih i slabijih plemića hrvatskih, kojima je negdje više ili manje stao na

žulj, a ovi su se sada svi redom stali o tome žaliti kralju. Oprezan i sumnjičav, pokušava pregovarati sa kraljem pa mu šalje brata Jurja II. kao osobnog poslanika. Kralj je ljubazan, daje usmeno jamstvo za osobni siguran Mladenov dolazak u Knin. Ovaj prihvaća, dolazi u Knin pokloniti se kralju, ali ga tu usprkos čvrstom obećanju ovaj dade uhiti i zatvoriti u gradsku tamnicu. Potom ga pod jakom stražom odvede sa sobom najprije u Zagreb, a zatim zatoči negdje u Ugarskoj, gdje je nakon kraćeg vremena i umro pod nepoznatim okolnostima. Moguće je s njime bila odvedena i kći mu Katarina, a supruga Helena potražiše vjerojatno sklonište u Senju ili Zadru.

Ovi su potonji, iako podložni Veneciji, čak pokušali banu Mladenu II. Šubiću u jeku njegove posljednje bitke poslati pomoćne postrojbe, a bijahu mu ponudili i politički azil, no sve su to omele mletačke vlasti. Prsti su se dinastije Anžuvina brzo raširili nekadašnjim ogromnim teritorijem nesretnih knezova Bribirskih. Sve to bijaše prevelik udarac za vrle Šubiće, od kojega se više nikada nisu oporavili. Njihova se vlast od tada ograničila isključivo do granica one prvotne Bribirske županije, točnije na posjed utvrđenih gradova Ostrovice, Skradina, Bribira, Klisa i Omiša.

Slijedeća generacija bribirskih kne-

zova Šubića bijahu zato vrli saveznici Mletačke Republike, onda ljutih protivnika kuće Anžuvina. Postoje različiti razlozi za neuspjeh Mladena II. u odnosu na njegovu oca Pavla I. Osobno, bijaše tašt i nasilan, no ništa to ne bi tako neuobičajeno za vladare iz onih vremena. Istodobno, vrlo ga hvališe zbog iznimnih viteških i intelektualnih vrlina. Vrela govore, kako je često čitao Sveto pismo, a svoga je osobnog liječnika Vilima iz Varignane, kasnijeg profesora medicine, poticao pisati znanstvene i medicinske traktate. U narodu su se kninskoga kraja još do 19.st. dvije pozicije u tvrđavi s dostojnim poštovanjem doživljavala kao mjesta njegova privremena tamnovanja. S druge strane, najvjerojatniji razlog gubitka svoga statusa vrlo moćna vladara bijaše upravo ta, u njegovim rukama koncentrirana ogromna moć, veća čak i od one njegova oca. Zadržao je za sebe naslove hrvatskog i bosanskog bana te onaj gospodara Huma. Samim time bijaše ogroman kamen spoticanja i veliki trn u oku mnogih ambicioznih hrvatskih, bosanskih i dalmatinskih plemića, Mlečana i Humljana. Sa toliko je potencijalnih neprijatelja iza gotovo svakog grma makije i siva kamena zaista bilo vrlo teško vladati dugo i sigurno.

1-59 Nin grad knezova Šubića

(D.Prebeg)

FRANKOPANOV PRSTEN - KLJUČ ZA KRVAVU EUROPSKU POVIJEST, PRIJETVORNOSTI I LAŽI

Đivo Bašić, Dubrovnik

Pretisak rijetke u hrvatskom prijevodu tiskane knjige (Henry Thode, Frankopanov prsten, Hrvatsko izdavačko bibliografsko društvo, Zagreb, 1944.) u novije vrijeme je tiskala Matica hrvatska iz Rijeke (Tiskara Rijeka, 1992, 195. str.). U rukama povjesničara umjetnosti Nijemca Henrya Thodea

(Dresden, 1857.-Kopenhagen, 1920.) našao se 1892. u venecijanskoj knjižnici Marciani Frankopanov prsten iz 1514. godine, te je slučajem sretnih okolnosti započela uspješna potraga. Knjižničar C. Soranzo mu je donio neki urešeni prsten s natpisom gotskim slovima koji su bili pronašli seljaci tijekom kopanja u zemlji kod mjesta Prate blizu Pordenona (predio Kaštelat), na dubini od oko 2-3 m na malom nasipu

(52 m od rijeke Medune i 30 m od novog nasipa). Natpis na prstenu je glasio: "S drage volje tvoja", a odražavao je posvetni, ljubavljivi protkani zapis Frankopaneve žene Apolonije. Bio je to prsten Krsta Frankopana koji se kao tragični junak borio protiv Mlečana, bečkog dvora, te nekih hrvatskih velikaša, a skončao je od posljedica pogotka ručne lumbarde tijekom opsjedanja Varaždina 27. rujna 1527. Profe-

sor povijesti umjetnosti (1894.-1911.) na Sveučilištu u Heidelbergu Henry Thode je djelo "Frankopanov prsten" završio u rujnu 1894. u vili ("Cargnacco") na Gardskom jezeru u Italiji, a tiskano je u Frankfurtu 1895. U toj 1910. kupljenoj vili živio je do I. svjetskog rata kada je kao inozemac morao napustiti Italiju, a talijanski pjesnik d'Annunzio "nasilno je ušao u njegovu vilu i isposlovao od talijanske vlade da mu ona taj zaplijenjeni dvorac pokloni kao narodni dar". Slično su "derivani" partizani i oznaši nakon II. svjetskog rata.

Thode je tijekom kasnovječnjeg iščitavanja Romaninove "Povijesti Venecije" naišao na podatak da je njemačka vojska prodrila u Furlaniju (Udine), vjerojatno i u obližnji Pordenone 1513. i 1514. godine, kada je pod zapovjedništvom kneza Krsta Frankopana opsjeđan Osopo, zauzet Marano i izvršen proboj sve do iza Udina. U "Diario di Pordenone" plemića Sebastiana Mantice govori se o njemačkom zauzeću grada (Pordenonea) i o njihovom protjerivanju u ožujku 1514. "Dnevnic" (Diarii) Marina Sanuta (rođ. 1466.) obasežu 65 debelih rukopisnih folija, a skoro polovica su tiskani još u XIX. stoljeću u preko 30 svezaka, pa je autor tamo pronašao pisma i podatke o događajima tog doba. Krstu Frankopanu je dolaskom u Osopo 15. veljače 1514. (poradi postavljanja topova) tijekom jednog okršaja s nekim seljacima bio ustrijeljen njegov konj, te je tada "izgubio neku relikviju, koju je iz pobožnosti uza se nosio, a to je smatrao vrlo lošim znamenjem".

Još krajem XV. stoljeća knez Anž Frankopan "običavao je odvajkada gusariti po kopnu. Trgovce, koji su bez njegove posebne dozvole išli na sajmove u Njemačku, on je jednostavno zarobio i oteo im njihovu imovinu", ali se u jednom zapisu mletačkog činovnika (1499.) kaže da je knez Anž Frankopan iz Brinja iznad Senja naložio da mu se izgradi tvrđava na kojoj su podanici radili i blagdani-

ma, te ju je već zgotovljenu "progutala zemlja".

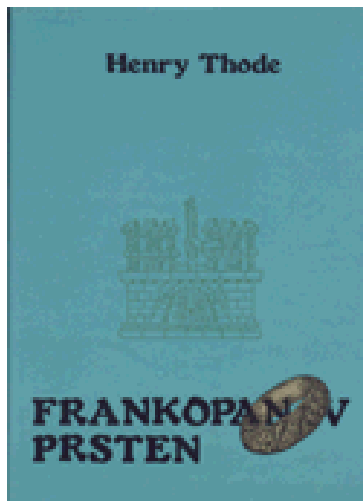
Negdje oko 1509. Nijemci su se povukli iz Furlanije (nakon bezuspješnog pokušaja osvajanja Padove), a Mlečani su se tada bavili mišlju osвете Frankopanima, pa su "od straha pregovarali s Turcima, što je urodilo posljedicom da su Turci upali u Hrvatsku i krenuli ravno na gradove knezova, te im nanijeli velike štete". Krvavost tadašnjih borbi dočarava sukob Krsta Frankopana i mletačkog providura Zivrana (u studenom 1511.), za koji kaže: "Ušao sam s knezom Krstom u borbu prsa o prsa. U tučnjavi smo zadali jedan drugome mnogo udaraca, ali se nije prolila krv. Nato sam ga udario koso po licu i razmrcvario mu sav obraz, te mu je pukla kost, i počeo je jako krvariti. A onda je on mene udario po desnoj ruci i odsjekao mi tri prsta - neopasna ozljeda! - a uzto mi zasjekao lievi palac". Kako povijest pišu pobjednici (ili bolje: preživjeli i tada živući "izvori iz prve ruke"), tako čitačeva ili piščeva bud (uč)nost spomena može biti okrutna kao i sam zapis. Tako se kaže da je Krsto Frankopan nakon osvajanja Marana (blizu stare Akvileje) krajem 1513. naložio stanovnicima Mozane (blizu Marana u Furlaniji) neka mu se dođu u Mozanu zakuniti na poslušnost (njemačkom) caru, pa je pridošlima (njih oko 115) starijim od 60 godina dao iskopati oba oka, te "mlađima jedno oko i odsjeci dva prsta na desnoj ruci, a na lice urezati križ".

Sve žene i djeca morala su napustiti Marano, pa je u naredna 3 dana "sve razoreno i oplijenjeno" u Mozani. U veljači 1514. je, između ostalih, osvojen i Pordenone, ali po promijenljivoj ratnoj sreći (nakon što je Krsto Frankopan izgubio "dragu relikviju" i došao iz Pordenona u Osopo) posada Pordenona bila je prisiljena predati se, te je odvedena kao roblje u Veneciju. Tijekom okršaja između njemačkih carskih trupa i Mlečana 29. travnja 1514., mletački providur (u Furlaniji) Juan Vitturi zarobio je nekoliko ljudi, pa ih je poslao natrag

Krstu Frankopanu uz napomenu "da se u Italiji među kršćanima tako vodi rat, a ne kao on, koji daje da se izkopaju oči". Po toj logici, rat bi trebao biti neka plemenita borba u kojoj Mlečani sigurno nisu bili nevinašca. Što ne stoji doma, oni koji se spremaju za rat, a oni koji stječu bogatstva, neka to ne čine na račun siromaštva drugih (npr. Dalmacije). Prepredeni Juan Vitturi javlja u Veneciju "da je zarobljenike poslao natrag, kako oni ne bi vidjeli naše akcije". Krsto Frankopan, s još 50 ratnika, zarobljen je u protuakciji Mlečana tijekom međusobnih povlačenja i protunapada između Gradiške i Marana, kako je izvjestio 5. srpnja 1514. teklić iz Gradiške.

Zarobljenika Krsta Frankopana još 9. lipnja 1514. dovode u Veneciju (u dvoranu "Signori di notte"), a mletačko Vijeće desetorice na tajnoj je sjednici zaključilo da knez Krsto "boravak" započme u Torreselli (u Duždevoj palači), gdje su obično boravili najugledniji zarobljenici (također i knezovi Rainer i Rizzan). Od oca Bernardina Frankopana dobija 27. kolovoza 1514. pismo u kojem se, između ostalih, kaže "da su naši pređi učinili i dokazali gore spomenutoj prejasnoj sinjoriji [Veneciji] vrlo velike i znatne usluge". Krsto u odgovoru ocu 29. kolovoza 1514. kaže: "...kad ne bih okusio gorčine, kako bih mogao znati, što je sladko? I kad ne bih izkušao zla, kako bih umio sačuvati dobro? ...I kad se tako učim trpjeti za svoju čast, kako to mora svaki čestiti čovjek, ona će mi trajati vječno". U pismu upućenom svom bratu Anžu Frankopanu, Krsto Frankopan se žali da nije primio pisma od oca i braće, već samo od njihovog djeda (vojvode od Ferrare) koji ga je preporučio Veneciji. (To vam je slično današnjem "visokom pokroviteljstvu" kada onaj koji je pokrovitelj ne izdvoji ni lipe, ali je svejedno pokrovitelj.). Postojale su određene insinucije i spletke po kojima je car Maksimilijan bio izvješćen da Bernardin i Krsto Frankopan "potajno nastoje stupiti na stranu Venecije".

Najdirljivija su pisma supruga Apolonije Frankopan (koja je bila kćer Ivana Langa iz Augsburga, miljenica cara Maksimilijana i nekadašnja žena 1510. godine preminulog grofa Juliana od Lodrona). Štoviše, ona je početkom 1517. pristigla u Veneciju (bez propus-

nice), te se nastanila blizu muža u Dandolovoj palači (krajem XIX. stoljeća hotel Danieli) kojemu je nasuprot kanala Duždeva palača gdje joj se nalazio muž Krsto. Ljubljanskom biskupu je poslala pismo tražeći 5.000 dukata jamčevine za slobodu Krsta Frankopana, te je nastojala skupiti novac i u samoj Veneciji. Apolonija je čak, iako krhka i bolešljiva, ostala sa svojim mužem Krstom u zatvoru Torreselli, što je izazvalo skandal kod dužda i mletačkog kolegija jer je to bilo "nečuveno u analima povijesti mletačkih tamnica", to pobjedonosno dragovoljno sužanjstvo, "suprotstavljanje ukočenim slovima pravnih običaja otvorenim pravom svojega srca". Krstu Frankopanu su neprestano obećavali puštanje na slobodu, a otac mu Bernardin je čak ponudio svoje gradove kao zalog puštanja Krsta iz zatvora. Štoviše, 3. svibnja 1517. predloženo je u mletačkom kolegiju da se Krsto pusti na slobodu, te smjesti kod žene u Dandolovoj palači uz jamčevinu od 30.000 dukata i obećanje ostanka u Veneciji, u zamjenu za Giulija (Julija) Manfrona (sina mletačkog kondotjera Zuana Paola Manfrona). Bolesti sklona Apolonija je išla nekoliko puta u toplice u Abanu (na Euganejskim brijegovima).

Još 21. ožujka 1515. piše ona svom mužu: "...da bi Vaše Gospodstvo [Krstu] mnogo radije vidjelo moj dolazak u Veneciju nego vlastitu slobodu, ako ona ne bi bila izposlovana po dobru miru, i to s različnih obzira i razloga. ...Glede prstena, milostivi i preljubljeni mužu, kažem Vam, da bi se onaj prsten, što ga je primio meser Zuan Stefano Mazza, morao učiniti nešto uži, nego što je bio stari prsten. Na nj se treba staviti onaj nadpis, koji se nalazio na traki prstena iznutra i izvana: to su rieči, što daju odgovor na one rieči, koje stoje na drugom prstenu, što mi ga je poslalo Vaše Gospodstvo, i koji se nalazi kod mene...". Krsto je znači blizu Osopa izgubio prsten jer mu je bio preširok, nekoliko tjedana prije dolaska u Pordenone. Izvjesno je da je prsten pored vidljivog natpisa "S drage volje tvoja" imao i druge nevidljive riječi (s "unutrašnje", stražnje strane), te vjerojatno neku malu relikviju. Izgubljeni prsten bijaše uzdarje koje mu je Apolonija uzvratila za njoj poslani prsten. Nakon vjenčanja (ljetu 1513.) i odlaska u rat protiv Mlečana, poslao je

Krsto Apoloniji prsten (moguće s natpisom "Jesi li od slobodne volje, ne pod silu, postala moja?"), a zauzvrat je primio onaj s natpisom "S drage volje tvoja". Krstov šurjak (Apolonijin brat), krški kardinal i kraljevski tajnik Matija Lang imao je brata zlatara Ivana Langa koji se u Veneciji oženio za plemkinju Đakobinu Dragišić (kojoj su oca Turci protjerali iz Hrvatske), te je Ivan pao pod stečaj i odnio 2.000 dukata, pa je moguće on bio tvorac prstena, a boravio je i u Augsburgu (odakle obitelj Lang i vuče podrijetlo).

Novo petogodišnje primirje (sklopljeno 31. srpnja 1518.) nije uključivalo oslobađanje Krsta Frankopana, iako se predmnijevalo oslobađanje svih zarobljenika! Krsto Frankopan je 3. rujna 1518. urezao u mramornu ploču prozora ispod Torreselle: "...Tko ne zna podnositi zlo i dobro, ne može nikada doći do velike časti. A ni dobro ni zlo ne traje ovdje zauviek". Kako kaže Marino Sanuto, proboravio je u toj tamnici od 9. lipnja 1514. do 3. rujna 1518. [zapravo 6. siječnja 1519.]. Krsto je pokušao pobjeći 29. listopada 1518. preko prozora tamnice (uz prethodno piljenje zatvorskih rešetki), ali je uhićen u toj nakani. Uskoro su ga odveli u Milano, a od Apolonije se oprostio 5. siječnja 1519. koja je u toj mletačkoj tamnici Torreselli, uz dopuštenje mletačkog Senata, zajedno s mužem živjela 22 mjeseca. To čak stoji na prvom listu "njemačko-rimskog brevijara" koji je 1518. tiskao u Veneciji Gregorius de Gregoriis (jedan primjerak čuva se u Narodnom muzeju u Budimpešti). Pri kraju knjige nalazi se (drvorezni) prikaz Marijinog okrunjenja, a ispod su (u molećem stavu) likovi Krsta i Apolonije. Kraj brevijara odaje da ga je "pripravio, sudio i dao u tisak" knez i grof senjski, krčki i modruški Krsto Frankopan zajedno sa suprugom, kneginjom Apolonijom Frankopan, "zadnjeg dana mjeseca listopada" 1518.

Juan Antonijo Dandolo poklonio je Krstu zlatni prsten s tirkizom i natpisom: "Spes mea in Deo est" ("Moj spas je u Bogu"). Krsto je odveden preko Padova, Vicenze, Verone, Brescije i Cremone u Milano, a konačno odredište trebala je biti Francuska. Međutim, zatočen je u kaštelu (obitelji Visconti) u Milano, iako se glede dolaska u Fran-

cusku ugarski kralj zauzimao kod francuskog kralja. Apolonija je umrla u Milanu 4. rujna 1519., a pokopana je, riječima Marina Sanuta, u "nekome kneževu dvorcu... u blizini Kopra". Još je otprije rekla: "Pripravna sam strpljivo podnositi i ono najgore, samo da budem kod njega". Sve velike (i male) ljubavi, kao i životi i nejednake nam sudbine, završavaju smrću. Knez Krsto Frankopan, po vijesti od 17. listopada 1519., uspješno je pobjegao niz zidove zatvora (milanskog kaštela) blizu mlina (zbog buke), te prešao jarak s dvojicom slugu i stigao na sigurno (preko brda u Arco), a 5. studenog 1519. stiže u Postojnu. U Augsburgu je Krsto nazočio u veljači 1520., te objasnio šurjaku (bratu od Apolonije) Matiji Langu svoja traženja prema kralju, kada je i dobio titulu korušskog i kranjskog vojskovođe. Otad je stalno uznemiravao posjede Venecije. Svojom pojavom poticao bi nemire, a upade Turaka rabi u svrhu širenja vlasti "sada kao njihov prijatelj, sad kao neprijatelj", ali sve to bijaše predigra ka ostvarenju glavnog sna. "Bilo mu je suđeno, da je slobodu izkupio gubitkom svoje ljubavi!".

Turski sultan Sulejman II. je od 1521. vodio osvajačke ratove, te je zauzeo Beograd i zaprijetio (nakon 3 godine) i Jajcu. Krsto Frankopan je u pratnji hrvatskih banova Franje Batthyányja i Ivana Karlovića predvodio 16.000 ljudi i oslobodio (tvrđavu) Jajce, te mu je kralj Ludovik dao naslov "zaštitnika Dalmacije i Hrvatske". Međutim, Krsto je želio vranski priorat kojeg su dali Ivanu Tahyu (koji je čak postao i hrvatski ban), pa je stoga prešao na stranu Ivana Zapolje. Na saboru u Rakosu 1525. izložen je prijedlog da se Krstu preda banska čast i vranski priorat. Nadbiskup Szalkay i Krsto Frankopan su se "žestoko porječkali, da je nadbiskup zgrabio kneza za bradu, a ovaj je državnog primasa stisnutom šakom udario po licu", što je zaustavio kralj i dao ("na navaljivanje klera") zatočiti Frankopana u krnjoj kuli. Nakon 3 dana, Frankopan predvodi kraljevske čete koje opskrbljuju hranom (od Turaka opkoljeno) Jajce, a nedugo zatim stupa ipak u službu nadvojvode Ferdinanda. Zapoljina stran(k)a (na pregovorima u Hatvanu 5. srpnja 1525.) teži ispuniti Krstine zahtjeve za prioratom i banskom čašću, ali povijest

je puna (neispunjenih) obećanja. Leonardo i Gregorije Amaseo u "Diarii Udinesi" kažu da su Frankopana zadržali nekoliko dana na mletačkom području (bio je u kući Puscollo u Udinama), te su ga uskoro pustili, što bijaše tijekom njegove nakane da u proljeće 1526. pođe k Ferdinandu.

Turci žestoko napadaju Ugarsku 1526. godine. Vođe obrane bili su Krsto Frankopan, Đuro Zapolja, te Pavao Tomory koji je na svoju ruku krenuo na Mohač protiv Turaka bez prve dvojice, pa je 29. kolovoza 1526. doživio težak poraz kada je poginuo i sam kralj Ludovik. Krsto Frankopan je ipak dospio do Stolnog Biograda što je doprinjelo povlačenju Turaka, te spriječavanju sultana Sulejmana da iskoristi pobjedu (i prodre znatnije do Budima). Usput je Krsto "na blag način ugušio seljački ustanak u Slavoniji", te su ga slavonski staleži izabrali za skrbnika i zaštitnika svoje zemlje i ugarskih županija (zaladske, šomoške i baranjske). San Krsta Frankopana bijaše ugarska kraljevska kruna. U Tokaju je skupština staleža 14. listopada 1526. za kralja izabrala Ivana Zapolju. Kraljica Marija je apelirala na Frankopana neka pođe Ferdinandu I. u Haimburg, te je ovaj pošao u Požun (Bratislavu) i sugerirao mu da sazove sabor u Komoranu. Zahtjevi Krsta bijahu: nadoknada svih posjeda (u slučaju izgubljenja), te imenovanje ostrogonskim nadbiskupom tadašnjeg zagrebačkog biskupa Šimuna Erdödyja. Međutim, nepristankom na uvjete, Krsto se stavlja na stranu Ivana Zapolje, te postaje vrhovni kapetan vojske, obećana su mu (nekadašnja) imanja (Ivaniša Korvina) u Hrvatskoj, vranski priorat i 2.000 forinti. Krsto raspisuje sabor Slavonije (zagrebačka, varaždinska i križevačka županija) koji potvrđuje izbor Ivana Zapolje za kralja, a ne Ferdinanda I., te je Krsto zadužen da "uspоставi sporazum" među kraljevima.

Krsto je tijekom vremena stekao dosta neprijatelja, a hrvatski sabor bijaše "protiv kneza u otvorenoj oporbi". Ivan Zapolja se udružio s papom, Francuskom i Venecijom, a Ferdinand s poljskim kraljem Žigmundom. Frankopan i ban Batthyány upadaju krajem siječnja 1527. u Štajersku. Krsto savjetuje Zapolji da se utabori kod Tate, te da on upadne s 4.000 vojnika u Austriju, na

što mu je Zapolja odgovorio: "Znadem, o kneže, da se tim putem postizavaju i čuvaju kneževstva, stječu carstva i kraljevstva, i da se kod toga moraju počinuti svakojaka neprijateljska djela i grozote". Skupština je raspuštena, a stari ugarski povjesničar Istvannfy reče: "Kobna zabluda!", jer je Zapolja trebao poslušati Frankopanov savjet. Ivan Zapolja tada sklapa savez sa Srbinom Jovanom Crnim (kojeg su "njegovi zemljaci slavili kao proroka i vladara"), ali ga uskoro pridobija sam Ferdinand koji ustraje da ga zadrži za sebe, pa javlja 9. srpnja 1527. da će neki poslanik francuskog kralja i Krsto Frankopan poći do "kana Nanade", a ovaj (posrednik Hobordanski u Srbiji) se mora pobrinuti "da oni i njihovi ljudi budu uhvaćeni i predani, ili ako to ne uspije, da budu uklonjeni, sasječeni ili na drugi način ubijeni". Tako se podlo Ferdinand želio riješiti opasnog protivnika, a smrt Krsta Frankopana bila bi olakšanje za vojsku protiv Zapolje. To nije uspjelo, ali ipak ratna sreća protiv "bojažljivog" Zapolje dovodi Ferdinanda u Budim 20. kolovoza 1527. Na stranu Habsburgovaca ponovno stupa novopostavljeni zapovjednik vojske protiv Frankopana, dojučerašnji mu suratnik ban Batthyány, kojemu su se pridružili velikaši Ivan Krbavski, Petar Keglević, te knezovi Zrinski i Blagajski, a Krsto na svoju stranu okuplja Tahya i biskupa Brodarića.

Odlučna karta sudbine bačena je kod Varaždina, kojeg počimlje opsjedati Krsto Frankopan. Ljetopis (na latinskom jeziku) očevidca Ivana Zermegha opisuje Krstin kraj. Knez Krsto okupio je 10.000 ljudi i 3.000 konjanika, te osvaja kaštele Lajoša Pekrya (Pakrac, Kušcerovec, Sveti Duh i Rasinju). Ferdinandovoj vojsci priključile su se nje-mačke pomoćne jedinice iz Štajerske i Koruške, a i mnogi velikaši Kraljevine Hrvatske i Slavonije (Ivan Karlović, Petar Keglević, Zrinski, Slunjski, Blagajski i dr.). Krsto je krenuo put Križevaca, te se nedaleko Ludbrega Ferdinandova vojska povukla podno tvrđave Luke Sekela (Ormuža). Uskoro dolaze glasnici s viješću da će se grad Varaždin predati Frankopanu, ali to nije namjeravala tvrđava palatinova časnika Pavla Kecskésa. Tijekom osvajanja tvrđave (Varaždina), otprilike u vrijeme "večernje", začule su se dvije bombard-e (barbatae), te jedna ručna bombar-

da, od koje je (smrtno) pogođen Krsto Frankopan, koji je na pitanje o stanju uzvratio: "Onako, kako je Božja volja". Iz rane (između pupka i jetara) probijaše se utroba. Još iste noći u Frankopanovu taboru nije ostao ni jedan pjesak, a ostade jedino 1.000 vjernih mu konjanika. Frankopana su odveli u kaštel Martijanec gdje je i izdahnuo, te su ga odnijeli u Koprivnicu. Priča se da je nad mrtvim Frankopanovim tijelom pogrdno govorio Lajoš Perky. Uz pratnju Frankopanove zaručnice Katarine Dragišić, mrtvi Krsto je prevezen u Modruš i pokopan u obiteljskoj grobnici, te je to značio kraj pristaša Ivana Zapolje u Hrvatskoj, Slavoniji i Ugarskoj, tako da se konačno Ferdinand 3. studenog 1527. okrunio u Budimu za kralja.

Životno geslo Krsta Frankopana bijaše: "Moja je nada u Bogu". Krsto je položen uz Apoloniju čija ljubav "obasjava uspomenu na Krstu Frankopana nadzemaljskim sjajem". Cijela povijest protkana je čudnim činima i porivima ljudi koji u njoj (ne)nadano završavaju svoje živote, a upravljani su onim što se definitivno uzdiže iznad te krajnje ozbiljne prolaznosti i smrtnosti, pa i sjećanja. U Gornjem Beljaku postoje slike Krste i Apolonije Frankopan koji su prikazani (na bočnim krilima oltara) kao Sv. Kristof i Sv. Apolonija, a koje je izradio Jan Schorel. Na srednjoj slici (Sveta Obitelj) u Gornjem Beljaku zapravo je portretno uosobljena bliža i daljnja Krstova i Apolonijina rodbina, pa i Apolonijina kćer (iz prvog braka s grofom Julianom) Ana Marija rođ. Lodron koja je (zajedno s mužem Andrijom Ungnadom) posjedovala dvorac i kotar Falkenstein koji su dobili od cara Maksimilijana za 4.500 forinti. Vjerojatna je i poveznica s crkvom podno Falkensteinskog brežuljka (Stallhofen) gdje gotskim slovima stoji na portalu natpis: "Isuse i Marijo, izbavite nas od svakog zla na ovom i na onom svijetu 1520". Izbavljenje je nužno pregnuće svakog neumitnog postojanja i (blizine) kraja.

Knjiga Frankopanov prsten može se nabaviti u Matici hrvatskoj (Ogranak u Rijeci) za 55 Kn.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM

Osma (i posljednja) knjiga romana

III.

U dvorani se sve uskomeša. Hajduk i Šlosberg uslužno priskoče Koržikovu.

- Proturevolucija? - prošapće Hajduk.

- Da, proturevolucija! - reče ponosno Koržikov. Bio je izvan sebe. Požudno je udisao široko rastvorenim nozdrvama sirov zadah krvi i hladnoga puščanoga dima, a zvjerskim očima gledao Bebu Drancovu, koja se bacakala u historičkim grčevima po otomanu. Gosti se ukočili na mjestima, na kojima su sjedili. Glazbari Budenovoga orkestra skupili se u kutu i bili spremni da bježe. Do njih je stajao Rahmatov, a težak posmi-jeh ukočio mu se na bekrvnu licu. Samo Poležajev sjedio je na svom mjestu kod glasovira i gledao čas Koržikova, čas mrtvaca. Trup je ležao kraj otomana, a glava mu tek nešto niže od glave djevojke, koja se previjala u mukama.

Koržikov se makne, šireći požudno nozdrve i u dva koraka nađe se kraj Bebe. Sagne se nad nju i započe brzim, spretnim kretnjama skidati s nje odjeću. Ona se umiri, gledajući Koržikova izbezumljenim očima. Spane izvezen naplećnik, škrine prednja planšeta steznika i ukaže se zgužvano rublje od batista, modre vrpce i svilene ča-

rape: - otkrivalo se bijelo, punačko, nježno tijelo. Koržikov je skidao svu odjeću s Bebe. Ona mu je pokorno pomagala. Još jedna sekunda i kraj trupla ležala je prekrasna gola žena. Koržikov se nadnese nad nju, klekne na otoman i spusti se na Bebu.

U dvorani je vladala mrtva tišina. Koržikov je prekoračio neprekoračivu granicu. Pred očima njegovih gosti skupila se magla. Svijest se protivila, da uhvati ono, što su

gledale oči. Mrtvac je bio strašan s razvaljenim ustima, velikim izbuljenim očima i bijelim čelom, na koje je pala slijepljena kosa. Crna mlaka krv sjala se, odrazujući svijetlo električkih sijalica. Nad truplom su se u strastvenom zagrljaju previjala dva tijela, a Bebi uzdasi slijevali se s teškim

disanjem Koržikova. Mima Granilina sjedila je u naslonjaču zatvorenih očiju u nesvjestici; crveni armejci gledali su Koržikova s tupom zvjerskom požudom i oblizivali suhe, ispucane usnice.

Poležajev se okrene glasoviru i zavrta turobni motiv. Zaglušujući uzdahe strasti, zapjeva u pô glasa:

*Starac, sveti Nikodim
Priča nam drevnu priču:
Bilo dvanaest razbojnika,
Bio Kudejar ataman;
Mnogo su oni krvi
Prolili utaman ...*

Koržikov ustane. Smetena Beba, zažarena u licu, naglo se oblačila. Golub je otirao uznojene svoje ruke, ne znajući što bi kazao.

- Da, - progovori napokon hrpavim glasom - vidjeli smo mi već kojekakvih prizora. ...

Koržikov ga pogleda s mračnom srditošću.

- Jezik za zube! - zagrmi. - Policajska papučo! ...

- Drugovi, valja da pođemo! - reče Rahmatov. - Drug komesar nije dobre volje.

Koržikov nije mogao da se obuzda. Poležajev je i dalje pjevao, ne

osvrćući se ni na koga. Slušao ga je jedini Osetrov. Stajao je kraj glasovira, dok su mu se po lijepom i tupom licu gonile kojekakve sje-
ne. Osetrov pođe prema izlazu. U dvorani, osim Poležajeva, nije bilo nikoga.

- Druže, molim vas, da ostanete! - reče Koržikov.

Poležajev pogleda prema Koržikovu, kao u kakovu prazninu i reče tiho:

- U zakonu je zapisano: „I najboljega Goja ubij“. A zar je ovaj, - pokaže očima na truplo crvenoga armejca - najbolji? ... Eh, vi! ...

- Zar vi to znate? - klikne Koržikov smeteno. - Dakle ste ... i vi ...

upućeni. ...

Poležajev ne odgovori ništa, nego pođe prema izlazu.

- Druže! - dovikne mi Koržikov. - Hajdemo u čezvičajku.

- Drugi put, druže! - hladno odvratiti Poležajev. - Danas mi se nekako ne ide. Nisam raspoložen.

PJOTR NIKOLAJEVIČ KRASNOV

Pyotr Krasnov was born in 1869 in Saint Petersburg, son to lieutenant-general Nikolay Krasnov and grandson to general Ivan Krasnov. Pjotr Nikolajevič Krasnov rođen je 1869. godine u Sankt Peterburgu. Sin je general-pukovnika Nikolaja Krasnova i unuk generala Ivana Krasnova. In 1888, Krasnov graduated from Pavlovsk Military School and later served in the Ataman regiment of the Life Guards. Diplomirao je 1888. godine na Pavlovskoj vojnoj školi. Služio je u Atamanskoj pukovnici. During World War I, he commanded a Cossack brigade and a division, in August-October 1917, of the 3rd Cavalry Corps. Tijekom Prvog svjetskog rata zapovijedao je kozačkom brigadom i divizijom, u sastavu 3. konjičkog korpusa. During the October Revolution, Kerensky appointed Krasnov commander of the army, which was sent to Petrograd from the front to suppress the revolution (see Kerensky-Krasnov uprising). Tijekom listopada 1917. godine Kerenski ga je imenovao zapovjednikom vojske, koja je poslana na Petrograd za ugušiti revoluciju ("ustanak Kerenskog i Krasnova"). However, Krasnov was defeated and taken prisoner. Međutim, Krasnov bio poražen i zarobljen. The Soviet authorities made him promise [citation needed] that he would not continue his struggle against the revolution and set him free.

Krasnov fled to the Don region and in May 1918, in Novočerkassk, was elected Ataman of the Don Cossack Host. Krasnov je pobjegao na Don u svibnju 1918. godine. U Novočerkasku bio je izabran za atamana donskih kozaka. With support from Germany, he equipped the army, which would oust the Soviets from the Don region in May-June 1918. Uz njemačku potporu opremio je vojsku, koja će izbaciti Sovjete iz donske regije (svibanj - lipanj 1918.) In the second half of 1918, Krasnov advanced towards Povorino - Kamyshin - Tsaritsyn, intending to march on Moscow, but was defeated.

U drugoj polovici 1918. godine Krasnov napreduje prema Povorinu, Kamišinu i Caricinu, kaneći do ožujka ući u Moskvu, ali je bio poražen. After Germany's defeat in World War I, he set his sights on Entente in his search for allies. Nakon poraza Njemačke u Prvom svjetskom ratu postao je zanimljiv Antanti.

Od dIn January 1919, Krasnov was forced to acknowledge General Denikin's authority over the White movement, despite animosity towards him. On February 19, 1919, Krasnov retired from the military and went to Germany due to his frictions with the command of the Volunteer Army. ne 19. veljače 1919. godine Krasnov je u mirovini, te odlazi u Njemačku. In Germany, he continued his anti-Soviet activities. Tamo je nastavio svoje antisovjetske aktivnosti. Krasnov was one of the founders of the Brotherhood of Russian Truth, an anti-communist organization with an underground network in Russia. Krasnov je bio jedan od osnivača Bratstva ruske istine, koje se borilo protiv komunizma, a imalo je i svojoj ilegalnu mrežu u Rusiji. He had also written memoirs and several novels, including his famous trilogy From the Double Headed Eagle to the Red Standard.

Napisao je memoare i nekoliko romana, uključujući i slavnu trilogiju „Od dvoglavog orla do crvenog barjaka“.

During World War II, Krasnov continued his "German orientation" by seeking an alliance with Nazi Germany in overthrowing the Soviet regime. Tijekom Drugog svjetskog rata Krasnov nastavlja svoju "njemačku orijentaciju" ulazeći u savez s nacističkom Njemačkom u borbi za svrgavanje sovjetske vlasti. Ustrojio je kozačke jedinice od „bijelih emigranata“ i ratnih zarobljenika (uglavnom kozaka). The Nazis, in turn, expected Krasnov to follow their political line and keep to a separatist Cossack orientation. Nacisti su

očekivali da će Krasnov slijediti njihove političke ideje i držati se kozačke separatističke orijentacije. In November of 1944, Krasnov refused the appeal of General Andrei Vlasov to join the latter's Russian Liberation Army. U studenom 1944. godine Krasnov je odbio zamolbu generala Andreja Vlasova da se uključi u Rusku oslobodilačku vojsku. At the end of the war, Krasnov and his men voluntarily surrendered to British forces in Austria. Na kraju rata, Krasnov i njegovi ljudi dragovoljno su se predali britanskim snagama u Austriji. All of them were promised upon surrender by Major Davis that they, as White Russian emigres, would not be repatriated to the Soviets. Obećano im je da ne će biti vraćeni Sovjetima, ali su prevareni.

On May 28, 1945, Pyotr Krasnov was handed over to the Soviets by the British authorities in Operation Keelhaul. Dne 28. svibnja 1945. godine britanske vlasti predale su Sovjetima Pjotra Nikolajeviča Krasnova. He was sentenced to death by the Military Council of the Supreme Court of the USSR, as was General Andrei Shkuro, another well known White Russian officer. Osuđen je na smrt od strane Vojnog vijeća Vrhovnog suda SSSR, kao i general Andrej Škuro, drugi poznati bijeli ruski časnik. On January 17, 1947, he was executed together with Andrei Shkuro by hanging. Dne 17. siječnja 1947. godine pogubljen je vješanjem, zajedno s Andrejem Škurom.

On January 17, 2008, Victor Vodolatsky, Ataman of Don Cossacks and the Russian Duma deputy of United Russia party signed a controversial decree on creation of a workgroup for rehabilitation of Pyotr Krasnov. Dne 17. siječnja 2008. godine, Viktor Vodolacki, ataman donskih kozaka i zastupnik u ruskoj Dumi, predložio je osnivanje radne skupine za rehabilitaciju Pjotra Nikolajeviča Krasnova.

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

SUSRET S PRESVETOM DJEVICOM

To je bilo 9. prosinca 1531. Meksiko je topla zemlja, ali na meksičkoj visoravni od 5.000 – 8.000 stopa nad morem noći su i rane jutarnje ure u prosincu dosta svježje. U rano jutro na putu k sv. misi Juan Diego steže svoju tilmu, indijanski plašt, i žurno putuje. Kad se približio podnožju Tepeyaca najednom je začuo ugodnu nježnu muziku, kao da pjevaju ptičice i odgovaraju sebi u korovima. Činilo se da pjev dolazi s visine brijega i s litica što ga okružuju. Na brijegu je Juan Diego opazio bijeli oblak, sav blistav i okružen dugom. Nije se prestrašio. Bio je očaran tim prizorom i u svojem srcu oćutio neizrecivu radost. Iz toga je oblaka začuo ženski glas koji ga je pozvao njegovim imenom. Juan Diego nije više bio mlad. Imao je 57 godina, ali je hrla poletio na brijeg. Na brijegu je usred sjajnoga oblaka pred njim bila divna Gospođa, kao mlada dražesna Indijanka meksičke zagasite puti s crnom zaglađenom kosom razdijeljenom u sredini na dva uvojka, sa sjajnim očima punim otajstvenosti, s predivno izrezanim i nasmiješenim usnama, s licem baršunastih crta.

Prije nego li je Gospođa prozborila ijednu riječ, Juan Diego bio je

siguran da vidi predivnu i predobru Djevicu Mariju. I sada je započeo razgovor između Kraljice neba i njezina poniznog odabranog slugu. U tom se razgovoru njih oboje kao da natječu u izražajima udvornosti. Indijanac traži vrijeme da se izrazi na fini indijanski način. »Udvornost, gostoljubivost, otmjeno vladanje čine sastavni dio azteškoga temperamenta i čudi, u istom stupnju kao i njihova strpljivost i njihova jednostavnost«, piše Msgr Charles-Eugène Roy koji je napisao krasnu knjigu o Presvetoj Gospođi Guadalupe.

Juan Diego ne razumije španjolski. On znade samo dijalekt svojega plemena, jezik nahuatl. Razgovor se dakle vodio na nahuatlu. Na nahuatlu je sastavio i prvi prikaz ovih čudesnih događaja Aztek Valeriano. koji je sjajno završio nauke na franjevačkom kolegiju što ga je osnovao biskup Zumarraga. Valeriano je imao 27 godina kada su u roku od tri dana umrli i vidjelac Juan Diego i biskup. Valeriano je često imao prilike da se s njima susreće i da dobije od samoga Juana Diega izvoran tekst riječi izmijenjenih između njega i Svete Marije Guadalupske. I prijevod ovih riječi odaje svoju čistu meksičku draž.

Presveta Marija: „Moj sinko, Juan Diego, što ga ja nježno ljubim kao svoje maleno, slabašno dijete, kamo ti ideš?« Juan Diego: »Plemenita Gospodarice i Gospođo, idem u crkvu u Thaltelolco da slušam misu što je prikazuju Božji slugu, njegovi zamjenici.“

Presveta Marija: „Moj ljubljeni sinko, znaj da sam ja Djevica Marija, Majka pravoga Boga. Počet-

nika života, Stvoritelja svega, Gospodara neba i zemlje, koji je svudašnji. Ja silno želim da se meni sagradi hram na ovom mjestu.“

„Ovdje ću ja pokazivati, razvijati i davati čovječanstvu svu svoju ljubav, svoje milosrđe, svoju pomoć, svoju zaštitu. Ja sam tvoja Majka puna dobrote, ali ne samo tvoja nego i svih onih što žive u toj zemlji, a također i Majka svih različitih naroda, svih koji mene ljube, svih koji mene zazivaju, svih koji mene traže, svih koji imaju vjeru i pouzdanje u mene. Ovdje ću ja uslišavati njihove suze i njihove boli. Ja ću ih tješiti i pomagati u njihovim poslovima, u njihovim patnjama, u njihovim kušnjama i u njihovim svakovrsnim potrebama. Da se ta moja volja ostvari, ti idi u grad Meksiko u dvor biskupa koji ondje stoluje. Kaži mu da te ja šaljem i da ja želim da se meni sagradi hram na ovom mjestu. Izvijesti ga o svemu što si sada vidio i čuo. I budi uvjeren da ću ti ja biti zahvalna za sve što ti budeš učinio za mene u tom poslanstvu s kojim sam te ja zadužila i da ću ja raširiti tvoj ugled, dobar glas i ime.

Sada, kada ti znadeš moju želju, pođi moj sinko, u miru i upamti da ću ja nagraditi tvoj rad i tvoju brižljivost. Čini sve što je u tvojoj mogućnosti da činiš!“

Juan Diego pade na koljena: „Vrlo plemenita Gospođo, ja odmah idem da izvršim vašu zapovijed, kao vaš ponizni sluga.“

"TOLIKO-KOLIKO - TANTUM-QUANTUM"

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Postoji ključno pravilo da riješim sve probleme, da napravim najbolju životnu odluku i da ostvarim najviši Cilj.

Toliko se služim stvorenjima – koliko me ona vode prema Cilju.

Toliko se ne služim stvorenjima – koliko me ona ne vode Cilju.

Ako gradim kuću – sve mora biti podvrgnuto planu i cilju gradnje.

Ako studiram – sve mora biti podvrgnuto postizanju znanja.

Ako putujem – sve mora biti podvrgnuto cilju prema kojem idem.

Sve moram mudro odvagnuti i prepoznati što me vodi, a što ne vodi prema jedinom smislu i zadnjem Cilju mog života.

Nema propisa! Nema zabrana! Sve mi je dano da slobodno raspoložem svime. "Ama et fac quod vis! – Ljubi i čini što hoćeš!" (Augustin). Slobodan sam mudro ili ludo raspolagati stvorenjima. Radi se o mudrosti koja je meni mjerilo uporabe ili ne uporabe, ovakve ili onakve uporabe stvorenja.

Stvorenja su dobra. Stvorenja ne mogu biti zla. Zla može biti njihova uporaba!

Ukoliko imam pred očima i u srcu zadnji Cilj, ukoliko mi je ljubav prema Bogu vrhunska vrednota – bit ću slobodan i znat ću mudro odabrati, znat ću se toliko služiti stvorenjima koliko me vode do cilja, ili se njima ne ću služiti zato jer

me ne vode k Cilju. Ovu slobodu od navezanosti nazivamo neopredijeljenošću.

Čovjek je stalno u opasnosti da ne gospodari stvorenjima, nego da ona gospodare njime! Da bi sačuvao svoju slobodu stalno se mora pitati: "Što mi to koristi za vječnost?" Pa ukoliko mi koristi – u slobodi prihvaćam, ukoliko ne koristi, u slobodi ne prihvaćam.

Nije li bogataš od Boga nazvan ludim, jer je ludo raspolagao imanjem zaboravivši zadnji Cilj? (Lk 12,16-21)

Početi od samog sebe

BJELOVARSKA MORA STIPE MESIĆA

Gen Kameni, Zagreb

A: Čemu onda ti ufrkani brci?

B: Izgleda da je nekoga vidio.

* * *

A: Spremni.

C: Stalno sam pod prismotrom one partizanske bagre. Neprekidno vrebaju na mene. Onaj Manolić, Joža, nema mira. Ne smiju me vidjeti ovdje, u Glavnom stanu.

D: Dobar dan dobri ljudi.

B: Spremni!

B: Bog Branko. Gospodin Branko Stojković iz Bjelovara, lustracijski prokazatelj. Gospodin Gen Kameni, novinar Glasnika.

A: Ide Vam dobro g. Antica.

B: Kao što znaš Kameni, g. Mesić

B: Hvala Bogu. Ne mogu se požaliti!

A: Vidim, imate gosta.

B: Oh, da. Gospodin Stjepan Mesić.

A: Predsjednik Republike Hrvatske?

B: Tako je!

A: Dobro, dobro. Naići ću kasnije.

B: Samo sjedi. Stipe je naš čovjek! Je li tako g. Tavoriš?

C: Uvijek! Za Dom Spremni!

A: Gospodine Mesiću ...

A: Uvijek sam oprezan, iako ... To se nikad ne zaboravlja. Australija. Onaj Vaš divni glas. „Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana.“

C: Dečki žurim. Čeka me Milka.

* * *

C: Moj stalni repertoar. Volim naše ljude i njihovu osjećajnost. Tako daleko od Domovine.

A: Što mu bi?

Profesor pravodobitne akademije

D: Je li tu bio Stipe Mesić? Tražim ga. Obećao mi je predati neke transkripte, ali oteže. Nešto mi miriše zrak po njemu. Tko je onaj čovjek s ufrkanim brkovi-ma što upravo ode?

B: Naš povjerenik iz Australije.

A: Idem. Moram još do Milana Bandića. Danas otvara novoizgrađenu krletku za ona dva vrapca što se gnijezde na Markovom trgu. Izgradio ih je, kao i inače, Darko Turopoljac. Brzo i jeftino. Za 15 milijuna. Dakako kuna, ne eura.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Mliječni kruh

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za tijesto:

60 dg glatkog brašna,
2 dg svježeg kvasca (1 kockica),
1 dl ulja,
1 jaje,
1 žličica soli,
1 žlica šećera i
2,5 dl mlijeka.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada tijesta:

U 2 dl toplog mlijeka staviti 1 žlicu šećera, izmiješati i dodati 2 dg izmravljenog kvasca. Ostaviti da se otopi.

U posudu staviti 60 dg glatkog , 1 žličicu soli, 1 dl ulja, te izmiješati. Dodati otopljeni kvasac, 1 jaje i 0,5 dl mlijeka, te zamijesiti tijesto (Ne smije biti tvrdo!). Tijesto dobro izmijesiti rukama da se prave mjehurići. Ostaviti da se digne - uskisne.

Ponovno premijesiti i staviti u namašćenu posudu. Mora stajati još pola sata. Namazati izvana jajetom.

Peći u ugrijanoj pećnici na 180°C oko 45 minuta, dok ne bude zlatno žute odnosno rumene boje.

Kada je pečeno izvaditi iz pećnice i umotati u vlažnu kuhinjsku krpu, te ostaviti da se ohladi.

- Kruh se može i ukrasiti. Od istog tijesta napravi se pletenica i stavi unaokolo.
- Tijesto se može i podijeliti na dva jednaka dijela , isplesti u dugačku pletenicu, te tako peći.
- Može se praviti loptice, slagati kao cvijet, te tako peći.

NE VOLIMO ČITATI GLASNIK, KAŽE ILIJA ĐIVIĆ IZ BJELOVARA - MISLEĆI JOŠ UVIJEK NA DINAR

Nisu samo državna odvjetništva ta koja ne vole čitati Glasnik. Ima sigurno jako puno ljudi koji vas ne žele čitati, niti primati e-maile od vas.

Čudi me da niste naučili jednu važnu životnu lekciju.

Nemojte pomagati nikome tko od vas ne traži pomoć.

S obzirom da sam i ja jedan od građana koje vi štite, jer ste "udruga za zaštitu prava građana", molim vas, nemojte me štiti više, niti mi slati vaše umotvorine iz kojih se vidi da niste skontali ni osnovne životne lekcije, bez obzira koliko godina imate i što se svi vi krasite titulama akademika, dr.sc. i što već ne, misleći kako će vam to biti dosta da zaglupljujete narod kao što to rade sve druge slične institucije s kojima ste povezani, samo da bi zaradili koji dinar i priljepili se za novčanike ljudi kao što to rade i ostali paraziti.

Nadam se će vaše uvažene akademske glave uslušiti moju molbu i molbe dosta ljudi koji dijele moje razmišljanje.

Ilija Đivić

*WMD - Web hosting Marketing Design
wmd@wmd.hr*

JEDNAKO DIŠEMO

Poštovani,

Zahvaljujem na stalnoj dostavi vašeg Glasnika s kojim sam oduševljen - jer "jednako dišemo"!

I moj je pokojni otac bio je kod Dravograda, ali se nekim čudom spasio, Naime, nekako se izdvojio i prešao preko mosta gdje je Rusima rekao da ide u tvornicu - i pustili su ga..., a njegov je brat (moj stric Jure) ostao zauvijek tamo...

Želim vam puno uspjeha u radu i da "probudite" što više domoljuba - koji su već postali ravnodušni nakon posljednjih događanja u našoj Lijepoj!

Ako mogu, nešto bih vam preporučio! Ne znam je li imate lektora koji pročita čitav tekst nakon što bu-

de zgotovljen. Naime, potkradu vam se sitne pogreške u pravopisu ili "tipfeleri". Nadam se da imate "Spelling Checker" - pa bi vam i to pomoglo otkloniti te greškice. Onda bi to izgledalo idealno! Ovo shavtite u dobroj nakani.

Uz srdačan pozdrav,

Zvonimir Polić, prof.

Vijenac Murse 2

31000 OSIJEK

brzoglas: 031 501 296

NEČASNI PREDSDJEDNIK

Štovani gospodine Dragun,

Prekjučer sam primio po drugi puta broj 25, jutros je stigao novi 26 i opet duplirano; prvo sa Vase E/ pošte odmah iza toga od Hrvatske uljudbe. Ne samo da imam i ja staro računalo i treba mi dugo za primiti poštu kao Vaš Glasnik, no to iritira i gubi se vrijeme na dupliranje istog broja, a tako to već nekoliko tjedana. Molim, sinkronizirajte slanje samo s jedne adrese, jer bit će puno osoba kao ja, kojima ovo pravi probleme.

Niti ja nisam u suglasici sa svakim Vašim člankom, no ima i dobrih i povijestno korisnih izvješća. Nisam u potpunosti da se blati Ivo Sanader, kojemu nije lako kad MORA ruku pod ruku s onakvim nečasnim predsjednikom, koji je ipak izabran od naroda. Koji put i ja se pitam, kakav je to narod, koji izabire izdajnika, primitivca i komunjaru, kao što je lik Mesića, no to je za povijestno razglabanje i ocjenu. Kak je, tak je, Mesić ne će dugo, a tko bu bil slijedeći, opet bu hrvatski narod odlučil.

Uz dužno štovanje

Michael Pack

didi@tesco.net

Obavijest

Knjiga je tiskana u formatu Royal (15,6 x 23,4 cm), a ima 228 stranica.

Knjigu prodaje **HRVATSKA KNJIŽARA**
(knjizara.hrvatskauljudba.hr) po 30,00 kuna + poštarina.

HRVATSKA KNJIŽARA je tek utemeljana, pa se mogu očekivati uobičajene početne poteškoće, koje će se postupno - ako ih bude - otkloniti.

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković